EDWIN şi LILLIAN HARVEY

CHEMAREA TATĂLUI CERESC

Coperta: Matei Blaj
Titlul original în limba engleză: *Father Calling*
Adresa din România **S.C. VEYHAR CHRISROM SRL**
Str. Spătari nr. 26, codul poştal 100 577
Loc. Ploieştijud. Prahova, România
Tel./fax: 0244 571 661, mobil: 0745 010 382
E-mail: MITICAH@aol.com
m itica 12hcp@yahoo.com
Adresa din USA **HARVEY CHRISTIAN PUBLISHERS, INC.**
3107 Hwy. 321, Hampton, TN 37658
Tel./fax: (423) 768-2297 **E-mail:** books@harveycp.com
Website: www.harveycp.com

Lillian G. Harvey & Trudy Tait

CHEMAREA TATĂLUICERESC

Editura „CARMEL PRINŢ"
2007
Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României
HARVEY, EDWIN
Chemarea Tatălui ceresc / Edwin şi Lillian Harvey ; trad.: Mihaela Georgescu.
- Arad: Cârmei Prinţ, 2007 ISBN 978-973-7738-58-5
Georgescu Mihaela (trad.)
37.02.1 ', • *-l* 4 i :
Prima ediţie în limba engleză 1990 Ultima ediţie în limba engleză 1999

Traducere din limba engleză: MIHAELA GEORGESCU Redactare, adaptare şi prelucrare poezii: CONSTANTIN MOISA Tehnoredactare computerizată: DUMITRU HOESCU

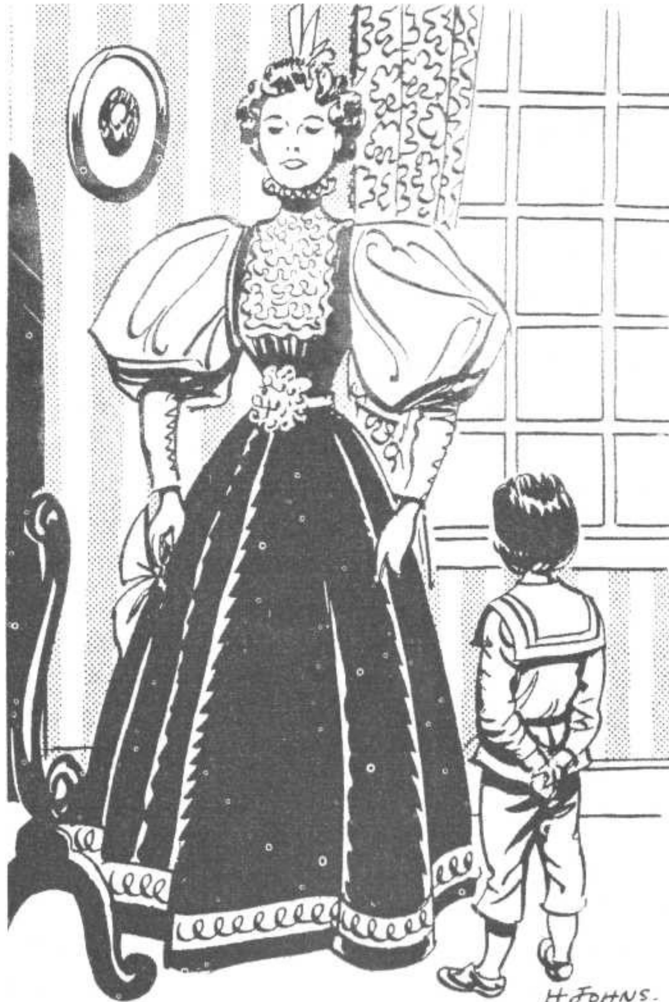
Notă. Pentru ediţia în limba română, citatele biblice au fost preluate din *Biblia sau Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu, Bucureşti, 1923.* Atunci când s-a apelat la o altă traducere, numele acesteia a **fost** specificat între paranteze.

l.ANTHONY, CAVALERUL LUI DUMNEZEU

Iată că venise şi vacanţa. în sfârşit, băieţelul de opt ani numit Anthony putea să lase în urmă internatul şi şcoala pentru o vreme şi să se reîntoarcă la frumosul conac al familiei sale. Şi totuşi, Anthony era nefericit. N-a fost el prea fericit nici la şcoală, dar ştia că nici acasă nu avea să fie. Prietenii lui credeau poate că fiul celui de-al şaselea conte de Shaftesbury avea tot ce-i dorea inima: era moştenitorul unei mari averi, avea un titlu nobiliar şi cel mai bun sânge englezesc îi curgea prin vine. Dar iată ce îi lipsea lui Anthony: atenţia şi dragostea din partea unor părinţi grijulii. Şi dacă acest singur lucru îi lipseşte unui băieţel, orice altceva nu mai contează pentru el.

Tatăl lui Anthony era un politician extraordinar, fiind membru al Camerei Lorzilor, una din cele două camere ale Parlamentului britanic; dar el era alcoolic şi nu credea în Dumnezeu. Tatăl socotea că singura metodă menită să stimuleze

ascultarea fiului său era prin recurgerea la ameninţări. Dar caracterul său dur şi aspru nu i-a permis băiatului să se apropie de el. Şi, evident, nu este deloc uşor să-1 iubeşti pe cineva cu tot sufletul câtă vreme persoana respectivă îţi inspiră frică.
Cât despre mama lui Anthony, aceasta considera mult mai important să meargă la toate balurile, petrecerile şi întâlnirile de societate de prin împrejurimi, decât să fie o mamă adevărată, plină de grijă pentru fiul ei. Tot ce conta pentru ea era viaţa socială. Aceasta era singura ei preocupare, şi nu se sinchisea deloc să-şi ia în serios rolul de mamă. La urma urmei, de ce ar fi trebuit să-şi bată ea atâta capul cu fiul ei, când erau atâţia prin preajmă care o

VIAŢA SA SOCIALĂ ERA AŞA CUM ŞI-O ÎNCHIPUISE
puteau face destul de bine?! Aşa gândea mama lui Anthony. Vedeţi dumneavoastră, ea provenea dintr-o familie distinsă şi foarte activă numită Marlborough, şi era foarte mândră de apartenenţa sa la o asemenea familie nobilă. Aşa că ea a fost mai mult interesată să aibă o viaţă socială la modă şi să atragă atenţia celor din jur.
In consecinţă, neavând un tată sau o mamă care să-1 iubească realmente şi să petreacă timp alături de el, nu-i de mirare că Anthony era nefericit. Nu le-ar fi trecut prin cap acestor părinţi nepăsători că într-o zi, chiar fiul lor va deveni *cavalerul lui Dumnezeu* care-i va apăra şi-i va ajuta pe cei săraci şi lipsiţi de apărare, că numele lui va fi inclus în cărţile de istorie fiindcă el avea să devină unul dintre cei mai mari oameni ai Angliei. Numai Dumnezeu cunoştea viitorul copilaşului care se născuse pe 28

aprilie 1801, în casa aceea mare şi frumoasă. Şi Dumnezeu i-a purtat de grijă chiar de la început. El a trimis în casa aceea impunătoare pe cineva care să-1 iubească realmente pe băieţel. Chiar dacă persoana aceasta numită Măria Mills era doar o simplă servitoare, totuşi firea ei maternă l-a atras pe copilaşul lipsit de prietenia tatălui şi de dragostea mamei. Cu atâta duioşie ştia Măria să-1 strângă în braţe pe Anthony încât el se simţea fericit.
La urma urmei, ce mare mângâiere să ai pe cineva căruia să-i pese de tine, chiar dacă această persoană nu-i decât o servitoare! Micuţul conte de Shaftesbury a început s-o iubească pe Măria ca şi cum ea ar fi fost mama lui.
Pe când era el de-o şchioapă, obişnuia să se caţere şi să se ghemuiască în braţele Măriei în fiecare zi, iar Măria îi citea din Cuvântul lui Dumnezeu. Ce multe lucruri a învăţat el de la servitoarea aceea cu inimă bună! Ea l-a învăţat cum să se roage şi cum să-şi găsească bucuria şi pacea în Dumnezeu. Apoi, când a mai crescut puţin, Măria i-a spus că Dumnezeu l-a iubit atât de mult, încât L-a trimis în lume pe Isus, singurul Său Fiu, ca să moară pentru el. Anthony a înţeles mântuirea lui Dumnezeu şi a cunoscut că a fost primit şi el de Dumnezeu.

MĂRIA II CITEA ZILNIC LUI ANTHONY DIN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU
De unde era să ştie umila servitoare că, petrecând timp cu micuţul, Ii făcea lui Dumnezeu un mare serviciu? Cu adevărat, ea pregătea un „cavaler al lui Dumnezeu" şi citindu-i din Cuvântul Domnului ea îl învăţa cum să-şi folosească sabia; căci orice cavaler trebuie să aibă o sabie când merge la luptă.
Măria nu putea întrezări viitorul şi nu avea de unde să ştie că în timpul celor 75 de ani de viaţă, Anthony avea să facă atâtea lucruri bune pentru ţara şi poporul lui. De aceea a şi ajuns el la o vârstă destul de înaintată. Timpul pe care servitoarea îl petrecea cu Anthony 1-a format şi l-a

modelat, astfel încât el a devenit un om plin de înţelegere pentru cei sărmani şi asupriţi.
Aşa se face că, până la vârsta de şapte ani, micul conte n-a dus-o prea rău, pentm că Măria Mills a ştiut să însenineze viaţa
X
micuţului singuratic. Iată, însă, că a venit şi vremea ca el să fie trimis la o şcoală-internat, aşa cum se obişnuieşte în familiile bogate. I-a fost foarte greu să se despartă de Măria, dar şi mai greu să meargă la o şcoală în care viaţa urma să-i fie doar un chin.
Directorul şcolii era cea mai nepotrivită persoană care să ocupe o astfel de poziţie. Pur şi simplu, el le permitea tuturor să facă ce voiau. Băieţii mai mari îi terorizau pe cei mai mici, iar lui Anthony îi era tot mai frică de ei. El şi ceilalţi băieţi mai mici erau ţinta bătăilor din partea huliganilor care credeau că îşi dovedesc „bărbăţia" lovindu-i pe cei mai mici decât ei.
Peste ani şi ani, când a devenit un adult, Anthony se ducea cu gândul înapoi la şcoala aceea şi spunea:
„Amintirea locului aceluia măînfioară; îmi este respingătoare chiar şi acum."
Vacanţa este lucrul cel mai dorit de copii şi plecarea acasă ar fi fost întotdeauna o mare bucurie dacă Măria Mills ar fi fost mereu acolo să-1 întâmpine. în timpul primelor vacanţe era minunat să-i vadă înfăţişarea ei maternă, s-o zărească stând în prag gata să-1 întâmpine. Ea îşi făcea timp să asculte povestirile micuţului şcolar şi întotdeauna îi înţelegea necazurile şi suferinţele.
Apoi, a venit o vacanţă pe care Anthony n-a putut s-o mai uite vreodată. Nu mai era prezentă Măria care să-1 întâmpine în faţa acelor uşi impunătoare. Nici urmă de Măria cu care să se roage, care să-1 povăţuiască şi să-1 iubească. Măria fusese luată deodată de lângă el în timp ce micuţul se afla la şcoală, şi el s-a trezit pe neaşteptate despărţit de singura prietenă adevărată pe care o avusese pe lume.
Singura lui mângâiere era convingerea fermă că Măria plecase la Domnul pe care îl iubise şi-L slujise: Şi mai ştia că într-o bună zi o va revedea. între timp, viaţa îi părea lui Anthony foarte mohorâtă şi rece. Nu avea decât opt anişori! Niciodată nu va mai revedea el zâmbetul de bun-venit al bunei lui prietene şi niciodată nu va mai fi el cuprins în braţele ei de mamă.

Nu-i de mirare deci că, dintr-o dată, vacanţele îşi pierduseră toată frumuseţea. Se poate ca Dumnezeu să fi găsit cu cale că Măria îşi terminase lucrarea pe care El i-o dăduse şi, în consecinţă, o chemase în Patria Cerească.
Desigur, deseori Anthony a dorit să poată pleca acolo unde era şi Măria; se părea că nici o mângâiere nu-i putea alina durerea cea mare datorată pierderii ei. Servitoarea aceea credincioasă fusese singura persoană care i-a putut oferi dragostea de care el avea nevoie, dar acum ea nu mai era acolo. în aceste condiţii, conacul părea şi mai rece, şi mai mohorât, şi mai gol ca niciodată.

CASA ST. GILES, WIMBORNE - CASA LUI ANTHONY

Biograful lui Anthony povesteşte:

„Tatăl şi mama lui erau şi mai puţin preocupaţi de el; în timpul vacanţelor lungi şi nefericite era lăsat pe seama servitorilor. Urma să trăiască zile în care nu avea destulă mâncare şi răbda de foame; alteori îşi amintea de acele nopţi de iarnă în care nu putea să adoarmă din cauza frigului."

Greu de crezut că fiul unui conte putea răbda de foame într-un conac mare şi impunător. Şi totuşi acesta este purul adevăr.

10

Vă puteţi întreba de ce 1-a lăsat Dumnezeu să sufere atât de mult. Dar cum altfel ar fi putut Anthony să simtă milă pentru acei copii care dormeau afară, pe acoperişurile fabricilor, sau în lăzile de gunoi, sau sub podurile Londrei? El, în marele conac de la Shaftesbury, trăise şi simţise aceeaşi foame şi acelaşi frig ca şi copiii de pe străzile pustii ale Londrei; iar toate acestea au făcut să fie şi el unul dintre ai lor.

Anthony îi putea înţelege pe aceşti derbedei pe care toată lumea îi dispreţuia şi era persoana care putea să facă ceva pentru ei. Oare ar mai fi făcut el ceva spre binele lor dacă trăia asemenea prietenilor săi, fără nici o grijă pe lumea asta?

Dumnezeu ştia ce face când pregătea un „cavaler" pentru lucrarea Sa!

Intre timp, fără să ştie ce i se va întâmpla în viitor, Anthony începu să-şi găsească alinarea în Biblie, Cartea pe care i-o dăduse Măria şi care avea să-1 facă un cavaler al dragostei şi onoarei. Citind-o, el L-a descoperit pe Cristos, Cel pe care Măria i-L prezentase ca pe un Prieten şi însoţitor al tuturor celor ce-şi pun încrederea în El.

La 14 ani lucrurile s-au schimbat puţin în bine. Anthony a mers la o şcoală din Harrow al cărei director era un om bun şi blând.

Anthony începu să se bucure de zilele de şcoală pentru că totul se schimbase, nimic nu mai semăna cu vechea şcoală.

Apoi, într-o zi, i s-a întâmplat ceva ce i-a afectat tot viitorul. Se afla pe un deal privind la înmormântarea unui om sărman. Cei patru oameni care duceau sicriul erau foarte beţi. Anthony se uita la ei cum se clătinau, cum blestemau şi cântau în gura mare aşa cum fac alcoolicii.

Pentru tânărul conte a fost un şoc să-i vadă pe oamenii aceia cum îl duceau la mormânt pe soţul, tatăl sau fiul cuiva. Nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui! Parcă şi inima a încetat să-i mai bată în timp ce-i privea clătinându-se în susul drumului.

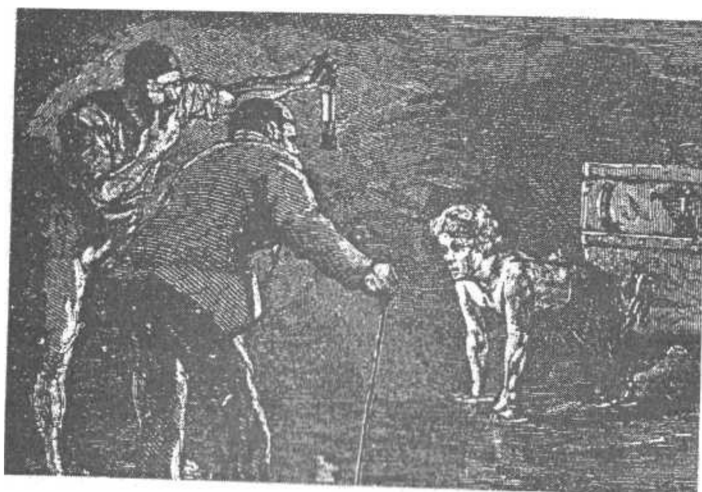
Dar ceva şi mai rău s-a întâmplat! în timp ce bărbaţii aceia dădeau colţul, nesiguranţa lor i-a făcut să cadă, iar sicriul s-a prăvălit şi el cu o bufnitură.

Anthony s-a cutremurat. Aşa se petreceau lucrurile cu cei săraci? Oare nu puteau să aibă şi ei parte de o înmormântare decentă?
După ani şi ani, încă i se părea că mai aude bufnitura sicriului şi aceasta îi pătrundea şi îi înfiora toată fiinţa. Atunci şi acolo s-a hotărât să-şi dedice viaţa ajutorării unor oameni ca aceştia.
Poate vă amintiţi din istorie că a existat o zi asemănătoare şi în viaţa lui Abraham Lincoln, când el a asistat la o licitaţie de sclavi în New Orleans unde a fost uimit să vadă o tânără vândută ca un animal. El aputut citi în ochii fiicei şi ai mamei groaza despărţirii. Pe de altă parte, Lincoln a putut remarca privirea victorioasă de pe chipul negustorului de sclavi care a cumpărat fata, şi în acea clipă a luat o mare hotărâre: într-o zi va rupe lanţurile sclaviei şi va îndepărta de pe chipul Americii această mare pată socială. Vă amintiţi cum a făcut el lucrul acesta posibil şi cum 1-a costat chiar viaţa.
Ei bine, tânărul nostru cavaler a luat o hotărâre asemănătoare în ziua aceea de neuitat. Bufnitura acelui sicriu i-a sunat mereu în urechi. A înţeles că trebuia să facă şi el ceva pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale săracilor! Şi n-a rămas pe terenul dorinţelor Va avea grijă ca morţii lor să aibă parte de o înmormântare cum se cuvine!
Anthony şi-a ţinut promisiunea, deşi pentru atingerea acestui ţel avea să-şi cheltuiască mare parte din averea sa.
între timp, oamenii l-au numit „cel de-al şaptelea conte", pentru că deja crescuse. Anthony şi-a terminat anii de şcoală la Harrow, a mers la Oxford, a trecut examenele cu bine, şi iată-1 în cele din urmă gata să înceapă opera vieţii sale.
Curând şi-a dat seama că el nu va fi bine primit dacă îşi va duce la îndeplinire promisiunea făcută de câtva timp Angliei şi poporului ei. Ideea de a-i ajuta pe cei năpăstuiţi nu era pe placul multora dintre contemporanii săi! Majoritatea oamenilor bogaţi îşi închideau pur şi simplu ochii în faţa acestor probleme. Lorii se părea chiar neplăcut **să abordeze** acest subiect în compania altora. Nici chiar tatălui său nu i-a plăcut deloc ideea privind proiectele

sale: în consecinţă, timp de şapte ani el nu i-a dat bani şi nici nu 1-a primit acasă! Dar această atitudine 1-a determinat pe Anthony să se consacre schimbării situaţiei teribile din jurul său.
La vârsta de 24 de ani el scria în jurnalul său:
„Nu vreau decât să fiu folositor lui Dumnezeu şi ţării mele. Trebuie să-i fac pe săraci să guste din bogăţia pe care Dumnezeu a revărsat-o peste mine."
Curând politicienii l-au remarcat pe acest tânăr conte care a dezvăluit notiţa aceasta şi l-au desemnat ca membru al Comisiei pentru India. Atunci el a studiat de aproape obiceiul groaznic pe baza căruia văduvele hinduse erau arse de vii şi a conlucrat cu alţii pentru scoaterea acestei

practici în afara legii.
Şase ani mai târziu, Anthony scria:
„Nu am mai mult de 30 de ani; s-ar putea ca, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, să ajung la 70; dar de un lucru puteţi fi siguri, şi anume că, prin îndurarea Lui, nu mă voi da înapoi de la nici un efort până când obiectivul acesta nu va fi dus la îndeplinire prin moarte sau prin succes."
Dar, povara cea mai grea pe inima contelui era soarta copiilor din preaiubita sa Anglie. Auzise de atâtea ori cum erau obligaţi ei să muncească ore lungi şi grele în fabrici; cum erau bătuţi şi îmbrânciţi, blestemaţi şi batjocoriţi, aşa încât viaţa le era doar un şir lung de nenorociri.
Chiar aşa stăteau lucrurile? Era posibil oare ca tocmai în ţara lui să se întâmple astfel de lucruri? Se va duce să vadă cu ochii lui dacă acesta era adevărul şi va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a se pune imediat capăt acestei suferinţe. Ştia că, dacă va trebui să încerce să lupte pentru aceşti copii în Parlament, va avea nevoie de mărturii clare de partea lui.
Când a ajuns la vârsta de 40 de ani, a pornit în marea sa călătorie. Drumul 1-a purtat spre Lancashire, în nordul Angliei. Acolo se aflau multe fabrici de bumbac şi mine de cărbuni, şi el ştia că va avea destule ocazii să vadă dacă într-adevăr copiii erau trataţi cu cruzime de patronii lor.

Când a ajuns acolo, şi-a dat seama că lucrurile stăteau cu mult mai rău decât îşi imaginase. Cu prilejul vizitelor la spitale, el a văzut mulţi micuţi, băieţi şi fete, bolnavi de molime groaznice. Ei erau victimele muncii în fabrici, căci acolo lucraseră atât de greu şi timp îndelungat, încât se îmbolnăviseră aşa de tare.
La urma urmei, cum puteau ei să fie sănătoşi după ce înduraseră atâtea greutăţi?
Inima lui mare şi bună nu mai putea suporta o asemenea privelişte: spatele unora dintre ei era numai carne vie şi cicatrici rămase de pe urma bătăilor primite. îşi dădea seama cu spaimă cât de greu le fusese să muncească la ţesătorie sau în minerit.
„Copilaşii, ne spune el, erau vânduţi stăpânilor care-i tratau cu o cruzime revoltătoare. Nu numai că munca lor era nespus de grea, dar deseori ei erau înfometaţi şi bătuţi de patronii lipsiţi de orice omenie, până când spatele lor devenea «carne crudă»."
Părăsind spitalele, Anthony a vizitat minele de cărbuni, unde i-a fost dat să constate condiţiile foarte grele în care erau obligate să trudească femeile şi fetele. Erau ca nişte animale: „înhămate cu

ERAU **TRATAT! (A NIŞTE** ANIMALE
II
cingători şi lanţuri la cărucioarele pline cu cărbuni pe care trebuiau să le tragă în patru labe până la puţ...".
Anthony a mai aflat că tot aşa se întâmpla şi în Scoţia, ba încă uneori şi mai rău:
„Se relata cazul unei fetiţe de şase ani care purta în spate 56 de *pounds* (aproape 26 de kg) de cărbune şi care făcea acest lucru de 14 ori pe zi, pe o distanţă egală cu înălţimea Catedralei *St. Paul* din Londra."
Lordul Shaftesbury s-a întors la Londra foarte trist. Dar acum era înarmat cu multe dovezi. Nu după mult timp, el le-a prezentat membrilor Parlamentului mărturii atât de convingătoare, încât i-a lăsat fără nici o replică pe cei ce ar fi vrut să se împotrivească. Dar nu era uşoară introducerea unor legi care să combată astfel de abuzuri. Proprietarii fabricilor scoteau profituri imense de pe urma acestei cumplite subjugări a copiilor. Ei le dădeau nişte salarii de mizerie, în schimbul cărora aceştia făceau munca adulţilor. De aceea fabricanţii ţineau cu orice preţ să angajeze copii.
Timp de 14 ani a lucrat contele la proiectul său. I-a trebuit mult timp, dar în cele din urmă a fost promulgată o lege care limita ziua de muncă la 10 ore, de luni până vineri, iar sâmbăta la 8 ore. De asemenea, Lordul Shaftesbury a colaborat la apariţia legii pe baza căreia duminica era declarată zi liberă. Nici un angajat nu putea fi obligat să muncească în această zi doar pentru că aşa voia patronul său.
Nu numai suferinţa fizică îl afecta pe Lordul Shaftesbury. El şi-a dat seama că aceşti copii ai Angliei erau ca nişte păgâni, cunoştinţele lor biblice fiind extrem de reduse. El i-a încuraj at pe cei ce au înfiinţat „Ragged Schools" (Şcolile Zdrenţăroşilor) să-i înveţe pe băieţi şi fete Scriptura şi calea mântuirii.
Dacă ar fi să scriem o listă cu tot ce a făcut „cavalerul lui Dumnezeu'' pentru Anglia şi oamenii ei, cred că nu am mai termina.
El a sprijinit financiar *London City Mission* şi a fost membru al *British and Foreign Bible Society* (Societatea Biblică pentru Britania şi Străinătate).
A încercat să obţină creşterea veniturilor

lucrătorilor din ferme. Asprijinit cauza micuţilor coşari care munceau căţărându-

se pe clădiri şi dându-şi drumul pe coşurile acestora. A militat pentru închiderea tavernelor în ziua de duminică. Acest „cavaler al lui Dumnezeu" s-a ridicat împotriva condiţiilor de cazare din casele de oaspeţi aglomerate, unde oamenii erau găzduiţi la preţuri modeste, dar adesea îngrămădiţi într-o singură cameră şi obligaţi să doarmă pe bănci într-o mizerie cumplită. Contele a făcut posibilă desfiinţarea lor, ele fiind înlocuite cu alte case mai bune în care să se adăpostească săracii.
Dar sfera preocupărilor sale a depăşit cu mult graniţele ţării natale.
A fost plin de înţelegere faţă de africanii vânduţi ca sclavi, s-a
împotrivit traficului de opiu în China şi i-a sprij init pe evreii din Rusia.
Un fragment din jurnalul său, pe când avea 45 de ani, ne arată
cât de convins era el că fără rugăciune nimic nu este posibil:
„Zile şi săptămâni în şir, eu m-am rugat cu cuvintele lui Lot: «Dă-mi, Doamne, Ţoarul acesta: iată că este o cetate atât de mică!» Astăzi în biserică s-a citit acest capitol, apoi a venit şi răspunsul: «Iată, că ţi-am împlinit şi această dorinţă». Am simţit aceste cuvinte ca pe răspunsul aşteptat din ceruri; eu aveam să-i salvez pe copiii care lucrau în tipografii şi, asemenea poporului Israel de altădată, mi-am plecat capul şi m-am închinat lui Dumnezeu. M-am ridicat curând şi am ieşit, asemenea lui Wilberforce, să mă rog în câmp pentru copiii nefericiţi."
Dar cavalerul nostru s-a rugat nu numai pentru săracii şi năpăstuiţii din ţara sa mult iubită. S-a rugat pentru multe alte lucruri; printre acestea, el s-a rugat Domnului pentru o soţie! El I-a cerut lui Dumnezeu să-i dea pe cineva care să-i înţeleagă planurile îndrăzneţe, care să-1 ajute mai degrabă decât să-1 împiedice; şi Dumnezeu i-a răspuns la această rugăciune!
Timp de peste 40 de ani, soţia sa a lucrat împreună cu el; iar la
moartea ei, Lordul Shaftesbury s-a simţit cu adevărat foarte singur.
Cu toate acestea, singurătatea nu 1-a făcut să-şi părăsească lupta.
Când regina Victoria a dorit să-1 onoreze făcându-1 membru
al *Royal Garter* (Ordinul Jartierei, o înaltă decoraţie engleză), el

a refuzat distincţia oferită. Atât regina, cât şi soţul ei care încă trăia, au fost foarte nemulţumiţi de acest refuz. De asemenea, Anthony şi-a dezamăgit şi prietenii, refuzând să accepte o poziţie mai înaltă. în cele din urmă, când i s-a spus că va putea fi înmormântat în Westminster Abbey, alături de multe dintre personalităţile celebre ale Angliei, el şi-a manifestat refuzul faţă de această onoare, exprimându-şi dorinţa de a fi îngropat lângă iubita lui soţie, în pământul din preajma casei sale.
Poate vă gândiţi că, măcar spre sfârşitul vieţii, Cavalerul nostru ar fi meritat puţină odihnă. Dorinţa sa, însă, a fost să rămână la post şi să lupte până la sfârşit.
***
Vă invit să mai aruncăm o privire la lucrurile făcute de el în continuare. Acum doarme, căci este noapte, dar, de îndată ce clopotul bate miezul nopţii, Contele se trezeşte. Se ridică şi împreună cu câţiva oameni care îl ajută, el îşi croieşte drum prin noapte. Este un bărbat înalt, uscăţiv şi anii şi-au lăsat amprenta asupra lui, dar poţi vedea în el pe acelaşi Anthony de altădată.
El se îndreaptă spre vecinătatea Catedralei St. Paul şi, dacă îl urmărim, vom vedea că ţinta sa este viaductul Holborn. Aici, sub arcadele măreţe ale podului, este un loc uscat care slujeşte ca adăpost chiar şi în nopţile

umede. Este un loc ideal pentru copiii părăsiţi şi zdrenţăroşi. Unii dintre ei sunt hoţi care se ascund de poliţie. Alţii sunt doar nişte ştrengari aruncaţi pe drumuri, care nu au pe nimeni să-i iubească şi să-i adăpostească.
Măcar în acest loc puteau găsi şi ei un ascunziş de vântul aspru şi de lumina orbitoare a străzilor. Sub arcadele prietenoase mulţi băieţi părăsiţi îşi făcuseră căsuţa lor vrednică de milă.
Vedeţi dumneavoastră, cel de-al şaptelea Conte de Shaftesbury ştia exact unde să se ducă şi să-şi caute copiii. Cu o lanternă în mână, Cavalerul începu să-i caute. Şi iată-i cuibăriţi unul în altul ca să-şi ţină de cald. Cavalerul înainta spre ei, privindu-le feţele.

Dar ce vrea să facă? El scoase de acolo 30 sau 40 de hoinari, copii ai nimănui, şi-i duse din întunericul de sub arcade într-o încăpere unde toate erau deja pregătite. înăuntru era căldură şi lumină; acolo copiii aveau să fie imediat hrăniţi şi îmbrăcaţi.
***
Dar să nu credeţi, dragi cititori, că noaptea aceea a fost un caz singular în viaţa Lordului Shaftesbury - a fost doar una din multe altele de felul acesta.
Prietenii îl sfătuiau să nu-şi mai întrerupă somnul din timpul nopţii, dar el obişnuia să spună: „Inima mi se frânge de durere pentru bieţii mei copilaşi."
Deşi prin venele sale curgea cel mai albastru sânge al nobilimii britanice, Cavalerul nostru îşi părăsea palatul său de pe West End numai ca să fie alături de copii.
Unul dintre apropiaţii săi colaboratori ne mai spune câte ceva despre conte, aşa încât putem avea o imagine mai clară despre el în ultimele zile din viaţa sa.
Astfel aflăm că el avea o „vizuină" la St. Giles, care era foarte aproape de viaduct unde obişnuia să doarmă pe un pat îngust de fier acoperit cu o pătură făcută din petice.
Dacă l-ai fi întrebat de ce prefera să se învelească el cu astfel de pături amărâte, îţi răspundea astfel:
„Pătura asta a fost cusută de băieţii de la «Ragged Schools» şi mi-a fost dăruită de ei ca să-mi slujească drept cergă pentru cal, dar când am primit-o le-am spus: «Nu, dragii mei băieţi, nu pentru cal o voi folosi, ci mă voi acoperi cu ea câte nopţi voi mai avea»". Apoi el se întorcea spre tine cu un zâmbet plin de bunătate şi continua: „Mă simt minunat sub ea, pentru că mă face să mă simt aproape de băieţii mei."
în cele din urmă a venit şi vremea ca iubitul nostru Cavaler să plece Acasă, unde plecase şi bătrâna lui doică, Măria Mills, cu mulţi ani în urmă. Apropiindu-se de sfârşitul zilelor sale, el a spus:
„Ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că mi-a fost prieten
în toţi aceşti ani lungi."
IX
Chemarea Tatălui Ceresc
Anthony a părăsit pentru totdeauna Anglia pentru a merge într-un ţinut mai bun, dar nu înainte de a lăsa o moştenire nepieritoare urmaşilor săi.

Săracii şi în special copiii nimănui îi vor fi mereu recunoscători Cavalerului lor, care s-a luptat cu atâta nobleţe pentru ei. Şi-a împărţit cu ei nestingherit averea şi dragostea.
Totuşi, nu numai celui de-al şaptelea Conte de Shaftesbury trebuie să-i fie recunoscători cu toţii. Măria Mills, credincioasa doică, şi-a retrăit viaţa ei anonimă şi umilă, de data aceasta ascunsă în faptele bune ale băiatului drag care a crescut devenind un „Cavaler al lui Dumnezeu".
Nu s-a scris nimic niciodată despre viaţa acestei femei umile; cu siguranţă, numele ei nu apare în nici o carte de istorie. Data viitoare însă, când veţi citi despre Lordul Shaftesbury, păstraţi un moment de reculegere în memoria umilei servitoare, care şi-a făcut timp să-1 iubească şi să-1 crească pe băieţelul singuratic şi părăsit. De altfel, am puternicul sentiment că, în Cer, ea îşi va avea partea de răsplată din ceea ce Regele Universului a pregătit pentru Cavalerul nostru.

2. SAMUEL, MICUL LUSTRAGIU

Ţi-ar plăcea să trăieşti într-o casă în faţa căreia nu există o pajişte verde şi frumoasă şi când ieşi afară să păşeşti direct în stradă? Ţi-ar plăcea să n-ai o curte în spatele casei unde să te joci, singurul loc pentru asta fiind străzile pline de praf?
Micuţul Samuel Chadwick trăia într-un astfel de loc. Oriunde ţi-ai fi îndreptat privirile, ai fi văzut numai case din cărămidă roşie, fără nici un pic de spaţiu între ele deoarece erau lipite una de alta până când formau un singur şir impunător şi roşu.
Micuţul Samuel şi prietenii săi trebuiau să se mulţumească doar cu trotuarul ca loc dejoacă. Mai erau şi câţiva băieţi care trăiau în case mai bune, dar ei erau copiii patronilor de fabrici.Tatăl lui Samuel nu era decât un muncitor şi, în nordul Angliei unde locuia familia Chadwick, muncitorii nu-şi puteau permite să aibă asemenea case.
Samuel s-a născut într-o astfel de casă în Burnley, Lancashire, pe 16 septembrie 1860. Eu am fost în Burnley de mai multe ori şi, dacă închid ochii, pot să-mi imaginez şirurile de case din cărămidă roşie. într-una din acele case trebuie să fi trăit şi Samuel. Când a crescut mare şi a devenit un bărbat în toată puterea cuvântului, amintindu-şi de locul unde fusese casa lui pe când era un puşti, Samuel a povestit:
„Nu exista înjur nici un fir de iarbă, nici un pom, nici o floare. Totul zumzăia de zgomotul fabricilor din zori şi până-n seară. Singurul loc dejoacă era trotuarul."
Totuşi, deşi băiatul a trăit într-o zonă unde nu se afla nici un pom, nici iarbă, nici flori, el putea zări „culorile din ochii oamenilor, poezia din mâinile lor" şi putea auzi „armonia din sufletele lor."

liiiili

CASA DIN CĂRĂMIDĂ ROŞIE UNDE LOCUIA SAMUEL CHADWICH

Viaţa lui Samuel era una foarte ocupată, deoarece el era mult mai ocupat decât i-ar fi îngăduit vârsta lui fragedă. în fiecare dimineaţă trebuia să se trezească la ora şase şi să meargă împreună cu tatăl lui, care era muncitor la o fabrică de bumbac.
Vedeţi dumneavoastră, el a trăit pe vremea când mulţi băieţi de cinci sau şase ani erau nevoiţi să lucreze în mine sau în fabrici pentru a mai adăuga un bănuţ la veniturile familiei. Exact acest lucru îl făcea şi Samuel.
Mai târziu, când a devenit un pastor foarte cunoscut, el a înţeles că Dumnezeu îngăduise aşa ceva în copilăria lui cu un scop bine definit. Vă amintiţi cum 1-a lăsat Dumnezeu pe Iosif să stea în închisoare atâţia ani; şi unde mai puneţi că el nici nu făcuse ceva ca să merite aceasta! Timpul petrecut în temniţă 1-a pregătit pe Iosif pentru misiunea sa viitoare, Dumnezeu vrând să facă din el un conducător bun şi înţelept.
Ei bine, Dumnezeu ştia că dacă micuţul Samuel Chadwick trece prin greutăţi, el va putea cu atât mai bine să predice oamenilor săraci, când va deveni adult. El va putea să-i înţeleagă întrutotul pentru că, odinioară, pe când era doar un băieţel, şi el trecuse prin lipsuri şi necazuri.
Deocamdată însă, micuţul Samuel, la numai cei şase ani ai lui, habar nu avea de planul deosebit făcut de Tatăl său ceresc cu privire la el.
în fiecare dimineaţă era dus, sau mai degrabă târât, de tatăl lui pe drum spre fabrică. Muncitorii de la fabrica din Lancashire obişnuiau să poarte saboţi de lemn. Dacă ai fi fost acolo, ai fi auzit bocănitul acelor saboţi ciudaţi pe trotuar. Pe micuţul nostru îl aşteptau ore lungi de muncă. Dar cum Samuel era un muncitor sârguincios şi credincios, lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău cu el în comparaţie cu alţi băieţi de seama lui.
Din fericire pentru Samuel, patronul fabricii în care lucra el era un creştin metodist. Aceasta însemna că patronul nu permitea în fabrica lui lucruri care se petreceau în alte fabrici. Samuel îşi aducea aminte că niciodată nu auzise acolo vreo înjurătură sau un banc deşănţat. Desigur, aşa ceva este de necrezut într-o fabrică!

El îşi mai amintea că odată îl enervase pe patron arătând că ştia despre bumbac un lucru de care el încă nu auzise. Probabil că omul s-a simţit tare deranjat de faptul că puştiul îi dăduse în vileag neştiinţa, în văzul tuturor, astfel încât şi-a ieşit din fire. Bineînţeles că patronul n-a găsit nici o vină la felul în care muncea Samuel. în ciuda vârstei sale fragede, copilul îşi făcea treaba cu sârguinţă. Când un coleg de muncă de-al tatălui său şi-a aruncat ochii pe o bucată de stofă ţesută de Samuel, a spus în dialectul său cu puternice accente specifice locuitorilor din nordul ţării: „Puştiul ăsta al tău e cam ciudat, ce poţi să-i faci?"
încă pe când era foarte mic, lui Samuel îi plăcuse să participe la întâlnirile politice. Uneori, dacă ai fi stat lângă el, pe vremea când avea doar opt ani, l-ai fi auzit citind cu voce tare discursurile primilor miniştri în faţa a trei sau patru oameni. Pe atunci în Anglia primul ministru juca un rol principal. De aceea şi

discursurile lui erau foarte importante.
Samuel era foarte preocupat de tot şi de toate; şi unde mai pui că era şi un foarte bun cititor! Pe vremea aceea, peste mare, în Europa, se desfăşura războiul franco-german, aşa că micuţul nostru urmărea evenimentele cu mare atenţie. Obişnuia să înfigă ace într-o hartă ca să marcheze astfel locurile pe unde avansa armata.
După cum aţi şi presupus, Samuel era unul dintre aceia care îşi formează opiniile fără a se lăsa influenţaţi de cei din jur. Deşi era metodist, îi plăcea tare mult să meargă şi în alte biserici ca să vadă cum se petreceau lucrurile acolo. îi plăcea să viziteze catedralele. Odată, s-a strecurat într-o biserică romano-catolică şi i-a privit vreme îndelungată pe preoţii care slujeau la altar. Când i-a văzut cum sărutau crucifixul, a fost foarte indignat, pentru că deşi era tare curios să vadă şi alte biserici, în adâncul inimii lui era totuşi un non-conformist. El era credincios bisericii lui, iar acolo nimeni nu făcea astfel de lucruri!
Altă dată s-a dus într-o biserică episcopală. S-a întâmplat să intre acolo în timp ce se desfăşura ceea ce ei numesc „serviciul de confirmare". într-un astfel de moment noi membri se adaugă

bisericii şi pentru toţi este o ocazie deosebit de solemnă. Samuel era foarte fascinat de episcopii care, se gândea el, erau îmbrăcaţi foarte ciudat. El a întrebat în stânga şi-n dreapta de ce purtau ei şorţuri şi jambiere. Dar nimeni nu ştia ce să-i răspundă, aşa că se duse în grabă la biblioteca din apropiere şi acolo găsi explicaţia la tot ce voia să ştie despre episcopi şi despre hainele lor nostime. In trei din şirul celor cinci imobile în care locuia şi familia Chadwick, trăiau nişte alcoolici înrăiţi. Samuel îi văzuse pe aceşti oameni, dar şi pe alţii, mergând pe trei cărări în drum spre casă după ce îşi petrecuseră aproape toată seara la cârciumă. El auzea cuvintele lor bolborosite, în timp ce stătea pe trotuarul din faţa casei. Lui Samuel nu-i plăcea deloc ceea ce vedea şi auzea, şi a jurat încă de pe atunci că nu va avea nimic de-a face cu acea licoare îngrozitoare şi demnă de toată ura, care-i făcea pe oameni să se comporte într-un asemenea hal.
Odată el văzu nişte oameni descărcând un butoi de băutură în faţa casei unde locuia predicatorul. Şi când acesta urma să fie votat ca preşedinte al Societăţii Metodiste, băiatul s-a opus alegerii acestui om. în inima lui Samuel se înrădăcinase adânc o ură de moarte faţă de relele pe care le producea băutura. Astfel, el a semnat jurământul formulat de *Temperance Pledge* (Societatea Antialcoolică pentru Cumpătare) din *Bând of Hope* (Liga Speranţei). Prin gestul lui, Samuel se angaja să nu pună niciodată în gură vreo picătură de băutură alcoolică. Deşi nu avea decât opt ani când a făcut această promisiune, el şi-a respectat-o toată viaţa. Un an mai târziu, Samuel a întâlnit-o pe prima sa iubită, care era călugăriţă! Patruzeci de ani mai târziu, călătorea din Cape Town, Africa de Sud, spre Anglia la bordul unui vas. Şi cine credeţi că stătea la masă lângă el? Cine alta decât aceeaşi călugăriţă care între timp devenise stareţă!? într-o zi, el îi vorbi despre prima lui iubire, iar ea îl privi atât de uimită, întrebându-se de unde avea el curajul să-i mărturisească astfel de lucruri. Apoi îşi dădu seama că pe vremea aceea el nu avea decât nouă ani! Sunt sigur că s-au distrat grozav pe seama acelei amintiri din copilărie.

Dar cea mai importantă zi din viaţa lui Samuel s-a petrecut pe când el avea zece ani. Luase parte la un serviciu aniversar într-o biserică metodistă din apropiere. Ziua aceea era deosebită deoarece un orator foarte vestit venea să predice acolo. Predicatorul din acea dimineaţă era profesor la Colegiul Headingley. El a vorbit despre „crinul dintre spini" din cartea Cântarea Cântărilor. Aceste cuvinte nu-i spuneau mare lucru lui Samuel. Dar deodată predicatorul a început să le spună o istorioară despre un om numit Newton. în acel moment Samuel a tresărit şi a ciulit urechile. Oricărui băieţel îi plac poveştile, iar cea pe care el o asculta acum era despre cineva care a spus că dacă tot ce are el de făcut este să lustruiască pantofi, atunci va încerca să-i lustruiască mai bine decât oricare dintre concetăţenii lui.
Ca să înţelegeţi această istorioară şi să ştiţi de ce 1-a impresionat ea atât de mult pe Samuel, ar trebui să vă spun că în Anglia, pe vremuri, era obiceiul ca familia să-şi pună încălţămintea la intrarea în dormitor, lângă uşă. Dimineaţa, cineva din casă curăţa şi lustruia pantofii murdari, aşa că străluceau şi arătau minunat. Motivul pentru care Samuel tresărise în biserică, în acea dimineaţă, era că sarcina de lustruire a încălţărilor celor din casă îi revenea lui. Povestea despre Newton i-a mers direct la inimă. Cu adevărat, un aşa fel de mesaj nu putea decât să-ţi meargă la inimă! Era un lucru pe care orice băieţaş l-ar fi putut înţelege.
După ce s-a întors de la biserică, el a hotărât să facă întocmai ca omul din povestire. A doua zi de dimineaţă începu, ca de obicei, să lustruiască ghetele şi pantofii. Plouase cu găleata toată duminica, şi lui Samuel nu-i plăcea deloc să lustruiască pantofii după o zi ploioasă, pentru că umezeala şi noroiul îi făceau aproape de nerecunoscut.
După ce s-a făcut mare, el a mărturisit cu propriile lui cuvinte ce s-a întâmplat în timp ce lustruia pantofii:
„Pur şi simplu uram curăţatul şi lustruitul încălţămintelor, în special ghetele tatălui meu. Duminica aniversară fusese o zi umedă, aşa că lustruitul de a doua zi dimineaţă era ceva cumplit. Am început

cu ghetele tatei, călăuzindu-mă după principiul: *Fă ce-i mai neplăcut la început!* Tocmai terminasem şi le-am aşezat pe podea răsuflând uşurat. Apoi, în timp ce mă uitam la ele, mi-am amintit cuvintele predicatorului despre lustruitul pantofilor ca şi cum Domnul Isus Cristos urma să-i poarte. Cuvintele amintite m-au străpuns! Habar nu aveam ce putea să însemne «a fi un crin printre spini», dar m-am întrebat în sinea mea dacă ghetele acelea ar arăta frumos în picioarele lui Isus Cristos. Drept răspuns am înhăţat ghetele şi mi-am luat treaba de la capăt. Nu era mare lucru de făcut; dar, în lumina anilor ce au venit şi au trecut, cred că a fost cel mai important lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Şi aceasta pentru că atunci mi-am formulat un principiu de la care nu m-am mai abătut tot restul vieţii mele. Mi-am format obiceiul de a face chiar şi cele mai mici lucruri ca pentru Isus Cristos.
Am scris mii de scrisori pe an, dar nu-mi amintesc să fi trimis vreuna cu pete sau cuvinte tăiate. Devenise aproape o obsesie să fac toate lucrurile ca pentru Domnul Isus Cristos. întotdeauna am crezut că ziua aceea aniversară a fost ziua întoarcerii mele la Dumnezeu. Nu am fost în nici o cămăruţă unde să mi se pună întrebări. Eram doar un copil, dar deja îl

cunoşteam pe Domnul Isus. Faptul că am început să lustruiesc ghetele tatei a doua oară, făcând asta ca pentru Domnul, a însemnat însăşi mărturisirea mea de credinţă. Acesta a fost momentul hotărârii mele pentru Domnul." Oare chiar a fost mântuit micuţul Samuel în acea zi? Ei bine, haideţi să-1 lăsăm pe el să ne spună cum i-a fost influenţată viaţa de această hotărâre:
„Mă retrăgeam deoparte de trei ori pe zi şi mă rugam în duhul în intervalul dintre aceste trei momente. Obiceiul de a mă retrage de trei ori pe zi nu era unul uşor. Ora mesei trecea repede, familia mea era numeroasă, casa noastră era mică, dar am reuşit!"
Iată că Samuel a crescut repede şi a devenit adolescent. La 15 ani a simţit că Dumnezeu îl cheamă să fie predicator, dar el era conştient de sărăcia lui şi de faptul că trebuia să muncească ore în şir, aşa că nu avea timp pentru şcoală. N-a spus nimănui nimic

despre speranţele sale, dar a început să studieze din greu, astfel încât, într-o zi, va fi pregătit să fie predicator. Deşi muncea de la şase dimineaţa până la şase seara, pe la ora şapte îşi scotea cărţile şi începea să studieze gramatica, aritmetica, geografia, istoria, teologia şi Biblia timp de cinci ore în fiecare zi.
Toţi băieţii au nevoie şi de prieteni adevăraţi, iar Samuel şi-a găsit unul pe când avea 16 ani. Josiah Mee, noul său prieten, a putut vedea în băiatul acesta care muncea la fabrică, ceva ce alţii trecuseră cu vederea. Prin mijlocirea lui Josiah, Samuel avu şansa să înceapă să predice. De fapt, familia Chadwick a decis să se mute într-o casă ceva mai mare pentru ca Samuel să aibă propria sa cameră unde să-şi poată continua studiile liniştit şi în pace.
Samuel Chadwick a devenit un adolescent tare ocupat! Nu numai că îşi începea munca foarte devreme în fiecare dimineaţă; dar, în loc să doarmă mai mult duminica, el obişnuia să plece de acasă înainte de ora nouă, străbătând pe jos 10-15 km până la biserică, pe orice fel de vreme. Acasă nu se întorcea decât seara.
în cele din urmă, după o perioadă de studiu intens, veni şi ziua când el avea să stea în faţa unei comisii de examinare. Toţi voiau să vadă dacă Samuel era pregătit să devină predicator. Spre deosebire de Josiah, şeful comisiei nu prea era în stare să-1 înţeleagă pe băiatul din faţa sa. Probabil că vedea doar un băiat sărman dintr-o fabrică, care vorbea cu un accent specific locuitorilor din nordul ţării şi care nu frecventase nici una din şcolile sau colegiile cunoscute unde mergeau băieţii dornici să înveţe să predice. Aşa că i-a spus deschis tânărului Samuel căjurase să nu permită vreodată unui om needucat să urce la amvon. Deşi Samuel studiase aşa de mult, era totuşi considerat un om needucat! Şeful comisiei simţea că nu-1 poate lăsa să predice.
Băiatul era uimit. într-adevăr, aceasta era o lovitură grea dată tuturor năzuinţelor cu care studiase atât de mult. Cu câtă nerăbdare aşteptase el ziua aceasta! Dar biograful lui Samuel spune: „Când supraveghetorul a închis o fereastră, Dumnezeu a deschis uşa."

Samuel crezuse că acela fusese sfârşitul, dar nu era aşa! Acela era doar începutul unei vieţi nou-nouţe.
Josiah Mee, prietenul său, i-a convins pe cei din comisie să-i permită lui Samuel să fie predicator laic la Stacksteads. Acest lucru însemna că, deşi nu putea să fie predicator ordinat, totuşi putea să predice în diferite biserici. Aşa că Samuel îşi mai reveni la urma urmei. Atâta vreme cât putea să predice, el ştia că făcea ceea ce Dumnezeu 1-a chemat să facă.
Viaţa lui Samuel a fost una foarte interesantă. însă, chiar dacă nu mai putem adăuga aici multe lucruri, probabil că aţi auzit destul despre felul în care Dumnezeu 1-a pregătit pe tânărul muncitor ca să devină un slujitor al Său extrem de folositor. Veţi găsi cărţile sale în multe case creştine, căci scrierile lui au fost o binecuvântare pentru viaţa multora.
La câte lucruri mari nu se poate aştepta un băiat sărac, provenit dintr-o familie umilă şi trudind din greu pentru a-şi câştiga existenţa, dacă este credincios în lucrurile mici, cum ar fi acela de a lustrui pantofii!
28

3. CAPTURAREA REBELEI IDA SCUDDER

N-avea nici un rost încercarea de a o convinge pe micuţa Ida Scudder să se liniştească, pentru că ea era tare mânioasă. De fapt, ea era mânioasă de câtva timp şi acum nu se mai putea abţine.
Vedeţi dumneavoastră, mama Idei trebuia să se întoarcă în India, iar de data aceasta nu putea lua şi fata. Ida trebuia să fie lăsată în America.
Lacrimi fierbinţi i se rostogoleau pe obraj i în timp ce bătea cu picioarele în podea.
„Nu cred că-i corect să plece mama şi să mă părăsească numai ca să aibă grijă de copiii aceia hinduşi, spunea ea cu asprime. Doar este mama mea! Şi eu o vreau numai pe ea!"
Prima noapte petrecută departe de mama a fost groaznică pentru Ida. Toată noaptea suspinase cu capul în pernă. Unchiul Henry şi mătuşa Fanny nu înţelegeau de ce se închisese Ida în camera ei refuzând să mănânce. Ei au pedepsit-o când ea a aruncat pe fereastră un platou plin cu cea mai bună mâncare.
După ce s-a mai liniştit, Ida s-a gândit că probabil şi mama îi ducea dorul la fel de mult. Aşa că şi-a şters lacrimile şi s-a rugat astfel: „O, Doamne, ajută-mă să fiu mai curajoasă! Fă-mă vrednică demamamea!"
Dar oricât de mult s-ar fi rugat, nimic nu părea s-o determine să urmeze exemplul nobil al multor membri din familia Scudder. Ida provenea dintr-o familie de misionari, dar asta nu însemna că şi ea era o misionară. Ea ştia cum stau lucrurile în India. Ii privise pe părinţii ei cum încercau să-i ajute pe oamenii de acolo şi refuza să trăiască în clima aceea fierbinte şi să treacă prin toate greutăţile pe care misionarii le întâmpinau pe acele meleaguri.
29
Lillian Harvey şi Trudy Tait
„Simplul fapt că bunicii, părinţii, mătuşile şi unchii mei au fost cu toţii misionari nu înseamnă că şi eu ar trebui să fiu!" se gândea ea. „Deja cincisprezece membri ai familiei Scudder au ajutat India, şi eu cred că este de ajuns pentru o familie! Oh, nu, pur şi simplu nu mă voi duce şi eu acolo!"

însă, iată că viaţa se schimbă! Acum Ida a mai crescut şi a mers la o şcoală internat. Camera trei este plină de veselie. Cum ar putea să fie altfel când opt fete locuiesc împreună în acelaşi dormitor? Domnişoara Tompkins îşi face turul de noapte şi fetele se bagă repede sub aşternut în timp ce ea intră în cameră. Dar, după ce paşii ei nu se mai aud pe coridor, toate se ridică în capul oaselor şi încep să sporovăiască. Vorbesc despre ceea ce speră să facă după ce vor termina şcoala.
Apoi, una dintre ele se întoarce spre Ida!
, ,Ptiu! Tu n-ai să poţi face nimic din toate astea. Vei fi misionară ca şi părinţii tăi."
Dar Ida le dă imediat replica:
„Să nu mai îndrăzneşti să-mi spui mie aşa ceva! Eu n-am să fiu misionară! V-o spun eu: nu am să fiu!"
„S-ar putea să fie un lucru distractiv", sugeră una dintre ele pe un ton liniştitor.
„Distractiv?" Ochii Idei aruncau văpăi.
„Bănuiesc că habar nu ai ce înseamnă asta. Ştii ceva - şi glasul ei se mai linişti în timp ce o umbră de întristare îi brăzdase chipul -pe când aveam numai şase ani obişnuiam să mă duc şi eu să ajut la hrănirea copiilor care mureau de foame. Trebuia să rup bucăţi de pâine şi să le bag în gura lor pentru că ei erau prea slăbiţi ca să mănânce singuri."
Fiorii le cuprinseràpe fetele din celelalte paturi.
„Da, aşa am făcut. Şi am văzut bebeluşi morţi pe străzi şi oameni târându-se prin piaţă cu mâinile întinse ca nişte gheare. Uuf! Mi-e silă de India! Şi unde mai pui că familia mea are deja prea mulţi misionari. Eu am de gând să rămân aici, în America."
Probabil că domnişoara Tompkins a auzit tonul ridicat al fetei,

uşa că şi-a făcut imediat apariţia în faţa uşii de la camera cu numărul **trei.** întreaga discuţie a trebuit să înceteze în acea noapte. Dar gândurile tinerei rebele Ida încă mai izbucneau: „Pur şi simplu nu am să fiu misionară! bombănea ea. N-am să fiu şi n-am să fiu!"
Zilele de şcoală se scurgeau vertiginos. Ida Scudder era cea mai veselă şi mai populară fată din Northfield. India cu foametea şi mizeria ei se afla la mii de ani depărtare de distracţiile şi petrecerile care aveau un rol atât de important în viaţa Idei. Dar multele scrisori **pri** mite de la părinţii ei iubitori nu-i permiteau să uite cu desăvârşire că, la urma urmei, era copil de misionari.
„Am cumpărat din New York o orgă mică, i-au scris ei. Va fi aici ca s-o foloseşti tu, Ida, atunci când vei veni... Continuă să exersezi la pian, draga noastră. Muzica este de mare ajutor pe câmpul de misiune..."
Ida era tare nemulţumită de faptul că părinţii se aşteptau ca ea să devină misionară. Toţi păreau să ia acest lucru ca de la sine înţeles, însă, ea avea cu totul alte planuri. Şi le va împlini cu orice preţ!
Dar ceva cu totul neaşteptat s-a întâmplat cu puţin timp înainte ca Ida să termine ultimul semestru la Northfield. într-o zi ea primi o telegramă de la tatăl ei, care îi ruină toate planurile: „Vino cât poţi de repede! Mama este foarte bolnavă şi are nevoie de tine."
Până la ziuă, Ida s-a răsucit pe toate părţile. Ce minunat era să-şi revadă

mama sa iubită! Dar, desigur, va sta acolo doar până când ea se va simţi mai bine şi apoi se va întoarce acasă pentru a lua de la capăt viaţa plină de plăceri din America. Bineînţeles că se va duce în India, îşi spunea în sinea ei, părinţii ei aveau nevoie de ea. Dar numai în vizită. Nu va sta niciodată în India!
Vedeţi dumneavoastră, acel categoric „nu" încă mai sălăşluia în inima ei.
Vă invit acum s-o urmărim pe tânăra noastră rebelă peste ocean. Jurnalul său ne-o arată în împrejurări cu totul noi.
„Casa noastră...", începe ea, dar peste aceste cuvinte este trasă o linie groasă cu cerneală neagră, „...casa părinţilor mei se află într-un complex de clădiri pentru misionari, lângă o şcoală.

Casa este făcută din cărămidă arsă la soare, tencuită cu lut şi văruită. Podeaua este din lut tasat şi pe deasupra are un strat de var fărâmiţat. Acoperişul din stuf este plin de furnici albe şi din când în când îţi cade în cap o groază de praf. Dar noi...- şi din nou apare linia groasă cu cerneală neagră -părinţii mei sunt pe cale să se mute cât de curând într-o casă nouă. Casa este în construcţie chiar peste drum..."
Curând, Ida a intrat în rutina vieţii din India. Recunoaşte că-i place foarte mult să le înveţe pe fetiţele din şcoala satului.
„Fii atentă, Ida Scudder, se avertiza ea singură. Să nu cumva să le iubeşti prea mult pe neastâmpăratele alea mici! Aminteşte-ţi, tu nu vei fi misionară. Niciodată, niciodată, niciodată!"
Zilele treceau iute şi doamna Scudder se simţea din ce în ce **mai** bine. Apoi veni şi noaptea de neuitat, care avea să-i schimbe viaţa Idei. Scria unei prietene de şcoală.
„Dragă Annie, mă aflu în camera mea având în faţă scrisoarea de la tine. Este târziu în noapte şi peste toate casele s-a aşternut o linişte atât de adâncă încât pot auzi cum o şopârlă a ţâşnit pe perete să prindă un gândac..." începu Ida. Deodată, i se păru că aude ceva sau pe cineva în verandă, dar nu era decât o părere; mereu i se pare că aude aşa ceva de când se află în India. Se întoarse din nou spre scrisoare.
„Tu spui că ai dori să poţi fi misionară ca mine. Să nu mai spui asta! Eu nu sunt misionară, şi nici nu voi fi vreodată. Dar tu nu eşti ca mine. Tu ai fost întotdeauna mai - mai spirituală... Se prea poate să-ţi placă aici. Parcă te şi văd intrând în locurile unde poţi să vezi numai femei (numite aici *zenena),* vizitând tinerele soţii şi mame. Unele dintre ele trebuie să-şi trăiască întreaga viaţă între patru pereţi, şi sunt atât de tinere, Annie, mai tinere chiar decât tine şi mine..."
In acel moment, Ida deveni conştientă că, într-adevăr, cineva este afară, pentru că putea auzi un tuşit uşor. Deschizând uşa, cu felinarul în mână, ea văzu un bărbat îmbrăcat în alb din cap până în picioare, cu un turban imens pe cap, şi imediat îşi dădu seama că,

după felul cum era îmbrăcat, aparţinea castei preoţeşti a brahmanilor (brahmanii erau persoane culte şi trufaşe, de origine aristocratică).
Făcând o plecăciune, el întrebă dacă o doamnă din casă ar putea veni să-i vadă soţia, care era foarte bolnavă.
„Nu puteţi veni chiar acum?" o imploră el.
„O, desigur, doriţi să vorbiţi cu tatăl meu, răspunse Ida, dar el nu este acasă. De îndată ce soseşte îi voi transmite mesajul dumneavoastră."
Dar faţa bărbatului deveni aspră pe când îi răspundea cu trufie:

„Nici un bărbat nu are voie să-mi vadă soţia! Niciodată!"
Şi se cufundă din nou în întunericul din care venise, fără ajutorul de care avea nevoie urgentă pentru micuţa lui soţie, o minoră. Nouă ni s-ar părea ciudat faptul că brahmanul nu putuse încălca nici o clipă tradiţia castei, lăsând ca un doctor să-i salveze viaţa soţiei.
După ce închise uşa, Ida încercă să reia scrisoarea adresată prietenei sale. Dar cum să se mai poată ea concentra când gândurile îi erau absorbite de soarta acelei femei zvârcolindu-se în fierbinţeli şi poate chiar murind din lipsă de ajutor? I se părea că vede ochii plini de mustrare condamnând-o pentru acel, ,nu'' din adâncul inimii ei. A doua oară în acea noapte ea auzi sunet de paşi în verandă. Să fie oare acelaşi om? Să se fi întors? S-o fi răzgândit?
De data aceasta însă, era altcineva în faţa uşii. Ida putu recunoaşte după hainele lui că era vorba despre un musulman, care o salută cu mult respect.
„Arama, spuse el făcând o plecăciune cu capul peste mâinile strânse în semn de salut, vă rog, aţi putea veni cu mine s-o ajutaţi pe soţia mea? Este doar un copil, mai tânără decât dumneavoastră, Amma. Este bolnavă, foarte bolnavă, şi moaşa nu ştie ce să-i facă. O, vă implor să veniţi! Ea va muri dacă nu va fi ajutată imediat."
Apoi adăugă:, JFemeile sunt o mare pacoste. Nu ştiu de ce trebuie să-mi dea atâta bătaie de cap. Dar veţi veni cu mine, nu-i aşa?"
„Da, desigur, tatăl meu va veni s-o vadă."
Rece şi neclintit, musulmanul îi răspunse:
„Doamnă, dumneata nu înţelegi tradiţia noastră. Numai bărbaţii

din propria familie au voie să intre în camera unei femei musulmane. Eu am venit să cer ajutorul unei femei ca dumneata, şi nicidecum al unui bărbat."
Ida explică pentru a doua oară în aceeaşi noapte că ea nu este medic şi că nu poate face nimic.
„Atunci soţia mea trebuie să moară, spuse musulmanul. Asta este voia lui Allah, şi aşa se va întâmpla."
La fel ca brahmanul, el dispăru în noapte fără să primească ajutorul de care avea atâta nevoie.
Ida încercă să se întoarcă la scrisoarea ei: „Poţi să înţelegi acum, Annie, de ce nu ţi-ar plăcea să fii misionară, mai cu seamă în India. Pur şi simplu ai urî acest lucru şi ar trebui să ştiu şi eu asta. Crede-mă, sunt gata să mă întorc acasă cât mai curând posibil. Oamenii de aici nici măcar nu vor să se lase ajutaţi. Mai degrabă şi-ar lăsa soţiile să moară împreună cu copiii. Şi mai spun că acestea sunt frumoase şi că le iubesc; unele dintre ele nu au mai mult de 14 ani..."
Dar în zadar. Cum ar putea cineva să scrie când este furios şi când îi este dor de casă? Ida trebuia neapărat să încerce să facă ceva şi să-şi ia gândul de la evenimentele ciudate din acea noapte. Dar, orice ar fi făcut, nu le putea uita pe soţiile minore din satele acelea, care aveau atâta nevoie de ajutor.
Apoi a urmat a treia chemare. „Ammal!" auzi ea o voce în întuneric. Ce mult ar vrea să fie brahmanul care s-a răzgândit! Dar, în loc de asta, ea auzi vocea tatălui unui elev hindus de la şcoala ei.
„Vă implor, domnişoară, să veniţi la mine acasă, zise el. Am nevoie de ajutor."
„Nu... Nu vrei să spui că soţia ta...?" Ida aproape că nu-şi mai găsea

cuvintele.
„Da, Ammal", răspunse el mirându-se că Ida ştia de boala soţiei lui.
„Da, este bolnavă, foarte bolnavă." Omul căzu cu faţa la pământ înaintea ei zicând:

EL DISPĂREA ÎN ÎNTUNERIC, FĂRĂ CA CINEVA SĂ-L AJUTE
„Vă implor, domnişoară Ammal, să veniţi!"
„Te rog, nu îngenunchea în faţa mea!" protestă Ida şi se trase înapoi cu repeziciune.
„Dar, domnişoară, nu-i aşa că veţi veni?"
Ida explică pentru a treia oară în noaptea aceea că ea nu este doctor, dar îl va chema pe tatăl ei care este doctor. Nici nu rostise bine aceste cuvinte că omul a şi început să vorbească, nemaiputând să-şi ascundă dezamăgirea şi amărăciunea:
„Un bărbat! Nu, nu, nu! N-am nevoie de un bărbat ca să îngrijească de soţia mea bolnavă! Vreau ca dumneata să vii!"
Şi îndată plecă şi el în culmea deznădejdii.
Trei bătăi la uşa inimii sale, şi totuşi Ida continuă să stăruie în rebeliune! Acel categoric „nu" încă era acolo! „Dacă voi ajunge medic, îşi spuse în sinea ei, voi fi în America şi nicidecum în India."

Dar în adâncul inimii, Ida este încă îngrijorată de soarta celor trei femei bolnave. Până dimineaţă a ars de nerăbdare să trimită un servitor ca să întrebe de ele. La întoarcere, acesta îi spuse:
„Toate trei au murit! Au murit! Da, aceasta-i realitatea. S-au dus!"
In dimineaţa aceea, Ida n-a mai mers la şcoală. Orele treceau una după alta fără ca Ida să le mai ia în seamă; timpul nu mai avea nici o însemnătate pentru ea. înăuntrul ei se dădea o luptă crâncenă. Pe dinaintea ochilor ei treceau pe rând: plăceri, haine scumpe, petreceri, prieteni. Chiar trebuia să renunţe la toate acestea de dragul Indiei?

„Nu, nu!" strigă ea în hohote, căci vorbea cu Domnul şi Stăpânul ei în rugăciune.
„Pur şi simplu nu-i cinstit. Chiar aşa să stea lucrurile cu viaţa mea? Eu - nu pot, îţi spun drept! Cum? Cum îndrăzneşti să-mi ceri Tu aşa ceva?"
Dar, în cele din urmă, Ida fu zdrobită. Acele trei chemări din noapte deveniseră din ce în ce mai convingătoare şi acel categoric „nu" din inima ei începu să se dărâme bucăţică cu bucăţică, în timp ce ea îşi dădea seama că Dumnezeu aştepta un răspuns din partea ei. Era clar că El o chema în ajutorul acelor soţii-copile. Cum să mai caute ea să-şi împlinească planurile egoiste când Dumnezeu îi vorbise atât de direct?A doua zi, intrând în camera mamei, îi spuse că se va întoarce în America. Apoi adăugă imediat: „Dar voi reveni în India. Dumnezeu m-a chemat să fiu medic în India şi să fac din India casa mea."
Răzvrătirea Idei fusese înfrântă în cele din urmă. Acel „nu" al ei fusese dezrădăcinat; şi, în locul acestuia, Dumnezeu plantase un bucuros „Da, vreau!"
Nu după mult timp, Ida Scudder a intrat într-un spital de femei, unde a învăţat cum trebuie îngrijite femeile din India.
Dar ea nu s-a mulţumit să fie doctor, ci şi-a petrecut toată viaţa sa învăţându-le şi pe alte tinere indience să devină medici în propria lor ţară.

Este interesant de reţinut faptul că 42 de membri ai familiei Scudder au petrecut, de-a lungul a patru generaţii, un total de aproape o mie şi o sută ani ca misionari în India. Dar doctoriţa Ida Scudder a realizat mai mult decât ei toţi: a înfiinţat spitale, dispensare, centre de îngrijire la sate, apregătit chirurgi, asistente, farmacişti, moaşe.
Toate acestea au fost rodul activităţii unei singure femei care, într-o noapte de neuitat, a răspuns cu „da" la cele trei bătăi în uşa inimii sale.

4. PROSTUŢUL AJUNGE SAVANT
Se pare că micuţul Adam Clarke nu-şi prea învăţa lecţiile. I se părea chiar foarte greu să înveţe alfabetul! Faptul că învăţătorul lui îl mustra şi-1 pedepsea se dovedea a fi fără folos.
într-o zi, la şcoala lui veni în inspecţie un profesor, care a vrut să constate situaţia la învăţătură a elevilor. Ultimul examinat a fost Adam. Doamne, ce s-a mai poticnit bietul băiat cu lecţia! Se străduia din răsputeri să lege consoanele de vocale; dar, ca de obicei, totul mergea cumplit.
învăţătorului îi fu ruşine cu el: „Băiatul ăsta este un elev tare încet la minte!", exclamă el. „Nu vă neliniştiţi, domnule, îi răspunse vizitatorul. Băiatul ăsta va ajunge totuşi un bun elev."
Faţa lui Adam se lumină brusc. Iată, în sfârşit, pe cineva care i-a dat şi lui puţină speranţă. Uneori, i se părea că nimeni şi nimic nu-1 va putea determina vreodată să-şi înveţe lecţiile ca la carte. Adam se simţea aşa de prostuţ pentru că tatăl său era profesor în Irlanda de Nord şi acolo el îi învăţase pe copiii care, mai târziu, deveniseră conducătorii ţinutului. Cu toate acestea, se pare că domnul Clarke nu prea ştia cum să se descurce cu propriul lui fiu. Oricum, inspectorul care îi vizitase, 1-a făcut pe Adam să se simtă mult mai fericit. Poate că, într-o zi, cine ştie cum, el va deveni

un învăţat şi-1 va face pe tatăl său să fie mândru de el.
Zilele treceau una după alta. Adam muncea cu multă sârguinţă. In cele din urmă, învăţă să citească şi să parcurgă cu uşurinţă Noul Testament. Putea să ortografieze destul de corect; dar, cu toate acestea, tatăl lui nu era mulţumit. El voia ca fiul lui să devină realmente un om instruit, întocmai ca şi el. în vremurile acelea, toţi învăţaţii ştiau latină, aşa că şi Adam a trebuit să se apuce de această limbă. Latina este o limbă foarte grea chiar şi pentru un băiat mai mare şi

1111 c 1 igent. Ce să mai spunem despre un biet băieţel ca Adam, pentru rare până şi însuşirea alfabetului a însemnat o caznă atât de cumplită?!
Vedeţi dumneavoastră, Adam nu pricepea ce sens avea limba latină. Nimeni nu-i spusese rostul ei sau de ce era obligatoriu ca I >a i cţii s-o înveţe cu atâta greutate, afară de cazul în care voiau cu (>rice preţ să devină nişte persoane instruite. Iată-1 pe micuţul nostru IK >ticnindu-se la prima frază şi având impresia că nu poate s-o i nemoreze. Ce să mai spunem despre declinarea substantivelor?
I ia pur şi simplu ceva imposibil! Timp de două zile şi jumătate
I1 icercase să înveţe câteva declinări. Lacrimile îi curgeau udând paginile cărţii de latină. Nu avea nici un rost! Şi apoi, cum putea un amărât de învăţăcel să priceapă latina?
într-o zi simţi că nu se mai poate! îşi luă Noul Testament în I imba engleză şi se furişă în clasa unde se ţinea ora de engleză. I)ar, nu după mult timp, învăţătorul îl descoperi.
„Ce te aduce pe-aici? i se adresă el cu asprime. Unde-ţi este gramatica latină?"
Adam izbucni într-un şuvoi de lacrimi.
„Domnule, nu pot s-o învăţ!", mărturisi el.
„Du-te, îi porunci învăţătorul, şi apucă-te de gramatică. Dacă nu te apuci imediat de învăţat, am să-ţi lungesc urechile ca ale lui Jowler şi vei deveni cerşetor pentru tot restul vieţii tale."
Jowler era un dulău care trăia din mila şcolii, şi cuvintele acestea cumplite căzură ca un blestem peste micuţul nostru. El a înţeles că trebuia să facă ceva. Trebuia să înveţe latină! Aşezându-se lângă un coleg mai mare decât el, care era mai avansat cu lecţiile de latină, el îi ceru ajutor.
„Ce? Vrei să spui că nu ai învăţat încă lecţia aceea? strigă băiatul. Ce măgar prost eşti! Tu şi cu mine am început să învăţăm împreună."
Astfel, în mijlocul batjocurilor şi râsetelor dispreţuitoare, Adam îşi repetă ultima lecţie. Dar, ciudat lucru, ceva se întâmplase cu Adam de când colegul lui îl luase în râs. Era un sentiment pe care

LACRIMILE ÎI CURGEAU ŞIROI PE OBRAJT **CUM** PUTEA UN **COPIL** NĂTÂNG SĂ ÎNVEŢE LATINEŞTE?

nu-1 mai experimentase. Parcă ceva neştiut până atunci se trezise înăuntrul lui. Era ca şi cum ceva se rupsese acolo. Minteai se luminase brusc. Deşi se simţea tare umilit de batjocura aceea, nu era supărat deloc pe colegul mai mare.

„Dar ce! îşi spuse Adam. Câtă vreme am să mai fiu prostuţul clasei şi de râsul tuturor colegilor?"

Inhăţându-şi cartea, memora lecţia în câteva minute, pricepu construcţiile gramaticale, se duse drept în faţa clasei şi citi lecţia fără nici o greşeală. învăţătorul era uimit. Băiatul se întoarse la loc. Era surprinzător,dar lucrurile nu s-au oprit aici. în scurt timp, Adam învăţă şi lecţia următoare, şi din nou o citi fără nici o greşeală în faţa clasei.

învăţătorul însuşi obosise; fiind obligat să asculte citirea unei **lecţi** i de atâtea ori într-un timp aşa de scurt! Ce se întâmplase în clasa lui? Aşa ceva nu se mai petrecuse în şcoală până atunci! **I Jftieţii** se uitau la Adam cu alţi ochi. Nu puteau să nu-1 respecte şi sa nu-1 admire pe băiatul acela de care-şi bătuseră joc până atunci. Prostuţul clasei era pe cale să devină un şcolar eminent, şi toate acestea se petreceau chiar sub ochii lor!

începând din ziua aceea, Adam a făcut progrese rapide, aşa Că toată lumea era uimită. Acum el nu mai învăţa pas cu pas, ci **toi** ui dintr-odată! Nici chiar lui nu-i venea să creadă. Oare ce se **Ini**;Impla cu el? Parcă ieşise deodată de la întuneric la lumină; mintea **lui,** care altădată fusese atât de înceată, devenise de-a dreptul scl ipitoare. Nimic nu i se mai părea greu acum...

***

La un moment dat, era greu să crezi că acelaşi Adam Clarke, despre care se ştia cândva că nu este capabil să înveţe, devenise între timp un savant. Când guvernul britanic întâmpina greutăţi în descifrarea hieroglifelor din marile şi bogatele morminte egiptene, Adam reuşea să citească şi să înţeleagă scrierile acelea vechi.

Comentariile lui asupra Bibliei se mai pot găsi, chiar şi după 200 de ani, pe rafturile bibliotecilor multor predicatori şi studenţi.

Iată cum prostuţul devenise un elev eminent. Mai este, însă, o schimbare, mult mai importantă decât prima, care s-a petrecut în viaţa lui Adam. Fără aceasta,

cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu toată deşteptăciunea lui! Se prea poate că el n-ar fi ajuns niciodată un mare învăţat şi încă unul creştin!
însă, pentru a lua act despre această schimbare, trebuie să mai aflaţi câte ceva despre băieţelul nostru.
Adam locuia, împreună cu fratele lui mai mare şi cu cele patru surori, într-o zonă foarte faimoasă din nordul Irlandei. Dar nu ştiu cum se face că Adam fusese lăsat să se descurce singur de timpuriu. A început să meargă de la opt luni, şi când avea numai nouă luni ieşea singur afară şi mergea prin curte, deoarece tatăl său avea o

fermă. Poate vă gândiţi că părinţii nu ar fi lăsat un bebeluş ca el să plece din casă de unul singur. Totuşi se pare că toată atenţia i se dădea fratelui mai mare. împreună cu familia lor locuia un unchi care nu-şi mai lua ochii de pe acesta, răsfaţându-1 mereu; şi unde mai pui că băiatul cel mare era şi favoritul doamnei Clarke. Aşa că micuţul Adam a fost neglijat şi i s-a permis să se descurce singur, el devenind astfel un băiat rezistent şi călit.
La vârsta aceea atât de fragedă, zăpada îl încânta pe Adam în mod special; şi ori de câte ori se uita pe fereastră şi vedea fulgii de zăpadă aşternându-se pe pământ era fermecat. Numai în cămăşuţa de noapte s-a furişat afară în încântătoarea zăpadă pufoasă; şi scormonind cu un băţ, începea să-şi facă o vizuină. Apoi se aşeza aproape dezbrăcat în noua lui căsuţă de zăpadă şi se distra de minune. Poate vă imaginaţi că în scurt timp după o astfel de ispravă s-a îmbolnăvit de pneumonie, dar se pare că zăpada nu-1 afectase deloc. în realitate, el şi-a clădit un corp deosebit de sănătos şi puternic. Când a devenit bărbat în toată puterea cuvântului, Adam a înţeles de ce 1-a lăsat Dumnezeu să crească în acest fel. Deşi, evident, uneori s-a simţit neglijat şi poate că a fost gelos pe fratele lui căruia i se acorda întreaga atenţie, totuşi, a ajuns să înţeleagă că primise un trup foarte rezistent, în stare să treacă prin multe greutăţi. Cu un astfel de trup a reuşit Adam Clarke să străbată în lung şi-n lat Insulele Britanice.
Dacă vei vizita Marea Britanie şi vei merge cât mai departe spre nord, vei vedea bisericile din Shetland în care a predicat Adam Clarke. Şi dacă vei călători în jos, spre sud, şi vei merge cu vaporul către Channel Islands, de unde se poate observa linia de coastă a Franţei, vei afla că şi pe acolo a trecut acest predicator călit. în vremurile acelea, călătoriile se desfăşurau cu mare dificultate, şi numai o persoană puternică şi sănătoasă putea ţine pasul.
Adam Clarke a priceput că Dumnezeu a vrut să-1 pregătească pentru toate acestea încă din copilărie:
„Tatăl meu ceresc ştia că voi avea de întâmpinat multe furtuni, spune el. De aceea m-a pregăti t pentru ceea ce-mi fusese rânduit...

Dumnezeu ştia prin ce voi trece în viaţă, de aceea m-a pus bi **ne** pe picioare încă de timpuriu, ca prin îndelungi exerciţii să pot i li icc la îndeplinire misiunea ce urma să-mi fie încredinţată."
Adam fusese nu numai un tip rezistent, dar şi neobişnuit de puternic. Probabil că moştenise această forţă de la unchiul lui, reverendul I. Mc'Lean, care era în stare să îndoaie chiar şi o bucată **de** lier cu braţele sale şi să răsucească vase mari cositorite ca pe i liste suluri. Adamnuputea să facă întocmai; dar, când veneau oaspeţi 1, 11 erma tatălui său, acesta se mândrea cu forţa nemaiîntâlnită a fiului rci ându-i să rostogolească pietroaie foarte mari.
Peste drum de Adam locuia micuţul James Brooks. Cei doi băieţi erau prieteni

foarte buni. James era al zecelea dintr-o familie cu 11 copii şi avea o poreclă cam ciudată: toată lumea îl striga ,,/eciuală". Mama lui era o femeie foarte dedicată bisericii şi ea **C redea** foarte mult în importanţa zeciuielii. într-o bună zi, ea 1-a **uimit** pe predicator aducând la biserică zeciuiala din grădina ei, după care i 1-a prezentat pe cel de-al zecelea copil, James, **Bpunându-i** că i-1 dă drept zeciuiala. Predicatorul 1-a luat pe băieţel la ci acasă; dar peste puţină vreme, 1-a înapoiat mamei sale, după ce între timp i-a dat şi ceva educaţie. Alţi băieţi din vecini, auzind despre această întâmplare neobişnuită, l-au poreclit „Tithe" (Zeciuiala).
Adam îl iubea foarte mult pe Zeciuiala; şi într-o zi, pe când avea şase ani, au ieşit împreună la o plimbare. S-au aşezat pe malul unui râu şi au început o discuţie foarte serioasă.
„O, Addy, Addy, îi spuse Zeciuiala pe un ton grav, ce lucru înspăimântător este veşnicia şi ce cumplit este să fii aruncat în foc *şl* să arzi acolo în veci!"
Apoi, cei doi copii au început să plângă şi I-au cerut Domnului Isus să le ierte păcatele; chiar I-au promis lui Dumnezeu că vor fi băieţi mai buni. Le părea aşa de rău pentru toate păcatele făptuite, aşa că au plâns până când s-au simţit rău. Peste ani şi ani, când Adam s-a făcut mare, el şi-a amintit de discuţia avută cu Zeciuiala:

„Eram într-adevăr profund conştient de păcatele mele, mărturiseşte el, şi convins că aveam să merg în pierzarea veşnică. Dar ştiam că numai harul lui Dumnezeu mă putea salva. Cel mai mare păcat de care eram conştient pe vremea aceea a fost neascultarea de părinţi; acesta era păcatul care mă afecta cel mai mult. După ce m-am despărţit de micuţul meu prieten, m-am dus acasă, i-am spus mamei totul cu o inimă plină de emoţie şi i-am promis că nu voi mai folosi niciodată cuvinte murdare şi nici nu voi mai refuza vreodată să fac ceea ce-mi spunea ea ori tata."
Mama lui Adam a fost foarte surprinsă şi mişcată. Ea 1-a încurajat pe băieţel şi s-a rugat pentru el.
Când doamna Clarke i-a împărtăşit soţului ei vestea cea bună, acesta n-a fost chiar aşa de plin de speranţă, deoarece se temea că astfel de hotărâri nu aveau cum să dureze la un copil ca Adam. Dar iată ce mărturiseşte el însuşi:
, ,Deşi cu timpul hotărârea mea a mai slăbit în intensitate, ea nu a murit niciodată. Dacă aş fi avut în preajmă pe cineva să-mi prezinte pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, cred că exact în acele momente aş fi fost capabil de pocăinţă şi credinţă, aşa cum aveam să fiu mai târziu."
Deşi doamna Clarke era o scoţiană prezbiteriană foarte convinsă iar soţul ei aparţinea Bisericii Anglicane, se pare că ei nu prea ştiau cum să-1 conducă pe Adam la Mântuitorul. Insă, fiind o femeie religioasă, mama lui Adam s-a străduit din răsputeri să-şi crească odraslele în frică de Dumnezeu. I-a învăţat să respecte Biblia. Adam nu ar fi îndrăznit vreodată să fluiere sau să îngâne un cântecel cu Biblia în mână - acest lucru l-ar fi dezonorat pe Dumnezeu. Duminicile, care erau zile ţinute cu stricteţe, doamna Clarke obişnuia să aibă un mic program de închinare cu copiii. De asemenea, ea se ruga cu ei în fiecare dimineaţă, iar seara se rugau cu toţii în genunchi în jurul ei.
în timpul săptămânii, Adam lucra din greu la fermă. Tatăl lui era

învăţător, dar trebuia să muncească şi pământul ca să-şi poată hrăni şi îmbrăca familia sa numeroasă. Spre deosebire de ceilalţi

I e rmieri, el nu putea să muncească decât înainte şi după programul şcolii, aşa că avea mare nevoie de ajutorul fiilor săi. Asta însemna că băieţii mergeau la şcoală cu schimbul. Cel care mergea la şcoală încerca să-şi aducă aminte lecţiile, ca să le repete în întregime şi celui ce stătuse acasă. Amândoi reuşiră astfel să înveţe chiar dacă a trebuit să lucreze la fermă.
După cum va puteţi închipui, viaţa lui Adam era foarte plină de activităţi. Se scula la patru dimineaţa şi muncea până la şase scara. Cel mai mult îl interesa felul în care creşteau şi se dezvoltau plantele şi animalele. încă de când avea opt ani, obişnuia să privească cu atenţie semnele vremii, pentru că voia să planteze şi să recolteze la momentul cel mai potrivit.
„De multe ori priveam cerul cu îngrijorare, mărturiseşte el. Mă uitam cu multă băgare de seamă la soare în răsărit şi în apus, la fazele lunii, la stele, la plutirea şi culoarea norilor, la zborul ciorilor şi al rândunelelor, la zbenguiala mânjilor, la fâlfâitul aripilor raţelor, la ţipetele puternice ale pescăruşilor, fără să uit cumva de coloritul şi orăcăitul broaştelor."
Şi astfel, zi de zi, an după an, băieţelul acesta curios învăţa atâtea lecţii atât din cărţi, cât şi din natură. Dar, pe măsură ce creştea, el devenea din ce în ce mai nepăsător faţă de Biblie.
La 13 ani a învăţat să danseze, lucru care îi plăcea la nebunie, într-un fel îşi dădea seama că, atunci când dansa, parcă nu mai era acelaşi om. Se gândea cât de bine erau îmbrăcaţi ceilalţi băieţi în comparaţie cu el. A început să nu-i mai placă nici munca; acum i se părea plictisitoare. îi era greu să fie credincios la fermă în toate lucrurile mici. De fapt, dansul îi alunga toate gândurile serioase despre Dumnezeu şi nu-i făcea nici un bine. Mai târziu, când a devenit adult, el a scris o carte despre dans şi despre felul în care îi afectează acesta pe băieţi. Adam voise astfel să-i avertizeze pe tineri.
într-o bună zi, veni în satul lor ca să predice un om înalt şi slab, cu părul lung. Era metodist, iar Adam nu mai auzise de această „sectă" ciudată. Aşa că se hotărî imediat să meargă la una din întâlnirile acelea, care se întâmpla să aibă loc într-o magazie.

Descoperi curând că modul de a vorbi al acelui om era dovada că el credea cu adevărat în ceea ce spunea! Adam a fost impresionat. De atunci încolo, s-a luat după acel predicator, însoţindu-1 peste tot şi ascultând cu mare atenţie fiecare cuvinţel rostit de el. In adâncul inimii sale, Adam II căuta pe Dumnezeu. Ca omul flămând care caută mâncare, şi lui Adam îi era foame după Cuvântul lui Dumnezeu, care îi vorbea despre mântuire. Preotul bisericii unde mergea tatăl lui, deşi era unul foarte bun, nu le vorbise niciodată despre mântuirea prin credinţa în Domnul Isus. Nici în biserica prezbiteriană a mamei nu învăţase Adam mare lucru. De fapt, în satul lor, nu prea erau mulţi oameni care să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, iar ceea ce se întâmpla în jurul său numai fapte bune nu puteau fi numite. Nu prea mai existau oameni evlavioşi cum fuseseră cei din

generaţia anterioară lui Adam.
Toată lumea începu să vorbească despre acei metodişti. Doamna Clarke se hotărî să se ducă personal şi să se convingă despre ce era vorba. întoarsă acasă, ea a spus:
„Aceasta este doctrina reformatorilor; acesta este un creştinism adevărat, nealterat."
Tatăl lui Adam se duse şi el să-1 asculte pe predicator şi venind acasă a spus că ceea ce auzise era conform Bibliei. Din momentul acela, predicatorii metodişti au devenit cei mai dragi oaspeţi ai casei sale. Adam muncise din greu la fermă în acea zi ca să poată merge seara să-1 asculte pe predicator. Asculta ca un om însetat după adevăr. Fiecare cuvânt era pentru el plin de semnificaţie.
Numai că el nu prea era pregătit pentru acel sentiment profund de tristeţe şi regret. Se simţea groaznic aducându-şi aminte de fiecare moment când păcătuise. Felul acesta de predicare îi făcea pe oameni să înţeleagă ce este păcatul şi ce înfăţişare cumplită are el. Nu puteai asculta mesajele acelea fără să iei o decizie. Adam era convins că, deşi nu săvârşise nişte păcate extrem de groaznice, era totuşi vinovat înaintea lui Dumnezeu.
Un alt predicator, numit Barber, ajunse foarte preocupat de viaţa lui Adam. El îl invită pe băiatul nostru la câteva întâlniri cu alţi

>'. 11 neni care i-au spus cum i-a mântuit Domnul Isus şi cum puteau ci să se bucure de siguranţa mântuirii lor. Adam însă, nu putea pune acelaşi lucru şi socotise că nu are nici un drept să vină la nsl fel de întâlniri şi să-i asculte pe oamenii aceia sinceri povestind despre luptele lor lăuntrice. El nu era ca ei, cu toate că şi-ar fi dorit uşa de mult lucrul acesta!
Totuşi, domnul Barber a continuat să-1 încurajeze pe Adam să **vină** la întâlnirile lor. El era convins că Dumnezeu îi vorbea tânărului şi că acesta îşi regreta păcatele, chiar dacă el nu prea vorbea i Icspre asta. Cu multă înţelepciune, predicatorul 1-a încredinţat pe Adam Duhului Sfânt, care îşi începuse deja lucrarea în inima lui. 1 *i*| era sigur că acelaşi Duh Sfânt va duce la bun sfârşit lucrarea de mântuire, eliberându-1 pe băiat de sub puterea păcatului. Domnul liarber ştia că Duhul Sfânt nu-1 face pe un om să-şi simtă povara lărădelegilor lui fără să-i arate şi cum poate fi iertat. Da, într-o bună zi, Duhul Sfânt îi va arăta lui Adam cum să scape de povara lui cea grea.
într-o dimineaţă, Adam se duse la câmp. începu să se simtă aşa de rău gândindu-se la păcatele sale, încât i se păru că nu-şi mai putea continua munca. Mintea îi era cuprinsă de un zbucium îngrozitor; pur şi simplu nu mai putea rezista. Atunci căzu în genunchi şi începu să se roage, dar rugăciunile lui păreau că nu străbat până la Cer. Simţea că se ruga fără putere şi fără credinţă. Se ridică şi încercă să se apuce iar de treabă. Zadarnic însă, căci nu putea face nimic. De obicei era în formă, dar atunci i se părea că şi puterea braţelor îl părăsise. Necazul era că Adam nu putea crede că Domnul Isus murise şi pentru el.
Căzu iarăşi cu faţa la pământ şi încercă să se roage, dar nici de această dată nu primi răspuns. Se ridică din nou, dar abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Agonia lui se adâncise. „O! se gândea el, măcar dacă aş

putea să mor; mi-ar fi mai uşor decât să simt povara aceasta grea a păcatelor mele pe inimă. Voi fi despărţit de Dumnezeu pentru toată veşnicia?"
în cele din urmă băiatul nostru, adânc mâhnit, începu să-L

cheme pe Cel ce murise ca să poată fi iertate păcatele omenirii. Se simţi plin de o pace lăuntrică şi din inima lui ţâşni o mare fericire. Unde a plecat povara lui? El n-a putut s-o mai găsească. Era prea frumos ca să fie adevărat!
Adam nu ştia prea bine ce se întâmplase cu el; numai că acum era un alt om. Nu peste mult timp, domnul Barber veni să-1 viziteze şi, în timpul unei plimbări, Adam îi mărturisi bunului său prieten ce se petrecuse cu el. Apoi, îi arătă cu degetul lanul de porumb unde trăise acea experienţă minunată. Domnul Barber îşi scoase pălăria în semn de respect şi cu lacrimi în ochi spuse:
„Aşteptam ca Dumnezeu să-ţi iasă într-o zi în cale şi să te facă un copil al Său."
Adam îl privi cu uimire şi îşi spuse în gând:
„El crede că acum eu sunt copilul lui Dumnezeu prin răscumpărarea care este în Isus."
Aşa a început drumul lung împreună cu Dumnezeu al lui Adam Clarke, drum care 1-a purtat prin multe sate, oraşe şi ţinuturi. Oriunde mergea, el le vorbea oamenilor despre Domnul Isus Cristos care putea să le ierte păcatele. Obişnuia să se trezească dis-de-dimineaţă şi să stea de vorbă cu Dumnezeu când totul în jur era scăldat în linişte şi nimeni nu l-ar fi deranjat în timp ce se ruga şi citea Biblia.
Dar iată că a venit şi vremea să ne despărţim de Adam. II vom lăsa să călătorească şi să predice peste tot în Insulele Britanice. Fiindcă şi astăzi el ne mai vorbeşte prin comentariile sale biblice.
Dacă veţi da peste ele, şi sunt sigur că veţi da într-o bună zi, amintiţi-vă atunci povestea învăţăcelului care a devenit învăţat!

5. TOTUL DESPRE VIORI
1. Băiatul care a dat grai viorilor
Lui Antonio îi plăcea nespus de mult muzica, dar el nu putea să cânte nici cu vocea, nici la vreun instrument. Acest lucru îl întrista peste măsură, pentru că şi-ar fi dorit să poată cânta la un instrument sau cu vocea.
Intr-o zi, el cunoscu un om, numit Amati, căruia îi împărtăşi tot necazul lui şi care, într-un fel, părea să-1 înţeleagă. Şi într-adevăr, Amati înţelese!
„Există multe feluri de a face muzică, îi spuse el lui Antonio. Cel mai mult contează cântecul din inima ta. Unii oameni pictează tablouri minunate, alţii cântă la vioară, unii cântă cu vocile lor, în timp ce alţii muncesc pământul şi cultivă flori. Dar fiecare îşi cântă propriul cântec şi astfel face muzică. Eu am de gând să te învăţ să Iaci viori."
Antonio era în culmea fericirii! Nu-i mai părea aşa de rău că nu putea cânta cu vocea sau la vreun instrument, câtă vreme el putea învăţa să facă un instrument la care să cânte alţii.
El locuia într-un oraş din Italia unde trăiau mulţi oameni care făceau viori

şi Amati provenea dintr-o familie care practicase aceasră profesie din tată în fiu. în urmă cu 150 de ani, bunicul lui începuse această afacere, tatăl lui o preluase şi continuase, astfel încât ei ştiau prea bine cum să facă instrumentele cele mai frumoase. Dacă Antonio ar fi căutat pe cineva care să-1 înveţe această meserie, cu siguranţă nu ar fi găsit un om mai bun decât Amati!
Nu la mult timp după aceea, Antonio deveni ucenicul lui. Ce fericire pentru el să aibă un maestru ca Amati! El nu a putut uita niciodată ziua aceea deosebită când a fost primit în atelierul lui

Amati şi acesta 1-a învăţat să facă o vioară. De unde să ştie el că ziua aceea avea să-i schimbe întreaga viaţă?
Antonio a făcut prima vioară pe când avea numai 13 ani; el a muncit pentru familia lui Amati până la 24 de ani. Apoi a putut să-şi înceapă propria afacere. Ani lungi şi mulţi a lucrat zi de zi în atelierul din Cremona, făcând instrumente care astăzi valorează bani grei. Lui nu-i păsa prea mult de banii pe care urma să-i primească, fiindcă el nu lucra pentru bani. Singurul lui gând era să facă instrumente desăvârşite.
Dacă într-o bună zi, după foarte mulţi ani, ai fi trecut din întâmplare pragul atelierului vedeai un bătrânel gârbovit, cu un şorţ de piele şi cu o şapcă pe cap, care încă mai făcea viori. Antonio a continuat să făurească viori până la 82 de ani; ba unii spun chiar că şi la 92 de ani el încă mai muncea. Viorile lui erau aparte - cu totul şi cu totul aparte! Se spune că a făcut peste o mie de viori pe lângă alte instrumente. Ele au devenit foarte căutate şi preţuite fiindcă erau bine făcute şi pentru că erau construite de cineva care, încă din copilărie, iubise muzica din tot sufletul!
Iată de ce erau viorile lui atât de deosebite. Ori de câte ori cineva cânta la una din viorile lui, se putea auzi cumva cântecul din inima lui Antonio, meşterul ei, revărsându-se ca o armonie. Cu adevărat, el putea face instrumente cărora le dădea grai. De fapt, el făcea viori atât de minunate încât, chiar şi astăzi, dacă vreuna dintre acestea este descoperită, ea va aduce mii şi mii de dolari proprietarului care o pune în vânzare.
Cu siguranţă Antonio trebuie să-şi fi amintit cât de mult tânjise să facă muzică pe când era copil; aşa că i-a învăţat şi pe alţii cum să facă instrumente în aşa fel încât să le dea chiar şi grai! Mulţi dintre ucenicii lui au devenit faimoşi, dar nici unul nu şi-a întrecut maestrul!
Probabil aţi observat că nu v-am descoperit încă întregul nume al acestui om minunat. El a fost ANTONIO STRADIVARI!

Chemarea Tatălui Ceresc
Lăsându-mi mâna leneviei pradă, Eu L-aş fura - şi ştiu ce spun -Pe Dumnezeul cel Preabun, Căci nu viori, ci-un gol îl fac să vadă.
El pune-n om talent şi-ndemânare; Şi totuşi, singur, Domnul n-ar putea Viori de-acest calibru să ne dea Când Stradivari chef de muncă n-are...
***2.* Comora neştiută a vagabondului**
„Străine, mi-e foame. N-am mai mâncat de trei zile. Nu vrei să-mi cumperi şi mie ceva de mâncare?"
Domnul Betts îşi ridică ochii de la lucrul său. în pragul atelierului său de instrumente muzicale se afla unul dintre cei mai jalnici vagabonzi din câţi

văzuse vreodată. Nu numai haina zdrenţuită care-i atârna pe trupul înalt şi slab, sau pălăria ponosită care-i acoperea părul murdar şi încâlcit, lucruri care-1 făceau să pară că vine dintr-o altă lume - dar ochii lui, duşi în fundul orbitelor, luceau ca nişte globuri de foc şi păreau să ardă cu o lumină lăuntrică, dându-i astfel alura unui nepământean.
Pe faţa lui se putea citi disperarea; părea că renunţase la orice speranţă şi tot ceea ce-şi mai dorea în această viaţă era să găsească vreo firimitură de mâncare ca să nu moară de foame. Oricum, domnul Betts nu-şi putea lua ochii de la străin; simţea că nu putea rosti nici măcar un cuvânt. La urma urmei, el nu avea parte în fiecare zi de asemenea vizitatori.
„Mor de foame. N-aţi vrea să cumpăraţi această vioară?" Omul acela care părea ca o fantomă vorbise iarăşi.
„Ce ai acolo?" îl întrebă domnul Betts.
„O vioară. Vreau s-o vând ca să-mi fac rost de mâncare. Nu cer decât cinci dolari pe ea."

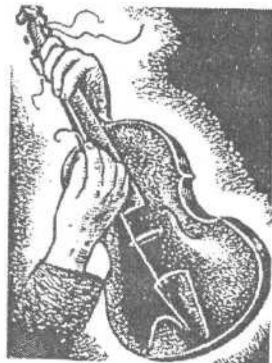
Nu era deloc un vis. Străinul avea o vioară în mâinile sale. Stăpânul atelierului se mai linişti.
„Şi spui că ai de gând să vinzi vioara? întrebă el. Este bună de ceva?"
Şi fără să facă vreo pauză continuă:
„Din câte văd se pare că ai avea nevoie de ceva bani; cinci dolari nu-ţi sunt de ajuns. Voi primi vioara ta indiferent dacă o voi putea vinde sau nu."
Domnul Betts scoase banii şi-i dădu străinului. Apoi puse vioara cea veche pe raft. Se va uita la ea mai târziu. Tot ce-1 interesa în acel moment era proprietarul ei. Dar, când se întoarse, el observă că omul acela ca o umbră dispăruse tot aşa cum apăruse. Nu mai
avea ce să facă, nu ştia de unde să-1 mai ia. Dar afacerea abia acum începea. Toată ziua proprietarul atelierului a fost ocupat cu o sumedenie de clienţi. El era un foarte bun violonist şi ştia cum să-şi facă instrumentele ca să arate bine şi să sune minunat. în câteva ceasuri câştigase destui bani ca să acopere o eventuală pierdere pe care ar fi avut-o cumpărând vioara de la acel străin. Aproape că uitase de ea, numai că amintirea vizitatorului ciudat îi bântuia prin minte

Ca un vis ireal. Ceva din omul acela pătrunsese adânc în inima lui.
Când să închidă atelierul la lăsarea serii, el îşi aminti că nu pusese preţul pe vioară. Ar fi fost mulţumit să ia pe ea măcar banii pe care-i dăduse străinului. Dar mai întâi trebuia s-o încerce, căci el se pricepea de minune la viori.
Domnul Betts nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze! K idicând-o pe umăr şi trăgând arcuşul cu măiestrie peste corzi, el începu să cânte. Dar, ah! ce armonie curgea din bătrânul instrument! Nu mai auzise vreodată de când se ştia pe lume ceva atât de nugelic, atât de blând şi curgător, atât de încântător. Vioara avea pur şi simplu grai. Era o vioară în stare să-i vorbească. Nu-i venea să creadă! Nu cumva ţinea în mâini o adevărată comoară? Străinul llămând, fără să ştie, îi adusese o comoară.
Ţinându-şi respiraţia, meşterul luă instrumentul şi-1 duse la I umină. Nici măcar nu îndrăznea să-1 privească. Trebuia să vadă dacă nu cumva era vioara demult pierdută a lui Antonio Stradivari - vioara care fusese căutată de către muzicieni timp de sute de ani. Aproape în fiecare atelier de instrumente muzicale din Anglia şi din întreaga Europă fusese căutată această vioară. Deja oamenii îşi încetaseră zadarnicele căutări. Dacă într-adevăr o asemenea vioară fusese făurită cândva, atunci cu siguranţă era distrusă de mult.
Domnului Betts din Anglia nu îi venea să creadă că ţinea în mâini o comoară atât de preţioasă. Şi totuşi, care altă vioară din lumea asta mare ar fi putut suna astfel scoţând o muzică cerească? Numai Stradivari i-ar fi putut da un asemenea grai!
Domnul Betts privi cu luare aminte vioara la lumina lumânării. Da, da, nu mai era nici o îndoială în privinţa ei. Pe etichetă se afla semnătura în original: „Antonio Stradivari, A. D. 1704".
Meşterul a fost străbătut de un fior dându-şi seama că aceasta era vioara

pierdută. Apoi începu să plângă. Aşezând-o din nou pe raft i se părea că era un lucru prea scump ca să fie atins. Trebuia s-o încuie undeva în siguranţă şi apoi să plece să-1 caute pe vechiul proprietar. Dar oricât a căutat şi a întrebat în stânga şi în dreapta, nu i-a putut da de urmă. Nimeni nu-1 văzuse pe acel om. Parcă îl

înghiţise pământul. Nici prin cap nu-i trecuse vagabondului ce comoară vânduse cu numai cinci dolari!
După aceea, domnul Betts a vândut vioara cu 5000 de dolari, şi se spune că el refuzase de douăzeci de ori suma aceasta. Dacă ştia vagabondul acela zdrenţăros şi flămând ce ţinea în mâini, el ar fi putut să devină un om foarte bogat. Dar, la fel ca noi, nici el n-a ştiut ce comoară avea în mâini. Cred că mulţi alţii făcuseră acelaşi lucru în decursul anilor. Vioara trecuse din mână în mână, fusese cumpărată şi vândută, neştiută şi necântată, până când cineva care ştia muzică şi se pricepea la viori, i-a înţeles pe deplin valoarea.
Desigur, dacă ar mai fi fost în viaţă, Antonio s-ar fi bucurat nespus de mult aflând că cineva a găsit vioara pierdută demult. în definitiv, el nu o făcuse ca să fie tratată cu uşurinţă, ci ca să cânte o muzică angelică şi să vorbească sufletului.
Biblia ne spune că sufletul nostru valorează mai mult decât întreaga lume. Dar noi percepem această valoare numai atunci când Dumnezeu ne atinge vieţile. Numai atunci sufletul poate să scoată muzică cerească pe care divinul Creator de instrumente a menit-o să fie acolo.
Atingerea mâinii maestrului
Zgâriată, lovită şi plină de praf, Din viori parcă cea mai bătrână!... Iar adjudecătorul, crezând-o un jaf, A zâmbit ridicând-o cu-o mână.
, Oameni buni, cât îmi daţi? " strigă el mai apoi. , Cine vrea să pornească oferta? " , Un dolar... Un dolar!...Eu dau doi!" „Numai doi? , Trei dolari!" schimbă altul coperta.

,, Trei dolari? Trei dolari! Cine merge mai sus?" Trei dolari, la a doua strigare. Dar când gongul să spună ce are de spus, Un bătrân printre şiruri apare.
Ia vioara, o şterge de praf tacticos,
îi întinde bătrânele coarde
Şi le-atinge cu-arcuşul, când sus şi când jos,
Iar a stângii strânsoare le arde.

Asistenţa vrăjită ascultă-n extaz Melodia-ngerească şi dulce; Lăutarul acordă viorii răgaz Şi la loc printre şiruri se duce.
Iar adjudecătorul, văzându-şi de drum, Strigă iar, dar cu-o voce înceată: ,, Cât îmi daţi, oameni buni, pe vioară acum? " ,, Două mii!" zice unul din ceată.
„ Două mii? Nu! Trei mii, cine-i gata să dea?" Strigă el înălţând instrumentul. Lovitura de gong, punct final, va cădea; Viu aplaudă unii momentul.
Dar câţiva, intrigaţi, zic: „ Noi n-am înţeles Ce-a schimbat a viorii valoare!" „ Ce? Atingerea mâinii de meşter ales!" Fu răspunsul direct la-ntrebare.
****
Ponosiţi, prăfuiţi, de păcat zgâriaţi Şi cu-o viaţă de mult ne-acordată, Pe doi bani, ca vioara de-atunci, licitaţi Sunt atâţia-n adâncuri de gloată.

Printr-o „ ciorbă de linte ", prin stropul de vin, Printr-unjoc, ei sunt,, duşi" mai departe; Şi deodată apare Stăpânul divin Care face-o lucrare aparte.
Dar nu-i om să priceapă secretul măreţ In mulţimea ce umblă-n buiestru: Orice suflet îşi capătă-ntregul său preţ Când e-atins de Supremul Maestru...
Prelucrare de C. Moisa
după poemul *„ The Touch ofthe Maşter 's Hand",* compus de **Myra Brooks Welch**

3. Premiul lui William

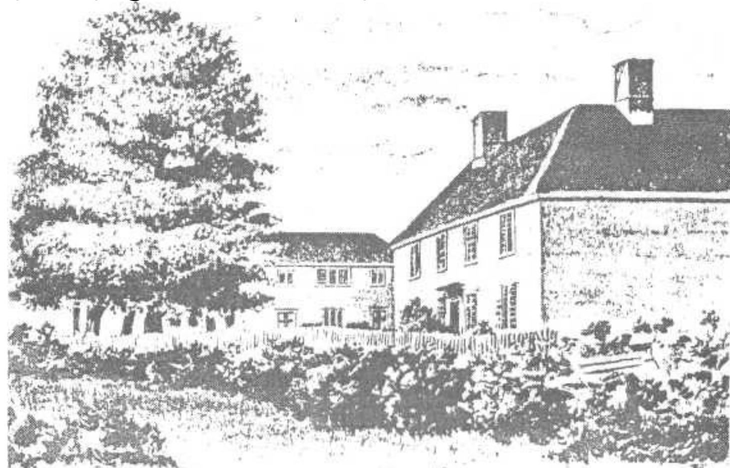
Era mare agitaţie şi bucurie în oraşul unde locuia William. Faimosul violonist Frederick van Fossen, urma să acorde un premiu special băiatului care va cânta la vioară cu cea mai mare îndemânare. Orice băiat sub 13 ani avea şansa să cânte în prezenţa marelui muzician în prima zi de ianuarie şi să câştige o vioară foarte valoroasă.
William era hotărât să intre în competiţie. El şi-a ales o piesă deosebit de dificilă şi a exersat vreme îndelungată, depunând mari eforturi în acest scop. El auzise că Frederick van Fossen, care nu era creştin ci dimpotrivă necredincios, avea multe purtări ciudate şi nu putea fi mulţumit cu uşurinţă.
între timp, William descoperi că elevii din clasa lui de la Şcoala Duminicală îşi aleseseră ca motto următoarele cuvinte: „Câştigă un suflet pentru Domnul!" William nu fusese în stare să câştige vreun suflet pentru Cristos, deoarece nici el încă nu devenise un creştin veritabil. Dar în prima zi a Anului Nou, cuvintele stăruitoare ale învăţătorului de la Şcoala Duminicală îşi croiră drum spre inima

lui. William a primit lumină divină, trecând din moarte la viaţă. Acum el era un urmaş al Domnului Isus şi luase ferma hotărâre să acţioneze pentru noul lui stăpân după principiul „Câştigă un suflet!"
Prima zi a Anului Nou era însăşi ziua în care el urma să cânte în faţa marelui violonist. în timp ce îşi croia drum spre studio, cu vioara sub braţ, în mintea lui se dădea o mare bătălie. Ce mult dorea el să-i poată vorbi

despre Domnul Isus acestui om celebru! Dar cum să facă şi ce să-i spună? El ştia că dacă ar fi îndrăznit să-i spună lui van Fossen să vină la Domnul, acesta s-ar fi supărat şi nu i-ar mai fi ascultat piesa. Aşa că ar fi pierdut orice şansă de a câştiga premiul.
William nu va putea uita niciodată acea zi de 1 ianuarie! Cum stătea el înaintea lui van Fossen, deodată un gând îi străluci în minte. Iute, înainte chiar de a i se face frică, îşi scoase arcuşul şi-1 purtă peste corzile viorii. Blând, plin de dulceaţă, el cântă o melodie a unei vechi şi foarte cunoscute cântări, „Jesus, I my Cross Have Taken" (Isuse, crucea eu mi-o iau).
Ultimele note încetară, şi violonistul se ridică să-1 conducă pe băiat spre uşă.
„Orice şansă de a câştiga vioara aceea s-a dus", se gândi William. Şi în drum spre casă era tare mâhnit.
„N-am cântat piesa pe care o pregătisem de atâta vreme, îi spuse cu tristeţe mamei sale. Am vrut aşa de mult să-1 câştig pe van Fossen pentru Domnul Isus, şi iată că am pierdut totul!"
în aceeaşi după-amiază, pe la apusul soarelui, cineva bătu la uşa lui William. Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Era o scrisoare adresată lui personal în care i se spunea cum fusese câştigat pentru Domnul Isus, prin acea cântare, faimosul muzician.
Nu ştim dacă William a mai primit premiul sau nu. Dar, cu siguranţă, la concursul „Câştigă un suflet pentru Domnul Isus!" îl aştepta ceva cu mult mai de preţ - o răsplată veşnică şi neperitoare!
Chemarea Tatălui Ceresc

6. CHARLIE ÎŞI ÎNJUGHIE URIAŞUL

în casa din Stambourne era mare veselie. Bunicul şi bunica familiei Spurgeon îşi aduseseră nepoţelul de doi ani să locuiască cu ei. Micuţul Charles voia să le ştie pe toate: casa, capela, grădina minunată cu gardul ei viu din bătrâne tufe de tisă. Era loc destul pentru hoinărit şi joacă; şi, de asemenea, timp suficient pentru ca el să cunoască fiecare ungher şi crăpătură în zid, căci avea să stea acolo nu mai puţin de zece ani.
Charles descoperi repede nişte ascunzători atât de mici şi bune, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că el s-ar putea adăposti acolo. în faţa clădirilor se afla o mare lespede de pe care doamnelor le era mai uşor să se urce pe cai când plecau la biserică. Lespedea era goală pe dinăuntru. Şi deşi grădinarul obişnuia să adune frunzele

uscate din preajma ei, Charlie reuşea să-şi facă acolo un culcuş micuţ şi tainic unde putea să gândească, să gândească şi iar să gândească.
îi mai plăcea să hoinărească prin cimitirul de lângă capelă, unde a găsit o piatră funerară foarte veche. Pe piatra respectivă fusese prinsă cu ciment o placă de beton care, cu timpul, s-a desprins. Acea placă putea fi dată la o parte prin alunecare, lăsând un locşor gol în spatele ei. Micuţul Charlie se putea strecura acolo şi apoi trăgea lespedea la loc. Nimeni nu ştia unde se afla el atunci când voia să fie singur-singurel. Să fi fost oare acea dorinţă de singurătate şi linişte o pelerină de pace pe care stră-stră-străbunicul lui, un quaker, o aruncase asupra lui? Sau poate că el era deja pătruns, într-un mod precoce, de acea dorinţă profundă de a le dărui ceva celor din jur atunci când se va face mare?!
Şi pentru că bunicul era îndrăgostit de cântările lui Isaac Watts, bunica i-a promis lui Charlie câte un penny pentru fiecare cântare învăţată pe de rost. Dar nu peste mult timp ea îşi dădu seama că bănuţii o părăseau unul după altul, aşa că ea reduse răsplata la o jumătate de penny pentru fiecare cântare. Lui Charlie învăţatul cântărilor i se părea ceva uşor şi plăcut, deşi preţul oferit de bunica a mai coborât între timp, pentru că bunica nu voia să-şi strice nepotul cu exagerările!
într-o zi, speriat de invazia şobolanilor care deveniseră o adevărată problemă, bunicul îi promise băiatului câte un penny pentru fiecare şobolan omorât. Această „slujbă" era şi mai bine plătită decât învăţarea cântărilor; deci, în curând, Charlie deveni expert în prinderea şobolanilor. Mai târziu, el a mărturisit care era totuşi ocupaţia sa preferată:
, ,Cântările m-au însoţit în toţi anii vieţii mele, în timp ce şobolanii dispăruseră de mult iar şilingii căpătaţi au fost şi ei cheltuiţi".
Când a început să predice, el a descoperit că putea să citeze din versurile vreunei cântări care se potrivea mesajelor sale, indiferent care ar fi fost ele.
Nu-i deloc de mirare de ce îi plăcea lui Charles să locuiască la

bunici; bunica mai-mai că-1 răsfăţase. Descoperi că, în cămară, pe un raft mai de jos, bunica obişnuia să pună prăjituri delicioase în formă de căluţi, vaci sau căţeluşi. Şi ce bune mai erau! Mai ales când îşi termina treburile de pe lângă casă şi de prin grădină. Venind în fugă spre casă simţea că nu mai poate de foame!
Cu toate acestea, viaţa nu era doar un joc! Pe acolo mai erau şi uriaşi, deşi Charles nu era David şi Stambourne nu era Palestina.
Băieţelul nostru avea urechi să audă şi lucruri care nu erau pentru el. Nu peste mult timp, el a aflat că în comunitatea lor se afla un om care-i dădea multă bătaie de cap bunicului. Charles nu putea crede că bătrânul cunoscut sub numele de moş Roads, era în stare să-1 sfideze pe bunicul lui. „Am să-1 omor pe moş Roads, aşa am să fac!", îi zise Charles într-o zi bunicului care, la auzul acestor cuvinte, a rămas extrem de uimit.
„Ssst, ssst, dragul meu! îi spuse blândul pastor. Nu trebuie să vorbeşti aşa; este foarte greşit ceea ce spui. Ştii, ai putea fi luat de poliţie dacă ai face aşa ceva!"
„N-am să fac ceva rău, dar am să-1 omor, asta am să fac!" reluă băiatul.
Bunicul era foarte surprins. Ce voia Charles să facă? El nu ştia că nepotul

observase deja neplăcerile pe care i le făcea bătrânul Thomas Roads. Charles observase că acest bărbat trândav, membru al bisericii, îi rănea tocmai pe cei ce îi erau lui mai dragi. Şi simţi că trebuie să facă ceva!
„L-am omorât pe moş Roads, îi mărturisi băiatul bunicului nu după multă vreme. Cu siguranţă, el nu-1 va mai necăji niciodată pe scumpul meu bunic."
„Copile, zise bunicul îngrijorat, ce-ai făcut? Unde ai fost?"

BUNICA LUI Ch. H. SPURGEON

„N-am făcut nici un rău, bunicule! răspunse copilul. Am făcut voia Domnului, asta-i tot."
Şi micul „reformator" nu mai scoase nici o vorbă despre ceea ce înţelegea el prin „a omorî".
Aşa că bunicul nu pricepu nimic până când, cine credeţi că veni la pastor? Cine altul decât moş Roads în carne şi oase. Şi el începu să-i spună cum un băieţel îl „omorâse". Iată povestea lui:
„Mă aflam la cârciumă şi-mi fumam pipa, cu halba de bere dinainte, când copilul acela îşi făcu apariţia. Cine ar fi crezut că un om bătrân ca mine avea să fie pus la colţ şi mustrat de un copil? El şi-a întins degetul spre mine, exact aşa, şi mi-a spus:
«De ce stai aici, Ilie, cu oamenii necredincioşi, tu care eşti membru al bisericii? Şi de ce frângi tu inima pastorului? Ruşine să-ţi fie! Eu n-aş frânge inima pastorului, fii sigur de asta!»
Apoi s-a făcut nevăzut. Ei bine, m-am umplut de mânie, dar ştiam că vorbele lui erau adevărate şi că eram vinovat. Am aruncat pipa şi nu m-am mai atins de halba cu bere, ci am fugit să caut un loc singuratic unde m-am aruncat la picioarele Domnului ca să-mi mărturisesc păcatul şi să-I cer iertare. Acum ştiu şi cred că Domnul, în mila Sa, m-a iertat şi am venit să-ţi cer iertare şi ţie. Promit că nu am să te mai întristez niciodată, dragul meu pastor."
Bătrânul Thomas Roads nu şi-a mai întristat pastorul de atunci încolo; şi aceasta datorită „loviturii mortale" pe care o primise de la tânărul Charles Spurgeon.
Bunicul lui era un om căruia îi plăcea să privească în viitor şi îşi dorea cu ardoare ca nepotul lui să-şi dezvolte toate capacităţile, în timpul rugăciunii de familie, el îi ceru băiatului să citească un pasaj din Biblie. Odată, pe când citea despre adâncul fără fund din Apocalipsa, Charles se opri şi îl întrebă:
„Bunicule, ce poate să însemne asta?"
Dar bunicul îi răspunse: „Ei, ei, copile, mergi mai departe!"
Băiatul nu se lăsă cu una cu două; în fiecare dimineaţă citea acelaşi capitol, punând aceeaşi întrebare, sperând ca astfel să primească, în cele din urmă, un răspuns care să-1 mulţumească.

Se întreba dacă nu cumva adâncul fără fund era asemenea coşului cu fundul şubred. De fiecare dată când punea fructe în coşul acela, fructele cădeau. El ştia că dacă o va ţine întruna cu întrebatul, în cele din urmă, răbdătorul lui bunic îi va da un răspuns. Ceea ce s-a şi întâmplat.
„Există o groapă foarte adâncă, îi explică bătrânul într-o dimineaţă, iar sufletul se duce în jos, cade, şi încă cu ce repeziciune! Uite! Ultima rază de lumină de deasupra a dispărut, iar sufletul cade, şi iar cade o mie de ani!
«Oare n-am ajuns încă la fund?, se întreabă sufletul. Când mă voi opri?»
«Nu, nu, se aude un strigăt, mai jos, mai jos». «Dar eu cad aşa de un milion de ani; nu am ajuns încă aproape de fund?»
«Nu, nu, nu eşti nici măcar pe aproape, pentru că acesta este adâncul fără sfârşit». Şi astfel, mereu şi mereu sufletul continuă să cadă într-o groapă şi mai adâncă, o groapă fără sfârşit! Vai şi amar! Nu există nici capăt, nici speranţă de a ajunge vreodată la fundul gropii."
Dumnezeu 1-a folosit pe bunicul său ca să-i descrie lui Charles grozăvia soartei celor pierduţi. Mai târziu, când el a predicat miilor de oameni din Londra, le-a ilustrat marea mântuire a lui Dumnezeu; ceea ce însemna că oamenii nu trebuiau să rămână pierduţi.
Pe vremea aceea nu existau cărţi cu imagini comice sau caraghioase pentru copii; nici desene animate pe care băiatul să le vadă la televizor sau despre care să citească, aşa încât să-şi umple mintea sa iscoditoare. în schimb, obişnuia să meargă în biblioteca de la intrarea unuia dintre dormitoare. Camera era întunecoasă pentru că ferestrele erau blocate. Pastorul care locuise acolo înaintea bunicului fusese un om foarte bogat, aşa că, atunci când construise casa îi făcuse multe ferestre. Mai târziu, guvernul a introdus o taxă pentru oamenii ale căror case aveau multe ferestre; deci, proprietarul obişnuia să zăvorască unele ferestre şi astfel să nu mai plătească aşa mulţi bani.

Biblioteca aceasta fusese camera de studiu a pastorului şi locul lui de rugăciune, dar acum, fiindcă era aşa de întunecoasă, era folosită numai pentru păstrarea cărţilor. Oare mulţi copii din vremea noastră ar citi aceste cărţi? Mă îndoiesc, pentru că ei ar spune că sunt cărţi pentru oameni mari. Pentru tânărul Charles, cărţile erau o mină de aur, deşi unele erau atât de mari şi grele, încât cu greu le putea mişca de pe raft! Ce mult îi plăcea să citească despre martiri şi despre curajul pe care-1 dovediseră ei în faţa morţii! Ii mai plăcea să citească şi cartea lui John Bunyan cu, întâmplările pelerinului", precum şi multe alte cărţi scrise de autori puritani care, spune el, „pribegiseră îmbrăcaţi în piei de oi şi de capre." Pentru Charles, acele cărţi erau adevăraţi prieteni. Când a ajuns predicator, obişnuia să citească cinci cărţi pe săptămână, dar nici una nu i-a plăcut la fel de mult ca acelea scrise de vechii autori puritani.
Un alt lucru de care Charles se bucura foarte mult erau vizitele diferiţilor pastori. Pe unul dintre ei nu 1-a mai putut uita niciodată. Este vorba despre domnul Knill de la Societatea Misionară din Londra, care, de la început, se arătase foarte interesat de Charles.
„Unde dormi tu? îl întrebă el. Aş vrea să te chem în zori."
Charles fu nespus de bucuros să-i arate micuţul său dormitor. La ora şase, în zori, domnul Knill îl trezea şi plecau să se plimbe împreună prin împrejurimile încântătoare, în timp ce pastorul îi vorbea băiatului despre

dragostea Domnului Isus. I-a spus cât de important este ca şi copiii să înveţe să se încreadă în Mântuitorul. El asculta cu răbdare ceea ce îi spunea Charles despre sentimentele lui şi apoi îi povestea cum Domnul Isus 1-a însoţit pe tot parcursul vieţii lui. Punându-şi braţul pe umărul băiatului, domnul Knill s-a rugat ca acesta să-L iubească şi să-L slujească pe Domnul Isus încă din copilărie.
Charlie se gândea că acest lucru era minunat, căci, de multe ori, un pastor musafir petrecea mult timp stând de vorbă cu bunicii, iar pe el îl lăsau singur. Era o schimbare plăcută pentru el să se vadă acum căutat şi să se întreţină cu un om credincios ca domnul

Knill. Timp de trei zile, bunul predicator îl căută pe băieţaş şi, între predici, îi vorbi şi se rugă cu el.
In ultima zi a şederii sale la Stambourne, după ce bunicul se înapoiase de la slujba sa şi întreaga familie era adunată la întâlnirea de rugăciune din zori, domnul Knill 1-a luat pe Charles pe genunchi şii-aspus:
„Băiatul acesta va predica într-o zi Evanghelia şi o va predica în faţa unor mari mulţimi de oameni. Sunt convins că o va predica în capela Rowland Hill unde eu sunt pastor acum."
După această profeţie solemnă, el le-a cerut să nu uite aceste cuvinte. Apoi, i-a dăruit lui Charles un „sixpence" (pe atunci aceasta era o mare sumă de bani) şi i-a cerut să înveţe următoarea cântare: *„ God moves in a misterious way His wonders to perform "* (Dumnezeu are căile Lui ascunse prin care îşi înfăptuieşte minunile).
„îmi promiţi, Charles, îl întrebă domnul Knill, că vei cânta acest imn atunci când vei predica în capela Rowland Hill?"
Câţiva ani mai târziu, pe când Charles sluj ea ca predicator în Londra, vorbitorul de la *Children Mission* (Misiunea Copiilor) s-a îmbolnăvit şi astfel nu s-a mai putut prezenta la întâlnirea din capela Rowland Hill. Charles a fost rugat să le vorbească acelor copii. El le spuse că va vorbi dacă ei promit să cânte *„ God moves in a misterious way His wonders to perform ".*
Vedeţi cum s-a împlinit profeţia bunului pastor?
***
Intre timp,, ,ucigaşul uriaşului" a crescut şi iată că a venit vremea să părăsească Stambourne pentru a merge să locuiască cu părinţii săi, nişte oameni foarte evlavioşi, care-1 iubeau şi se rugau pentru el. într-o zi, tatăl lui, care era şi el predicator, a plecat la o întâlnire deja aranjată. Dar, pe drum, el s-a gândit că procedând astfel îşi cam neglija fiii. Hotărî deci să se întoarcă acasă. Când a dat să intre în casă, auzi pe cineva rugându-se cu glas tare. Era soţia lui care se ruga'lui Dumnezeu ca băieţii lor să fie mântuiţi. Atunci s-a strecurat afară în vârful degetelor, con vins că ea făcea prin rugăciune

PUNÂNDU-ŞI BRAŢUL PE UMĂRUL BĂIATULUI, DOMNUL KNILL S-A RUGAT CA ACESTA
SĂ-L IUBEASCĂ ŞI SĂ-L SLUJEASCĂ PE MÂNTUITORUL ÎNCĂ DIN COPILĂRIE.

cu mult mai mult decât dacă el ar fi stat cu băieţii; aşa că şi-a reluat drumul către biserică.
La scurt timp după ce se mutase la părinţi, Charles a mers într-o duminică la biserică; şi după ce adunarea termină de cântat, vocea lui încă se mai putea auzi repetând finalul. Pe când locuia la bunici, el îi mărturisise odată bunicului:
„Cred, bunicule, că ultimul vers al cântării ar trebui repetat."
„Ascultă de glasul conştiinţei tale, băiatul meu!", îi răspunse bunicul.
Şi exact acest lucru continua Charles să-1 facă. Dacă simţea că trebuie să cânte ultimul vers de două ori, atunci aşa făcea. Aşa făcea el în fiecare duminică la Stambourne, înainte de a se întoarce acasă. Insă curând după aceea el şi-a dat seama că tatăl său nu-i prea înţelege obiceiul.
„Dacă mai faci aşa, îl ameninţă el, am să-ţi trag nişte nuiele pe care n-ai să le uiţi aşa uşor!"
Poate că uitase, poate că nu uitase! Dar în duminica următoare, la slujba

de dimineaţă, el făcu acelaşi lucru.

După terminarea slujbei, domnul Spurgeon îşi luă fiul şi plecă cu el pe câmp. Ajungând în preajma unui lan mare de grâu, Charles văzu că aveau să meargă şi mai departe. El se întreba când urma să-şi primească nuielele.

„Desfă-ţi palma!", îi porunci tatăl. Băiatul se supuse numaidecât şi imaginaţi-vă surprinderea lui când simţi cum spicul de grâu îl lovea peste palma întinsă. într-adevăr, Charles primise o bătaie cu nuiele pe care avea să n-o uite niciodată!

Pe când era adolescent, Charles a început să aibă mari mustrări de conştiinţă pentru păcatele sale. Timp de cinci ani a simţit groaza şi teroarea legii lui Dumnezeu.

„Credeam că soarele dispăruse de pe cerul meu, mărturiseşte el. Simţeam că atât de mult păcătuisem înaintea lui Dumnezeu, încât nu mai era nici o speranţă pentru mine."

Tânărul plin de întrebări se ruga şi iar se ruga, dar nu primea nici un răspuns. Citea Biblia, dar, după cum îşi va aminti el mai

66

târziu, „promisiunile din ea erau chiar mai alarmante decât ameninţările". Mergea din biserică în biserică, până când ajunsese să cunoască fiecare loc de întâlnire din oraşul său; dar cu toate acestea nu auzise încă întreaga Evanghelie predicată. Asculta cu mare atenţie în speranţa că va auzi vreun cuvânt care să-i arate cum să scape de povara păcatelor!

într-o dimineaţă de duminică, iarna, Dumnezeu a răspuns strigătului lui Charles trimiţând un viscol, care i-a schimbat toate planurile. în timp ce îşi croia drum spre o casă de rugăciune, zăpada devenise atât de mare încât el n-a mai putut să înainteze. Făcând cale-ntoarsă, a dat peste o capelă metodistă unde a găsit vreo 12-15 oameni strânşi pentru serviciul divin. Iată ce s-a întâmplat apoi: predicatorul n-a mai ajuns în dimineaţa aceea; probabil că se înzăpezise pe undeva. Un om sărac, un croitor, un pantofar, sau ceva de felul acesta, iată oamenii care s-au urcat la amvon ca să

predice.

Dacă un om putea să strice predica, ar fi stricat-o atunci. Vorbitorul era obligat să rămână la textul citit pentru simplul motiv că nu avea altceva de spus. Iată textul ales:

„Priviţi la Mine, şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului" (Isaia 45.22, KJV).

Vorbitorul nu era în stare nici măcar să pronunţe corect cuvintele; dar asta nu mai conta.

Spurgeon povesteşte:

„în cele spuse, m-am gândit eu, era o rază de speranţă pentru mine. Omul a început spunând aşa:

«Iubiţii mei prieteni, acesta este într-adevăr un text uşor. Ni se spune: *Priviţi!* Pentru acest lucru nu trebuie să depuneţi un efort prea mare. Nu trebuie nici măcar să ridicaţi un picior sau o mână; trebuie doar să priviţi! Ei bine, unui om nu-i trebuie facultate ca să înveţe să privească. Poţi fi cel mai mare prost şi totuşi să ştii să priveşti. Unui om nu-i trebuie o mie de ani ca să privească. Oricine poate face acest lucru, chiar şi un copil. Acest lucru ni-1 spune textul: *Priviţi la Mine!*

67

Lillian Harvey şi Trudy Tait

«Păi, spuse el în dialectul său din Essex, mulţi dintre voi priviţi la voi înşivă. Nu are nici un rost să priviţi acolo. Nu veţi găsi niciodată mângâiere şi pace în voi înşivă. Unii se uită la Dumnezeu-Tatăl. Nu, nu! Puteţi să vă uitaţi la El în viitor. Dar acum, Isus Cristos vă spune: *Priviţi la Mine!*

Alţii spun: *Trebuie să aştept lucrarea Duhului Sfânt.* Dar, aceasta nu este treaba voastră în acest moment. Priviţi la Cristos! Aşa scrie: *Priviţi la Mine!,* zise omul din nou.

Apoi şi-a continuat predica astfel: «Priviţi la Mine; sudoarea Mea s-a prefăcut în picături mari de sânge. Priviţi la Mine: atârn răstignit pe o cruce. Priviţi la Mine: sunt mort şi îngropat. Priviţi la Mine: înviez. Priviţi la Mine: Mă înalţ la Cer şi stau la dreapta Tatălui. O! Priviţi la Mine! Priviţi la Mine!»

Vorbitorul ajunse la aceste cuvinte, reuşise să consume zece minute sau cam aşa ceva; era la capătul puterilor. Apoi se uită la mine de la înălţimea amvonului şi ce să mai adauge? Cu aşa puţini oameni prezenţi, nu-i era greu să-şi dea seama că eram un străin. Apoi spuse:

«Tinere, pari tare nenorocit!»

Ei da, eram! Dar nu prea eram obişnuit cu asemenea remarci la felul cum arătam; şi încă de la amvon!

Totuşi, aceasta a fost lovitura potrivită. Vorbitorul a continuat:

«Şi vei fi nenorocit pe tot restul vieţii tale, chiar şi după moarte. Dacă nu dai ascultare cuvintelor citite aceasta te aşteaptă; dar, dacă asculţi acum, în acest moment, vei fi mântuit».

Apoi mi-a strigat:

«Tinere, priveşte la Isus Cristos, priveşte acum!»

M-a făcut să tresar pe scaun; dar ştiu că m-am uitat la Isus, atunci şi acolo. Norii şi întunericul dispăruseră, şi în acel moment am văzut soarele. Puteam să stau în picioare împreună cu ei, chiar în momentul acela, şi să cânt cu înflăcărare ca şi ei despre preţiosul sânge al lui Cristos şi despre credinţa simplă care priveşte numai la El. O! dacă mi-ar fi spus cineva mai demult aceste cuvinte: *încrede-te în Domnul Isus şi vei fi mântuit!"*

68

Chemarea Tatălui Ceresc

înainte de a împlini 20 de ani, tânărul Charles Spurgeon a început să predice la peste 400 de oameni dintr-o biserică sătească, nu departe de Cambridge. Apoi a primit invitaţia de a predica de probă în Biserica Park Street din Londra.

Lui Charles nu-i venea să creadă că la numai cei 19 ani ai săi i se va propune să slujească într-o biserică aşa de mare şi importantă. Şi cu toate că era atât de tânăr, el s-a dovedit a fi acel predicator evlavios pe care-1 doreau credincioşii.

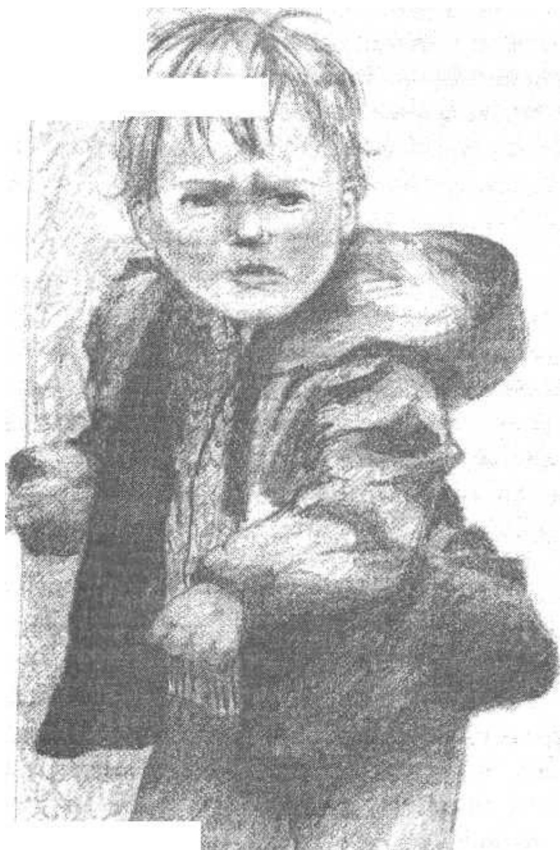
înainte de apleca la Domnul, Spurgeon a împlinit profeţia domnului Knill; aceea că va predica mulţimilor. Oamenii dădeau buzna şi umpleau până la refuz sala numită Music Hali, unde mii şi mii de persoane îi ascultau mesajele care le puteau mântui sufletele.

Regele David 1-a ucis pe Goliat şi mai târziu i-a izgonit pe vrăjmaşii lui

Israel, până când a devenit un rege învingător. Tot astfel, Charles 1-a „omorât" pe uriaşul moş Roads, iar mai târziu a pornit să cucerească sufletele mulţimilor şi să le întoarcă *„ din întuneric la lumină şi din împărăţia lui Satan la Dumnezeu ".*
69

7. CUM ŞI-A RESPECTAT WILLIAM HOTĂRÂREA

William Quarrier, băieţaşul de numai cinci anişori, umbla singur şi cu picioarele goale pe străzile prăfuite ale mahalalelor din Glasgow. Nu mai pusese gura pe mâncare de o zi şi jumătate, iar acum îi era tare, tare foame. Se uita lung la trecători. Dar nu-i păsa nimănui de copiii înfriguraţi şi rupţi de foame ca el.
Peste tot în jurul lui se aflau clădiri înalte şi cenuşii care parcă ţâşneau în sus, aşa încât, mai ales unui băieţel ca William, îi dădeau impresia că închid chiar şi cerul de deasupra. Nu era nici pic de iarbă, nici copaci, nimic să-ţi amintească de natura minunată a lui Dumnezeu. Oriunde îţi întorceai privirile vedeai numai praf şi mizerie, frig şi foamete, beţivi şi disperare.
Stând acolo, în acea zi, William luă o hotărâre în inima sa. Când va creşte mare şi va avea bani în buzunar, nu se va purta la fel ca bărbaţii şi femeile care se îmbulzeau să treacă pe lângă el. Va avea grij ă de băieţii şi fetiţele care sufereau de foame şi de frig, le va da un adăpost şi hrană. însă, chiar în clipa când se gândea astfel, a simţit nişte dureri ascuţite în stomac şi ar fi dat orice să se poată aşeza la o masă îmbelşugată. Când se va face el mare, se va îngriji ca puştii de cinci ani înfometaţi să aibă ce mânca. Se va îngriji, de asemenea, ca să le fie cald şi să aibă haine.
Exact aşa a şi făcut William al nostru. Astăzi, de-ar fi să-i întrebi pe majoritatea scoţienilor dacă au auzit de *Casele Quarrier,* ei vor da din cap în semn de încuviinţare şi-ţi vor spune: „Da, desigur. In aceste case sunt îngrijiţi băieţii şi fetiţele nevoiaşe."

'*- *V*
***
WILLIAM PRIVEA *CV* NOSTALGIE LA TRECĂTORI

Numai că noi am cam sărit peste evenimente în povestirea noastră şi l-am lăsat pe micuţul William tremurând în mahalalele din Glasgow. Nu se poate să-1 lăsăm chiar aşa, nu? Să ne întoarcem la el ca să mai aflăm câte ceva despre povestea vieţii sale.
William nu locuise dintotdeauna în Gorbals, căci aşa se numeau aceste mahalale. Locuise împreună cu mama, tata şi cu cele două surori într-o casă confortabilă din Greenock, Scoţia. Greenock este un port în Firth of Clyde, unde trăgeau adesea ambarcaţiuni mari, deoarece estuarul Clyde face un port imens pentru vasele ce navighează pe ocean şi pentru cele ce transportă mărfuri.
Tatăl lui William era tâmplar pe un astfel de vas. Ceea ce însemna că el nu era mereu acasă cu familia. Uneori lucra chiar în Greenock, dar alteori trebuia să se ducă şi în porturi străine, aşa că era plecat de acasă săptămâni în şir.
William trăia destul de fericit în casa lui din Greenock. Avea hrană şi îmbrăcăminte din belşug şi mai presus de toate, se bucura de minunata dragoste părintească. Nici prin minte nu-i trecea lui că, în curând, toate lucrurile se vor schimba. Totuşi, dacă el ar fi trăit pentru restul vieţii în căsuţa din Greenock, nu ar mai fi ştiut niciodată ce înseamnă foamea şi frigul, nu ar fi învăţat niciodată cum să simtă durerea celorlalţi copii.
într-o zi, în căminul familiei Quarrier a sosit o scrisoare cu veşti care

aveau să le schimbe total viaţa. Tatăl navigase spre Canada în timpul unei epidemii de holeră care bântuia făcând ravagii în Europa şi America. Această boală este înspăimântătoare; şi, la multe mile depărtare peste ocean, în oraşul Quebec, domnul Quarrier s-a îmbolnăvit şi a murit despărţindu-se de toţi cei dragi inimii lui.
Ce tragică a fost vestea aceasta pentru mama şi cei trei copilaşi de care ea urma să aibă grijă! Nu mai era cine să le aducă bănuţi în casă. De acum nu mai aveau bani nici măcar pentru mâncare şi îmbrăcăminte. Ce putea face ea? Căutând o cale de a câştiga câţiva dolari, inimoasa mamă a încercat să deschidă un micuţ magazin; dar demersul acesta nu le-a adus nici un profit. Curând

şi-a putut da seama că nu prea existau şanse de a munci în Greenock, aşa că s-au mutat în Glasgow, un oraş foarte mare situat în susul râului Clyde. Locul unde şi-a făcut doamna Quarrier noua casă se numea Gorbals. Pe vremea copilăriei lui William aceasta era una dintre cele mai rele zone locuibile din lume. Acei oameni care, datorită unei neşanse din viaţa lor, nu-şi puteau permite să cumpere o casă în altă parte, veneau în această mahala. Ei locuiau în apartamente foarte mici; uneori o singură cameră trebuia să ajungă întregii familii. In interiorul acestor blocuri existau foarte multe camere de felul acesta. De fapt, blocurile acelea erau nişte clădiri înalte cu patru etaje uneori; cu două uşi la fiecare nivel, care se deschideau în patru sau cinci camere.
Pe vremea când oameni bogaţi locuiseră în aceste clădiri, o singură familie ocupa un apartament. După ce aceştia părăsiseră locuinţele, alţi oameni, nerăbdători să câştige cât mai mulţi bani, le cumpăraseră şi apoi obişnuiau să închirieze câte o cameră unei familii. Astfel, acolo unde altădată locuise o singură familie cu o mulţime de camere la dispoziţie, acum se îngrămădeau într-o singură cămăruţă atât mama, cât şi tatăl, plus patru-cinci copii.
Vă imaginaţi ce înseamnă să locuieşti cu toată familia într-o cameră, şi aceea neîncăpătoare? Să mănânci, să te joci, să dormi în asemenea condiţii zi de zi, an de an, fără nici o speranţă de mai bine? Vă puteţi gândi cum dormea o fetiţă de 8 ani într-un pătuţ de bebeluş? Şi asta fiindcă nu mai avea loc să doarmă într-un pat unde deja dormeau mama, tata şi doi copilaşi la picioarele lor. Cunosc bine acest cartier, deoarece am lucrat pentru Domnul Isus în Gorbals, iar pe fetiţa respectivă am întâlnit-o personal.
Dacă închid ochii pentru câteva momente, încă mai pot vedea holurile acelea spălăcite, cu scări din piatră, reci şi ostile copiilor desculţi. îmi amintesc de asemenea ce îngrozitor arăta exteriorul acestor clădiri cu şirurile de scări reci, ale căror trepte erau de-a dreptul măcinate de multele picioruşe care le urcau şi le coborau de zeci de mii de ori.

Iată cum veni micuţul William să locuiască printre aceste clădiri care îşi înălţau cenuşiile capete de piatră în forma unei falange solide. Blocurile acestea erau atât de aproape unul de altul încât nu mai rămânea nici un pic de spaţiu pentru iarbă sau pentru copaci care să umbrească trotuarele. Singurul loc dejoacă era

strada sau curţile foarte murdare din dos. Peste tot erau aruncate hârtii şi resturi menajere. Nu-i de mirare că micuţii din aceste case nu văzuseră în viaţa lor o vacă sau măcar un copac.
într-un astfel de cartier venise să locuiască William, micuţul de numai cinci anişori. Desigur, ei nu şi-ar fi ales mahalaua Gorbals, dacă şi-ar fi putut permite altceva. Nu era nicidecum un loc plăcut pentru o mamă care avea de crescut atâţia copilaşi, dar era singurul loc unde puteau merge cei săraci. Familia lui William cheltuise toţi banii rămaşi ca să poată plăti transportul mobilei cu barca înjosul râului Clyde, spre Glasgow.
Este o minune că William nu s-a întinat niciodată de relele care îi ispiteau zilnic pe el şi pe surioarele lui. Nu după mult timp au învăţat cum să se strecoare printre beţivii care se clătinau pe străzi. Oriunde s-ar fi dus, nu vedeau decât mizerie şi degradare. In Gorbals, fărădelegea era la culme; şi dacă voiai să-1 vezi pe om în toată josnicia lui, aici ar fi trebuit să vii. Totuşi, ceas de ceas, zi de zi, parcă era Cineva mereu prezent acolo, îngrijindu-Se de mica familie şi păstrând-o curată în sânul murdăriei şi răutăţii din jur.
Primul lucru pe care 1-a făcut mama lui William a fost să-şi caute ceva de lucru prin împrejurimi. La urma urmei, ea avea nevoie de bani pentru a-şi hrăni copilaşii rămaşi fără tată. în Glasgow existau multe depozite unde se vindeau stofe, iar patronii fabricilor obişnuiau să angajeze multe femei ca ea care să lucreze la domiciliu. Aceasta părea lucrul cel mai potrivit pentru doamna Quarrier, deoarece ea ştia să coase foarte bine. La scurt timp ea câştigase ceva bani cu care să cumpere hrană şi cărbuni.
Micuţul William era mereu dornic să facă şi el ceva. Şi reuşi curând să-şi ajute mama, la fel de bine ca o femeie, la cusutul ciucurilor pe marginea şalurilor. Dar, cu toate că muncea cot la cot

cu mama lui, totuşi ei nu primeau prea mulţi bani pentru munca lor. De câte ori nu simţise William în stomac, împreună cu surioarele lui, durerile acelea ascuţite ale foamei! Ce să mai vorbim de pantofi? Ei bine, erau un lux pe care puţini oameni din cartier şi-1 puteau permite, aşa că William rămânea desculţ mai tot timpul.
Cu siguranţă, lipsa hranei şi mersul desculţ nu l-au împiedicat pe William să crească. Lunile se scurgeau una după alta. împlinise deja şase anişori când în casă se luă hotărârea ca şi el să meargă la muncă. Pe vremea aceea nu existau legi care să-i împiedice pe copiii mici să muncească ore lungi şi grele. Când William se făcu de 6-7 ani, a început dej a lucrul la patron. El muncea într-o fabrică de confecţionat ace cu gămălie şi treaba lui era să pună gămăliile în vârful acelor. Pe vremea aceea, acele aveau gămălii mici, albe sau negre, făcute din ceramică. William trebuia să fixeze biluţele de ceramică pe ace. Degeţelele lui oboseau pe măsură ce copilul lipea gămăliile ore în şir. Ştiţi, el lucra 12 ore întregi în fabrica aceea!
Curajosul nostru băieţel îşi spunea că merita toată truda aceea când, la sfârşitul săptămânii, câştiga un şiling. Cu bănuţii aceştia îşi ajuta mama să cumpere hrană pentru restul familiei. Vi-1 puteţi imagina fugind spre casă în ziua de salariu, ţinând strâns în mână 50 de cenţi şi strigând pe nerăsuflate:
„Uite, mamă, ce am câştigat săptămâna asta, şi totul e al tău!"
Desigur, pe vremea aceea, 50 de cenţi însemnau mult, mai mult decât acum, şi puteai cumpăra cu ei lucruri necesare.
Zilele şi lunile treceau iute. Doamna Quarrier şi-a dat seama că William nu va aj unge niciodată un muncitor cu experienţă lipind gămălii pe ace; aşa că îl trimise ucenic la un cizmar la numai 7 ani.
Ştiţi ce înseamnă un ucenic? Un băiat pus de către părinţi sub îngrijirea şi

îndrumarea unui meşter, care petrecea timp cu acest om învăţând de la el meserie vreo cinci ani sau chiar şi mai mult. La sfârşitul acestei perioade, ucenicul urma să ştie meserie şi să fie în stare să înceapă propria afacere.
Noua meserie a lui William era să facă pantofi. Fiind cel mai mic dintre cei 13 muncitori din atelier, i se cerea să aprindă zilnic

pipele celor mai mari. Şi câte lucruri care nu-i plăceau era silit să le vadă acolo! îi vedea pe bărbaţi bând whisky şi-i auzea vorbind urât; apoi vedea de câte lucruri rele nu erau aceştia în stare după ce consumaseră băuturi alcoolice! îi era groază de ravagiile băuturii care pusese stăpânire pe aceia cu care intra în contact.
Ce loc de muncă mai era acela pentru un băieţel ca el! Dar Dumnezeu nu-Şi lua ochii de pe William. El 1-a păzit de rău pe băiat, pentru că într-o bună zi avea să-i încredinţeze ceva deosebit.
Pe măsură ce creştea, el ajunse să urască băutura din ce în ce mai mult, deoarece putea să vadă cum alcoolul distrugea viaţa şi casele oamenilor cu care lucra. în cele din urmă, atelierul de încălţăminte a fost vândut; băutura îl adusese pe patron la faliment. Rămas fără lucru, William a trebuit să-şi caute alt loc de muncă. Şi-a găsit ceva de lucru în Paisley, la vreo zece kilometri de Glasgow, începând să aducă din nou banii de care familia lui avea atâta nevoie.
La noua lui slujbă, trebuia să poarte un imens şorţ din piele, cu mult mai mare decât măsura lui. De aceea, copiii din împrejurimi îl strigau „dogarul cel mititel".
Se apropia Anul Nou. William dorea tare mult să-1 petreacă în Glasgow, cu familia. în Scoţia, această sărbătoare poartă o denumire nostimă, şi anume „Hogmanay" (în dialectul scoţian, acest cuvânt înseamnă „revelion", sau „colindat"). Pentru toată lumea este o zi deosebită. Toţi doresc să fie împreună în familie, aşa cum americanilor le place să fie împreună de *Thanksgiving* (Ziua Recunoştinţei).
William era foarte bucuros la gândul că-i va vedea iarăşi pe toţi ai săi.Dar mai era o problemă: cum va ajunge el la Glasgow? Se afla la vreo zece kilometri depărtare de familie, şi nu-şi putea permite să cheltuiască banii pe drum. Nu avea altceva de făcut decât să pornească desculţ, pe o vreme foarte friguroasă şi să se ostenească pe o asemenea distanţă.
La ieşirea din Paisley, a observat apropiindu-se o trăsură. William se întreba dacă va putea să meargă alături de ea; pe vremea

lui nu existau maşini ca astăzi, ci numai astfel de trăsuri cu cai. Era mult mai uşor să te iei la întrecere cu o trăsură decât cu un automobil modern! Totuşi, trebuia să alergi din răsputeri ca să ţii pasul cu caii. Ideea întrecerii 1-a împiedicat pe William să se mai gândească la călătoria cea lungă care îi stătea înainte sau la asfaltul rece pe care-1 simţea sub picioarele goale.
O bună bucată de drum, William reuşi să se ţină după trăsură. Pasagerii din trăsură, neavând prea multe de făcut, îl văzură pe micuţul alergător. începură să admire curajul şi perseverenţa acestui băiat desculţ.
„Nu te lăsa, băiete!" îi strigau ei când li se părea că paşii lui încetineau ritmul. Apoi începură să-i arunce bănuţi, căci îl credeau foarte curajos.

Nu peste mult timp trăsura se opri la Half-Way House (Casa din mij locul drumului). Aceasta era de fapt un han unde se puteau odihni atât călătorii, cât şi caii.
în timp ce caii se odihneau, oamenii au intrat să prânzească, invitând şi curajosul băiat să stea la masă cu ei. I-au oferit bere, dar el a refuzat. Nu-şi putea şterge din minte imaginea vie a oamenilor din atelierul de încălţăminte şi îşi amintea cât de urât se comportau ei după ce consumau băuturi alcoolice. El continua să deteste băutura, şi nu s-ar fi atins de ea nici dacă ar fi murit de sete. Cu siguranţă, era lihnit de foame şi tare însetat; de asemenea, obosise după atâta alergare.
Tocmai pe când se gândea el cât de cald şi bine era înăuntrul hanului, a observat că unii dintre cei veniţi cu trăsura se îndreptau spre uşă. Urma să iasă din nou în frig. Strângându-şi bine haina pe el, băiatul şi-a adunat puterile pentru ultima bucată de drum. La urma urmei, nu trebuia să mai alerge prea mult, iar pe deasupra mai avea şi nişte bani care îi zornăiau în buzunare. Adunase aproape un şiling! Ah, ce mândru era de aceşti bani în plus pe care îi va duce acasă! Se gândea deja cât de multe putea să cumpere cu ei. Pentru banii aceştia ar fi trebuit să muncească din greu în Paisley aproape o săptămână!

Dar pe William îl mai aştepta o surpriză! înainte să-şi reînceapă alergarea, el auzi voci vesele spunându-i:
„Vino cu noi în trăsură pentru restul de drum!"
Iată, încă o dată Dumnezeu S-a îngrijit de băiatul fără tată. I-a dat nişte bani nevisaţi, şi pe deasupra o călătorie cu trăsura care nu-1 costa nici un sfanţ.
Ce început frumos de vacanţă de Anul Nou pentru William! Probabil că băiatul, mama şi surorile lui au petrecut împreună un timp minunat, deşi încă mai locuiau în Gorbals. La urma urmei, nu mai conta atât de mult unde te aflai, de vreme ce erai cu cei dragi.
Anii treceau cu repeziciune şi zilele de Anul Nou veneau şi plecau. Pe la vârsta de 12 ani, William şi-a terminat ucenicia. Apoi a lucrat în mai multe ateliere de cizmărie din Glasgow, învăţând tot ce se putea învăţa.
Cu toate că el nu ştia acest lucru, Dumnezeu îl urmărea îndeaproape şi vedea cât de mult dorea băiatul să facă binele. Desigur, tot Dumnezeu i-a condus paşii înfr-o zi la un atelier care nu semăna deloc cu toate celelalte. Doamna Hunter, patroana acestui atelier, era o femeie realmente credincioasă. Când a început să lucreze pentru această doamnă, William a observat că totul era foarte diferit în comparaţie cu celelalte locuri unde lucrase înainte. Aici nu se consuma nici o picătură de whisky şi nu se auzea nici un cuvânt murdar!
Doamna Hunter, la rându-i, se pricepea foarte bine să-şi conducă afacerea. Şi curând a observat că William muncea cu multă sârguinţă, era punctual şi îşi cunoştea bine meseria. îi plăcea mult de noul ei angajat şi a început să-i vorbească despre Dumnezeu. Era prima persoană întâlnită de William care ştia ce înseamnă frumuseţea unei vieţi trăite în părtăşie cu Domnul Isus şi numai pentru El. Printre altele, doamna Hunter i-a spus lui William că Domnul Isus trăia în inima ei dej a de 20 de ani! Şi astfel a putut gusta zi de zi frumuseţea unei vieţi dăruite total Mântuitorului.
„Unde mergi tu la biserică, William?" îl întrebă doamna într-o zi.
„Nicăieri, doamnă Hunter", răspunse băiatul.

El fusese doar de câteva ori la o Şcoală Duminicală în Gorbals. Aşa că doamna îl invită la biserica baptistă pe care o frecventa ea. Ca să nu se simtă singur, i-a propus să stea pe acelaşi şir de bănci. Era pentru băiat un moment foarte potrivit şi important: pentru prima dată în viaţă, el auzea că Domnul Isus murise pentru ca el, William Quarrier, să fie iertat de păcate şi spălat în sângele Lui.
Curând, întreaga inimă a lui William răspunse „da" Domnului Isus, iar viaţa sa a luat o altă întorsătură. Viitorul său avea să fie diferit din pricina acestei hotărâri. Una dintre acele duminici fusese foarte importantă pentru William, deoarece mama lui 1-a însoţit la biserică. Atât doamna Hunter cât şi toate celelalte persoane din biserică s-au purtat cu multă atenţie şi căldură faţă de noua venită.
William avea pe atunci 17 ani, iar înainte de a o cunoaşte pe buna doamnă Hunter, el nu ştiuse mare lucru despre Dumnezeu. După ce a mai crescut duhovniceşte, el a scris următoarele cuvinte:
„Auzisem vorbindu-se despre Dumnezeul care locuieşte deasupra norilor şi care Se îngrijeşte de copii. Mă întrebam de ce Dumnezeu, care este atât de bun şi milostiv, nu cobora din Cer să-i ajute pe orfani şi pe văduve. în timp ce fredonam cântarea aceea veche, «There is a happy land, fa, far away» (Departe, departe, se află un tărâm fericit), mi-aş fi dorit ca acel tărâm să fie aici, iar fericirea s-o pot avea acum."
După ce a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu mai bine, William şi-a dat seama că Dumnezeu Se îngrijise de el tot timpul, cu toate că el nu ştia lucrul acesta.
Deşi mama lui William a mers împreună cu el la biserică, inima ei nu s-a deschis pentru Dumnezeu aşa cum se deschisese inima lui. Acest lucru 1-a întristat foarte mult pe băiat. Mamei nu i-a plăcut nici faptul că el devenise creştin. William a hotărât să n-o mai bată la cap cu multe vorbe, dar în taină continua să se roage Domnului Isus pentru ea. Şase ani lungi şi grei au trebuit să treacă înainte ca Domnul să-i răspundă. Dar, când el primise răspuns la rugăciune, era limpede pentru oricine că mama sa devenise o creştină adevărată.

Cât de mulţumit era acum William! El descoperise adevărul că Dumnezeu răspunde rugăciunilor; această experienţă îl făcea să se minuneze de extraordinara putere a rugăciunii. Ce înseamnă să-I ceri ceva lui Dumnezeu şi El să-ţi răspundă!
Iată ce spune el:
„Am fost întărit în credinţa că Dumnezeu ascultă şi răspunde."
William era atât de bucuros că rugăciunile sale au primit răspuns încât şi-a luat ca motto în viaţă următoarele cuvinte: *„Aveţi credinţă în Dumnezeu!"*
Chemarea Tatălui Ceresc

..-r^V--. -..
MU

H
p

CÂŢIVA DINTRE NUMEROŞII BĂIEŢI CARE AU FOST AJUTAŢI DE WILLIAM

Mai târziu, când a început să construiască orfelinate pentru a-i adăposti pe copiii părăsiţi, flămânzi şi sărmani cum fusese el însuşi, a folosit acelaşi motto. Desigur, avea nevoie de credinţă ca să poată hrăni atâtea guri flămânde şi să dispună de banii necesari pentru construcţii, încălzire şi îmbrăcăminte.

William era tare mulţumit de doamna Hunter şi câştiga bine. Dar ce fericit a fost el când a reuşit să-şi mute mama într-o casă

mai bună! Aînceput apoi să-şi dorească o casă şi pentru el. Lucrând la doamna Hunter, a cunoscut-o pe fiica ei, de care apoi s-a şi îndrăgostit, ajungând s-o iubească foarte mult. Era convins că ea va fi soţia potrivită pentru el. Dar nu avea bani destui ca să-şi construiască un cămin; aşa că a muncit din greu la atelierul de cizmărie. La un moment dat, a reuşit să-şi pună pe picioare propria afacere. Munca lui dând multe roade, William şi-a înfiinţat noi ateliere peste tot în Glasgow. Isabella Hunter a devenit în cele din urmă soţia lui. Era o femeie minunată. Ea 1-a ajutat să îngrijească de băieţii şi fetiţele care aveau nevoie disperată de sprijin.

William Quarrier ar fi putut ajunge un om foarte bogat, fiind patronul acestor ateliere. Cu toate acestea, cea mai mare parte a banilor câştigaţi de el au fost investiţi în construirea de orfelinate. In timpul vieţii sale a construit vreo 64 de clădiri. Una dintre case a fost anume clădită pentru copiii epileptici; aici ei erau îngrijiţi de oameni care le-au fost ca nişte părinţi adevăraţi. O altă casă a devenit sanatoriu pentru copiii bolnavi de cumplita tuberculoză; ei

puteau merge acolo pentru a primi îngrij ire şi pentru a se simţi mai bine. Majoritatea acestor clădiri erau rezervate orfanilor, şi el a ajuns cunoscut în Scoţia ca fondator al Caselor Quarrier.

Vedeţi dumneavoastră pentru câte lucruri ar trebui să-i fie recunoscători copiii scoţieni?

Hotărârea luată de un băieţel zdrenţăros şi desculţ pe străzile celei mai urâte mahalale din lume, 1-a însoţit toată viaţa. Deşi devenise un om de afaceri plin de succes, el nu a putut uita vreodată ziua aceea.

într-adevăr, Dumnezeu le vorbeşte copiilor chiar din pruncie. El foloseşte tristeţile şi durerile lor ca să-i facă să înţeleagă cum suferă alţi copii sau chiar adulţi, şi asta pentru că au trecut prin aceleaşi necazuri.
în loc să fie plin de amărăciune că şi-a pierdut tatăl pe vremea când era foarte mic şi în loc să se plângă că nu avea destulă hrană sau haine îndeajuns că să-i ţină de cald, William Quarrier s-a gândit la cu totul altceva. El s-a gândit cum i-ar putea ajuta pe acei mulţi orfani care aveau nevoie de un locşor cald şi de mâncare pe masă.
Biblia ne spune că nu numai mersul la biserică ne mântuieşte. lată ce ni se spune în Iacov 1.27:
„Religiunea curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume."
Cu alte cuvinte, dacă II iubeşti pe Dumnezeu cu adevărat, vei face şi tu ceva să arăţi lumii cât de reală este dragostea ta.
Dacă veţi trece peste Oceanul Atlantic în Scoţia, veţi putea vizita personal Casele Quarrier. Şi chiar dacă nu veţi face acest lucru, nu uitaţi că mulţi băieţi şi fete mai sunt şi acum bine hrăniţi şi locuiesc la căldură pentru că un băieţel flămând ajurat că atunci când va creşte mare, nu va trece nepăsător pe lângă ei.

8. HOWARD, „BARCA DE SALVARE"

Era prima zi într-o şcoală nouă a lui Howard Taylor. Primele zile sunt întotdeauna ca o încercare. Mai ales când ai locuit într-o altă ţară, totul este atât de ciudat! La urma urmei, poate că nu era chiar atât de ciudat pentru Howard fiindcă prietenul lui, Harry Guiness, a mers şi el la şcoala aceea. Deci lucrurile urmau să decurgă ceva mai uşor pentru Howard. Puţin mai uşor, dar nu suficient de uşor, căci Howard nu va uita niciodată ziua aceea.
După cum era de aşteptat, nu după mult timp ceilalţi copii îl observară pe băieţelul slăbuţ cu ochi albaştri şi păr bălai. Băieţii din clasa lui începură să şuşotească:
„O să ne distrăm de minune cu bleguţul ăsta!"
La sfârşitul orelor se adunau cu toţii în jurul lui Howard **pe** terenul dejoacă.
„Ce este tatăl tău?" îl întrebau ei.
„Misionar", le răspunse noul-venit.
„Cum te cheamă?"
„Lazăr."
„Ai surori?"
„Da, două: Marta şi Măria."
Howard le dădu aceste două răspunsuri pe un ton rugător şi plângăcios iar băieţii începură să râdă cu capetele pe spate de băieţelul proaspăt venit, care stătea în mijlocul lor atât de singur şi îngrijorat.
Dar chiar în clipa aceea voinicul Harry văzu scena şi alergase să-i vină în ajutor.
„Bună, Howard!" strigă el.

Băieţii păreau cumva surprinşi. Nu era el Lazăr? Nu aşa le spusese el că-1

cheamă?
„Howard?" întrebară ei. „Nu e nici un Howard pe aici. Acesta este Lazăr."
Harry a înţeles imediat gluma şi a izbucnit în râs, luând-o apoi la fugă împreună cu micuţul lui prieten. Ceilalţi rămaseră uimiţi în urma lor. Nu le-a mers aşa cum şi-au dorit ei. Noul venit nu era chiar atât de bleg cum îşi imaginaseră. Primiră astfel o lecţie şi pe viitor niciunul nu 1-a mai luat peste picior pe Howard Taylor.
Howard s-a apucat îndată de lecţii şi muncea cu sârguinţă. Se plasa mereu pe locul II, deşi ar fi putut foarte uşor să fie cel mai bun din clasa lui; dar îi lăsa acest loc fratelui său mai mare, Bertie.
Ştiţi, Howard venea din China şi acolo fratele mai mic nu avea voie să-şi întreacă fratele mai mare. El voia ca Bertie să primească toată cinstea. Şi astfel cei doi băieţi cu prenumele de Taylor erau mereu pe primele două locuri în clasa lor. Cei doi fraţi şi-au păstrat aceste locuri fiindcă simţeau că trebuie să se afle întotdeauna în frunte. Deci, chiar dacă ar fi putut să ajungă cel dintâi, Howard nu a încercat niciodată să-1 întreacă pe Bertie, dar vai de băiatul care s-ar fi străduit să-i ia locul! Numai pe Bertie îl lăsa să i-o ia înainte. Toţi ceilalţi rivali şi-au dat curând seama că tânărul Howard Taylor era aproape de neînvins!
Howard era nu numai un băiat deştept; dar şi foarte curajos şi lipsit de orice urmă de egoism. Pe când avea el şase ani, în China izbucniră puternice răscoale. In consecinţă, misionarii şi familiile lor treceau prin mari şi multe suferinţe. Odată, când o gloată înfuriată s-a năpustit în faţa casei unde locuia familia Taylor, lucrurile se agravaseră atât de mult, încât ei au fost nevoiţi să fugă. Părinţii îşi scoteau copiii pe fereastra din dos: Ajuns acolo, Howard se trase înapoi pentru a-i face loc unui alt copil mai mare decât el, dar era prea timid şi sperios, şi zise:
„Lăsaţi-1 pe el să plece întâi! Este atât de înspăimântat!"
Poate că veţi înţelege acum de ce tatăl lui Howard, faimosul misionar Hudson Taylor, i-a zis fiului său „barcă de salvare". Acest

nume pare nostim, dar tatăl şi-a dat seama că pe Howard nu avea cine să-1 scufunde. El era tipul acela care, când îşi punea ceva în gând, se ţinea strâns şi nu ar fi renunţat în ruptul capului.
La numai patru anişori, în inima lui Howard s-a născut dorinţa de a-şi încredinţa viaţa sa Domnului Isus. Bineînţeles că el a mai trăit mulţi ani şi s-a făcut medic, dar în sufletul lui a fost ferm convins că nu a rătăcit departe de acel Isus pe care îl cunoscuse pe când era atât de mic.
Lângă casa lor din Anglia mai locuia o familie de buni creştini, pe nume Guiness. Deja aţi făcut cunoştinţă cu fiul lor Harry, aşa că acum ştiţi câte ceva şi despre ei. Pe când Howard avea 11 ani, a fost trimis cu treburi la casa prietenului său. Când a ajuns în faţa uşii, a fost uimit să vadă acolo o fetiţă de aceeaşi vârstă cu el, numită Minnie. In acelaşi moment el a fost străfulgerat de gândul că ea îi va fi soţie când ei vor ajunge oameni mari. Fiind o „barcă de salvare", el nu s-a mai răzgândit nicidecum. Nici o altă persoană atrăgătoare nu 1-a mai preocupat pe Howard de-atunci încolo, cu excepţia lui Minnie, al cărei nume întreg era Geraldine. De-a lungul multor ani de studiu pentru a deveni medic - şi chiar şi atunci când a plecat în China pentru a practica medicina, Minnie a fost mereu acolo, în mintea şi în inima lui.
între timp, Minnie a ajuns misionară în China. Dar inima ei îi spunea că Domnul Isus nu voia ca ea să se căsătorească; aşa încât să-I poată

consacra Lui toată viaţa într-o slujire plină de dragoste faţă de poporul chinez. Minnie i-a spus lui Howard aceste lucruri, dar el nu a renunţat la visul său.
Aşa s-au scurs şapte-opt ani. Howard încă o mai aştepta pe Minnie să se răzgândească. Nu degeaba îl numise tatăl lui „barcă de salvare". El continua să se ţină strâns, chiar dacă bătrâna barcă părea că este pe cale să se scufunde. Dar, în cele din urmă, Minnie a fost câştigată. împreună ei au lucrat mult pentru Domnul fiind de ajutor poporului chinez ca medici. Insă, ajutorul suprem a fost să le vorbească chinezilor despre Mântuitorul Isus, care era dornic să intre în viaţa lor pentru a face toate lucrurile noi. împreună,

doctorul Howard Taylor (căci aşa era cunoscut pe vremea aceea) şi Geraldine, soţia lui, au scris cărţi minunate despre lucrarea din China şi despre alţi câţiva buni misionari care locuiseră şi munciseră acolo timp de mulţi ani.
De nescufundat! Da, aşa a fost Howard! Dar nu numai că fusese de nescufundat; ci el i-a salvat pe mulţi de la înec aducându-i la bordul Bărcii de Salvare.
Aş dori să mă aflu prin preajmă când Domnul Isus îi va răsplăti pe Howard şi Geraldine Taylor pentru lucrarea pe care ei au făcut-o pe pământ cu o inimă plină de credincioşie.
Nu crezi, cititorule drag, că va fi splendid timpul acela când vor fi înmânate premiile? Eu aş vrea să fiu acolo, dar tu?

9. IN SIGURANŢĂ, ÎN INTERIORUL CERCULUI

Evan Hopkins avea numai şase ani când a învăţat o lecţie foarte, foarte importantă. Nu guvernanta 1-a învăţat, nici învăţătorul la şcoală, ci propriul lui tată, al cărui nume îl purta.
Tatăl lui Evan era un foarte cunoscut predicator la marele cort al Convenţiei de la Keswick ridicat în fiecare an în ţinutul Lacurilor din Anglia. Aici veneau mii de oameni din întreaga lume ca să asculte învăţătura despre cum să rămâi statornic în Domnul Isus şi astfel să învingi toate conflictele din viaţa de creştin.
Evan mai avea un frate şi o soră, mai mici decât el; adesea ei se certau pe jucării aşa cum fac copiii. Când reuşea să-şi construiască ceva frumos din cuburi pe placul lui, ei veneau să-1 necăjească şi să-i strice bucuria. Alteori deveneau atât de gălăgioşi, încât Evan era foarte supărăcios. Tatăl lui Evan auzea certurile şi tare mult dorea să-i înveţe pe micuţii care îi purtau numele cum să fie biruitori în astfel de situaţii. El ştia că băiatul de numai şase anişori era cu adevărat credincios, deoarece îşi arătase dragostea pentru Domnul Isus de la o vârstă fragedă.
într-o zi, domnul Hopkins 1-a chemat pe Evan în biroul său, acolo unde îşi ţinea toate cărţile şi hârtiile sale. Băiatul se întreba ce putea să urmeze, fiindcă ori de câte ori domnul Hopkins avea ceva important să le spună copiilor săi, îi chema în biroul lui. Evan îl urmărea cu mare atenţie pe tatăl lui în timp ce acesta luă o bucată mare de hârtie şi desenă un cerc, apoi puse în mijloc un creion. Privindu-şi cu dragoste fiul, el spuse:
„Uite, Evan, vezi acest creion? Eu aş vrea ca tu să rămâi în Cristos, întocmai ca acest creion în interiorul cercului. înăuntru vei

DOMNUL HOPKINS IL CHEAMĂ PE EVAN LA CERCUL SĂU

găsi tot ce te poate face fericit, iubitor şi ascultător; dar există şi multe uşiţe peste tot pe circumferinţa cercului, şi atunci când te strecori afară prin ele, tu devii neascultător. Lucrurile rele nu se vor vedea atâta timp cât vei rămâne înăuntru."

Apoi tatăl îi dezvăluise numele unora dintre uşiţe. Una se numea Gelozie, alta Egoism, alta îmbufnare, alta Răzbunare; alta Răutate; alta Nemulţumire. Oh, erau atât de multe uşi! Aceasta era o idee nouă pentru Evan. Pe chipul lui a înflorit un zâmbet larg; el a înţeles că dacă va rămâne în interiorul cercul ui cu Domnul Isus, va fi ajutat să fie un băiat bun şi ascultător. El l-a rugat pe tata să-i scrie toate acestea pe o bucată de carton, ca să-1 poată lua în camera lui şi să-1 privească oricând dorea.

Apoi, strângând biletul la piept, Evan a urcat în grabă scările şi intrând în camera copiilor i-a arătat doicii cercul frumos desenat de tatăl lui numai şi numai pentru el. Doica l-a privit cu duioşie gândindu-se totuşi la timpul când băiatul îşi va pierde răbdarea cu ceilalţi trei copilaşi, aşa că începu să zâmbească şi ea.

Dar a venit şi ziua când Evan dădu de necaz. De pe chipul lui dispăruse orice zâmbet şi îşi simţea inima ca o bucată grea de plumb. Din nou izbucniseră tensiuni în camera copiilor, iar tatăl, auzind zgomote, ieşi din birou ca să vadă ce se întâmplase. îl văzu pe scări pe micuţul său fiu care suspina de ţi se rupea inima, frecându-şi ochii cu pumnii lui micuţi.

„Ce s-a întâmplat?" a întrebat tatăl.

„Oh, tată, zise Evan printre suspine, oh, tată, am ieşit din cerc!"

Domnul Hopkins pricepu că fiului său îi era foarte frică. Inima lui copleşită de teamă îi spunea că nu se va mai putea întoarce niciodată în acel cerc. însă, îngenunchind alături de fiul său şi privind împreună cercul, domnul Hopkins îl întrebă:

\

NECimATIE BUCURIA TA

*▄ ~T ^ £ .£

vf*

PURITATEA TA "" ÎMBUFNARE

7 J i % ^r

U

'■"1f

AH, TATA, AM IEŞIT

„Spune-mi Evan, pe care dintre uşi ai ieşit?"

„Pe aceasta, tată" spuse copilul, arătând cu degetul una dintre ieşirile din cerc.

„Ei bine, drumul înapoi este intrarea prin aceeaşi uşă pe care ai ieşit; calea este să-I mărturiseşti acest păcat lui Dumnezeu. în clipa când ne mărturisim sincer păcatele, El ni le iartă şi ne aduce înapoi de unde am plecat."

Printre multe lacrimi şi suspine, Evan şi-a mărturisi lui Dumnezeu neascultarea cerându-I iertare. Apoi, a sărit iute în picioare, cu faţa luminată de bucurie că se afla din nou în cerc, împreună cu Domnul Isus, Mântuitorul său atotbiruitor.

10. WILSON CARLILE ŞI „JOEYBILLY"

Dum, dum, dum! Wilson se juca iarăşi cu toba lui micuţă. Bătea în ea cu toată puterea unui cavaler în armură gata să plece la luptă. Asta îl făcea să se simtă ca un soldat adevărat! Dar, nu tuturor le plăcea toba aşa de mult! El mai avea o soră care nu putea suporta ritmul tobei, şi într-o zi ea s-a gândit să-i dea fratelui ei o lecţie.

Wilson se juca cu toba ca de obicei şi se distra de minune, când asupra lui s-a năpustit pe neaşteptate o mână care încerca să i-o înhaţe. Dar copilaşul de patru anişori n-a îngăduit aşa ceva!

„E a mea! a ţipat el. Dă-i drumul!"
Sora lui însă, nu avea de gând să i-o mai dea; aşa că lupta începu. Fiecare trăgea de ea cu toată puterea. Cine va reuşi? Era greu de spus. Ei bine, au tras şi iar au tras până când fiecare a rămas cu o bucată din micuţa şi mult iubita tobă. Nici unul nu câştigase, căci acum toba era ruptă în două!
Astfel, Wilson s-a liniştit pentru o vreme; dar el a rămas cu o cicatrice pe mână de la tăietura căpătată când trăgea de tobă. Marginea ascuţită îl rănise în acea încăierare. Chiar şi când s-a făcut mare, Wilson tot mai purta pe mână semnele acelei bătălii memorabile!
Strămoşii lui Wilson au fost şi ei nişte luptători, numai că s-au războit la graniţa cu englezii, ei fiind scoţieni. Tatăl lui Wilson, un om de afaceri prosper, locuia la Londra împreună cu toată familia, însă, în venele lui Wilson curgea pur şi simplu sânge de luptător, şi de aceea el petrecea mult timp jucându-se cu soldăţeii de plumb, pe care îi aşeza pentru atac în armate, zicându-şi în sinea lui că aceştia pregăteau un război de proporţii. După ce s-a făcut mare,

el şi-a înfiinţat propria armată, numită *Church Army*în cadrul căreia bărbaţi şi femei au luptat pentru Domnul Isus salvând oamenii din încătuşarea Satanei. Oare nu cumva şi-a amintit el de vechea lui tobă în timp ce cânta la trombon în *Cur eh Army?*
Wilson obişnuia să stea în faţa cârciumilor din Anglia, enervând patronii care căutau să-1 oprească să cânte chiar în locul unde ei îşi vindeau berea. Patronii se temeau că, auzind Vestea Bună a mântuirii, clienţii lor vor înceta să mai bea. Aşa că ei făceau tot ce le stătea în putinţă să pună capăt cântecului trombonului. Ce credeţi că s-au gândit ei să facă? Au înfipt un morcov uriaş în trombonul lui Wilson, aşa încât muzica să nu se mai audă atât de tare. Dar, ei nu ştiau că aveau de-a face cu Wilson Cariile! Ca pe vremea când era copil şi nu ar fi dat drumul tobei nici în ruptul capului, tot aşa acum nu ar fi încetat să mai cânte la trombon în locurile acelea unde bărbaţii şi femeile îşi beau banii şi îşi iroseau fericirea. Chiar dacă ei nu călcaseră vreodată pragul unei biserici, el era hotărât să aducă biserica lângă ei.
Dacă doriţi într-adevăr să ştiţi cum s-a născut *Church Army,* trebuie să parcurgem drumul înapoi până la „Joey Billy".
Este un drum lung, căci pe atunci Wilson era doar un băieţel, iar „Joey Billy" era jucăria lui preferată. Era o jucărie din lemn, dar Wilson nu i-a dat prea mare atenţie până când păpuşa şi-a pierdut ambele braţe şi picioare, părul şi chiar hainele. în momentul în care „Joey Billy"era numai bun de aruncat la gunoi, tânărul lui stăpân a început să-1 iubească. De atunci încolo, el şi „Joey Billy" au devenit prieteni nedespărţiţi. Corpul acela distrus din lemn, acoperit doar cu o cămăşuţă din cârpă, era jucăria pe care Wilson n-ar fi dat-o pentru nimic în lume.
***
Când Wilson s-a făcut mare, încă putea să-şi amintească de mult îndrăgitul său „Joey Billy"povestind cât de mult a însemnat această păpuşă de lemn pentru el.

„Ce drag mi-a fost «Joey Billy»! Mai rămăsese aşa de puţin din el încât îmi era destul de greu să-1 legăn, aşa că obişnuiam să-i leg în jurul gâtului o sforicică şi-1 învârteam deasupra capului ca să arăt tot ce

simţeam pentru el. Ţinând de capătul frânghiei şi învârtin-du-1, «Joey Billy» era spaima băieţilor răi pe care îi cunoşteam. In plus, «Joey Billy» a fost adevăratul întemeietor al *Church Army.* El m-a învăţat să iubesc lucrurile sărace, stricate şi cu reputaţie proastă, adică pe bărbaţii şi femeile din acel stat în care se afla *Church Army"'.*
Aşadar, în dragostea lui pentru „Joey Billy", Wilson a învăţat să iubească acele lucruri pe care alţii le-ar fi aruncat. Toate acestea l-au pregătit ca într-o bună zi să-i iubească la fel şi pe adevăraţii „Joeys".
Dar Wilson n-a iubit numai vechea păpuşă zdrenţuită şi toba de jucărie, ci a fost foarte interesat şi de pian. într-o zi, când nu avea nici trei anişori, mama sa 1-a găsit stând pe vârful picioarelor, întinzându-şi mâinile ca să ajungă la clape. Cu trei dintre degetele sale, el a lovit trei clape diferite, şi armonia a început să-1 încânte. Cât de frumos suna! Mama sa, văzându-i interesul, a apăsat mai multe clape, arătându-i cum să cânte. Cât de mulţumit era să audă sunetele care veneau din acele clape! în clipele acelea şi-a propus să-i facă o surpriză tatălui său cântându-i un imn în după-amiaza zilei de duminică. Mai întâi a început cu un deget, apoi cu două, până când toate degetele s-au supus voinţei lui şi puteau să cânte o melodie.
Pe măsură ce creştea, Wilson se simţea tot mai atras spre muzică, unde sufletul său îşi putea găsi alinarea. El s-a născut cu o durere de spate, aşa că niciodată n-a fost pe deplin sănătos. Iar

asta 1-a împiedecat să ajungă prea departe cu studiile. De altfel, tatăl său i-a promis o Biblie dacă reuşea să citească cu voce tare primul capitol al Evangheliei după Ioan, iar el abia a izbutit să primească premiul. într-adevăr, nu-1 putem învinui pe Wilson pentru ritmul său lent de a învăţa, pentru că deseori avea nişte dureri de cap aşa de mari încât trebuia să-şi pună deoparte cărţile. în asemenea împrejurări, el mergea la pian şi îşi afla alinarea cântând o melodie după alta. Probabil că nu era prea bun la lecţii, dar cu siguranţă putea să cânte. Ceasurile se scurgeau unul după altul, dar Wilson continua să cânte. Stăpânul divin îşi pregătea viitorul „general" în arta muzicală. într-o zi acesta avea să se folosească de muzică pentru reprimarea dorinţelor rele ale multor bărbaţi şi băieţi. Pe măsură ce Wilson creştea, îi venea foarte greu să nu poată practica anumite sporturi, văzându-se nevoit să stea pe marginea terenului şi să se uite la ceilalţi băieţi care puteau participa la j ocuri pe spaţiul verde.

Avea, însă, o voinţă foarte puternică, ceea ce 1-a motivat, în timpul adolescenţei sale, să-şi învingă slăbiciunile, reuşind să intre în aceste sporturi chiar dacă nu se descurca la fel de bine ca ceilalţi băieţi care erau destul de antrenaţi. Mai târziu, în viaţă, va avea nevoie de această voinţă pentru a face faţă luptei cu pungaşii din marele oraş, Londra. El a preferat să fie considerat un nebun pentru Isus, părăsind amvonul şi alegând să colinde străzile londoneze ca să cânte din trombonul său pentru a atrage atenţia oamenilor şi câştigând astfel multe persoane care niciodată nu ar fi intrat într-o biserică. Ei se simţeau atraşi de acest om care-i iubea aşa de mult şi cobora la nivelul lor pentru a putea în final să le vorbească despre Acela care avea puterea să le schimbe obiceiurile rele, să potolească temperamentele de nestăpânit şi să le umple inimile cu dragoste în locul urii.
însă, aceste zile sunt destul de îndepărtate, de aceea să ne întoarcem înapoi la tânărul Wilson Cariile, cu muzica sa, cu soldăţeii şi motoarele sale. într-adevăr, el a iubit mult şi motoarele. Pasiunea sa pentru locomotive 1-a învăţat o lecţie care avea să-şi dovedească

de multe ori utilitatea mai târziu. El a văzut că aceste locomotive imense, la care privea atât de fascinat, cu toate că aveau o putere atât de mare, trebuiau să meargă doar pe şine. Aceste motoare mari nu puteau să alerge oriunde, să se ciocnească cu diferite lucruri şi să facă mult dezastru, ci trebuiau să se limiteze la cele două şine care le conduceau într-o singură direcţie. Toate acestea l-au ajutat foarte mult pe Wilson atunci când lucrurile începuseră să meargă destul de greu în *ChurchArmy.*
De mai multe ori el a fost batjocorit şi chiar rănit de cei ce nu se supuneau regulilor şi nu se lăsau disciplinaţi. însă, şi în acele clipe el îşi amintea de locomotiva de pe vremea tinereţii care trebuia să alerge pe cele două şine. Dumnezeu a stabilit şi pentru el două şine pe care să-şi continue alergarea, şi dacă el rămânea ataşat de aceste principii, nu ajungea să se înfurie şi să-şi piardă cumpătul, indiferent ce s-ar fi putut întâmpla. Aceste gânduri l-au ajutat foarte mult să accepte mai uşor lucrurile neplăcute care interveneau destul de des în „Armata" sa.
Se poate vedea clar că, deşi Wilson nu-şi dădea seama de acest fapt, totuşi, el era antrenat zi de zi, an de an, pentru ceea ce avea să facă în viitor. Şi tatăl său 1-a ajutat mult în această pregătire, cerându-i să-şi noteze pe un carneţel tot ce cheltuia din alocaţia pe care o primea săptămânal. Nu era mult, însă trebuia să-1 determine să fie echilibrat. Se cunoştea în familie că bunicul Cariile aştepta ca nepotul său să-i preia afacerea într-o bună zi. Iar tatăl lui ştia că Wilson trebuia să fie capabil să-şi ţină o mai bună evidenţă dacă urma să administreze o afacere ca aceea a bunicului.
Fiind cel mai mare băiat dintre cei 12 copii ai familiei, Wilson a fost foarte aproape de mama sa, care 1-a iubit enorm de mult. Ea era inima sistemului său solar- soarele micului său univers. Ea a fost atât de importantă pentru el în tinereţe încât îi compara pe toţi ceilalţi cu modelul extraordinar al mamei sale. Dacă mama spunea ceva, el era absolut sigur că dreptatea era de partea ei!

Din când în când, Wilson şi mama aveau discuţii foarte serioase împreună. Intr-o zi ea îi vorbea despre sfinţenia lui Dumnezeu.

„Noi toţi am păcătuit, i-a spus ea. Tu ai păcătuit, şi eu de asemenea am păcătuit."
Wilson fusese efectiv şocat. Mama sa - modelul său desăvârşit - era şi ea o păcătoasă?! Ei bine, ştia că el era un păcătos, dar mama sa? Era ceva de necrezut! O privea acum cu atâta nedumerire. Uitându-se la ea atât de insistent, deodată ochii lui s-au umplut de lacrimi mari şi fierbinţi. Imediat a ieşit afară în grabă şi s-a ascuns într-un loc retras ca să-şi plângă dezamăgirea în secret. Dacă nici minunata lui mamă nu era aşa de perfectă, ce putea spune despre ceilalţi? Ideea lui despre bunătate se prăbuşise la pământ. însă, va veni o zi când el va înţelege că toţi oamenii s-au născut în păcat, că toţi suntem păcătoşi, iar ca să fim curăţiţi, avem nevoie să fim spălaţi în sângele Domnului Isus.
Totuşi Wilson încă nu era un creştin veritabil. La vârsta de opt ani, părinţii l-au înscris la o şcoală particulară din Brixton. Acolo îi plăcea să se alăture unor colegi răi ca să arunce cu pietre în băieţii de la o şcoală învecinată. Dar nici aceia nu se lăsau mai prejos: aruncau şi ei cu pietre. Cine credeţi că era unul dintre acei băieţi? Nimeni altul decât F.B. Meyer care mai târziu avea să devină un adevărat prieten pentru Wilson! Un altul a fost Archibald Brown, cel ce s-a numărat printre primii studenţi de la Colegiul pastoral „Charles Spurgeon", devenind apoi un predicator evlavios.
Ni se pare ciudat când ne gândim că la prima sa întâlnire cu aceşti viitori oameni ai lui Dumnezeu, Wilson a aruncat în ei cu pietre!
La vremea respectivă, Wilson încă nu-L iubea pe Mântuitorul şi nu ne surprinde că putea face anumite lucruri pe care nu le-ar fi făcut dacă L-ar fi iubit pe Domnul Isus. Archibald Brown, care era puţin mai mare decât Wilson, devenise deja creştin. într-o zi, pe când Wilson ieşise pentru o plimbare, Archibald 1-a ajuns din urmă. Şi, întimp ce urcau cu dificultate dealul Streatham, Archibald îi puse o întrebare.
„Cariile, tu ştii unde mergi?"

„Da, răspunse Wilson puţin cam sfidător, ştiind exact ce încerca să insinueze prietenul său. Merg să joc crichet."
„Mergi în Iad", i-a replicat Archibald cu toată seriozitatea.
Wilson n-a putut să suporte asta. Prietenul său n-avea nici un drept să-i reproşeze un asemenea lucru. Era nepotrivit. îi va da o lecţie lui Brown ca să nu-i mai vorbească niciodată astfel. Şi îi trase numaidecât o lovitură cu băţul său pentru crichet.
O, dacă şi-ar fi dat el seama atunci că era cu mult mai bine să se oprească şi să-1 asculte pe prietenul său!
Zilele de şcoală, însă, nu au durat o veşnicie. Sesizând că Wilson nu era un elev chiar aşa de bun, bunicul a priceput că venise timpul să înceapă să-1 pregătească pentru afaceri. Băiatul era atât de entuziasmat şi emoţionat la gândul că într-o zi va deveni un partener în marele concern de afaceri. Atunci şi acolo, Wilson şi-a propus ca la vârsta de 25 de ani să

câştige aproximativ 20.000 de livre (ceea ce ar fi însemnat pe atunci cel puţin 100.000$). Socotea că dobânzile aferente unei asemenea sume de bani îi vor fi de ajuns să poată supravieţui. Dar el nu avusese în vedere deocamdată scopul pe care-1 urmărise bunicul. Acesta dorea mult mai mult ca băiatul să-şi formeze caracterul decât să-1 implice imediat în afacerile sale. Fiindcă înainte ca nepotul să poată fi un om de încredere, trebuia să fie o persoană instruită. Deşi bunicul nu ştia absolut nimic referitor la planul pe care Dumnezeu îl avea cu nepotul său, totuşi 1-a ajutat mult în pregătirea sa.
Aşa că rutina zilnică privind şcoala a fost înlocuită cu activitatea legată de afacerile bunicului. Nu era cu mult mai plăcut! Trebuia să facă curăţenie în jurul sediului firmei. De asemenea, i se spusese să adune toate acele căzute pe podeaua din depozit şi să le îndrepte pentru ca să poată fi refolosite mai târziu. Apoi trebuia să facă ghem numeroasele bucăţi de sfoară aranjându-le într-un mod foarte ordonat. Băiatul era foarte furios. Ce mai slujbă! Şcoala ar fi fost cu mult mai bună decât asta! Era pe punctul de a crede că bunicul său împrăştia în mod voit acele pe podea ca să-i testeze rezistenţa.
Insă, bunicul nu 1-a testat prea mult timp. După ce 1-a supus

probei câteva săptămâni, a ajuns la concluzia că nepotul avea nevoie să-şi continue studiile şi 1-a trimis dincolo de canalul British la o şcoală franceză unde a luat un premiu pentru abilitatea sa la limba franceză. Mama sa fusese o elevă excelentă la limbile străine. Când Wilson încă era acasă, ea se ocupase de băiat pentru ca mai târziu el să poată avea o oarecare abilitate la alte limbi străine.
Intorcându-se în Anglia, nu a trebuit să treacă prea mult timp până când Wilson să se poată descurca destul de bine şi să fie sigur că-şi va atinge ţelul. La vârsta de 21 de ani, el era deja responsabil în domeniul afacerilor.
în fiecare an el a pus deoparte nu mai puţin de 2000 de livre, pentru că nu renunţase nici o clipă la visul său de a câştiga 20.000 de livre înainte de a împlini 25 de ani. De fapt, avea un singur lucru în minte atunci când lucra: să facă bani.
însă, Dumnezeu avea alte planuri pentru Wilson Cariile. Tocmai atunci când afacerile sale erau în floare, el a avut parte de un faliment financiar care, peste noapte, i-a redus la zero profiturile imense. Universul său se prăbuşise la pământ. Cum niciodată nu a fost prea puternic, trupul său nu a putut să reziste unui asemenea şoc, şi bietul Wilson se îmbolnăvi din nou. Dezamăgirea lui era extraordinar de mare pentru că proiectele sale ambiţioase îi erau zădărnicite. Când aproape reuşise să-şi atingă ţinta, da, chiar atunci premiul îi fusese smuls din mâini.
Dar Dumnezeu ştia ce avea de gând cu privire la viaţa sa. întotdeauna El lasă ca lucrurile să se întâmple la timpul potrivit şi în modul potrivit. Pe când Wilson zăcea în patul de suferinţă, o mătuşă evlavioasă îi scria deseori şi îi făcea numeroase vizite în încercarea de a-i capta interesul pentru viaţa creştină. Dar, toate fără nici un rezultat.
Intr-o zi, pe când nepotul refuzase s-o asculte ca de obicei, i-a dat o carte intitulată „Grace and Truth" (Har şi adevăr), şi în timp ce se îndrepta spre uşă îi spuse:
„Ei bine, Wilson, dacă vreodată vei fi îngrijorat pentru sufletul tău, să citeşti cartea asta."

Cu toate că la început citise din ea fără nici o tragere de inimă, când se apropia de sfârşit, el devenise deja un creştin adevărat. Parcă fusese transpus într-o nouă lume o dată cu intrarea lui în împărăţia lui Dumnezeu. Ca o dovadă de recunoştinţă, el a dorit să-şi dedice întreaga viaţă Cristosului care Se jertfise pe Calvar şi Căruia îi datora atât de mult.
Wilson a devenit un membru al Bisericii Anglicane, cu toate că tatăl său a fost un non-conformist. însă, această biserică era pentru oamenii manieraţi, pentru cei înstăriţi şi pentru clasele de mijloc. Totul trebuia să se petreacă potrivit cerinţelor, iar serviciile religioase trebuiau să conţină şi puţină paradă şi ceremonie. Wilson Cariile a înţeles că o astfel de biserică nu era potrivită pentru ai săi „Joey Billy". Erau puţini cărora să le pese ce se întâmpla cu aceşti bărbaţi şi băieţi, femei şi fete, a căror viaţă plină de păcat făcea din ei oamenii cei mai vrednici de compătimit. De aceea nu ar fi fost locul lor într-o „catedrală" ca Biserica Anglicană. Atunci Prebendary Cariile, pentru că aşa se numea acum, a înfiinţat *Church Army* în cadrul Bisericii Anglicane.
Cât de fericit era Wilson să vadă bărbaţi şi femei, băieţi şi fete transformaţi în nişte cetăţeni folositori societăţii. El n-a putut să se gândească la ei decât ca la nişte adevăraţi „Joeys", făpturi bune de nimic şi aruncate la coşul de gunoi al lumii, până când i-a acceptat şi i-a iubit aşa cum şi-a iubit vechea păpuşă de lemn.
Cu siguranţă, dacă Wilson Cariile ar fi dat acum peste păpuşa „Joey Billy"originală, ar fi strâns-o cu putere la piept în taină şi i-ar fi şoptit: „îţi mulţumesc, Joey, pentru că m-ai învăţat cum să iubesc lucrurile abandonate. Nimeni altcineva nu ştie, dar tu ai un loc cu totul special în *Church Army!"*

11. VISUL LUI IDA LACEY
Ida nu putea să umble la fel ca celelalte fete de vârsta ei. Pereţii sanatoriului o înconjurau zi de zi. Poate că deseori se întreba de ce nu i se acorda şi ei dreptul să umble de colo până colo, să joace jocuri sau să meargă în excursii aşa cum prietenii ei făceau. Probabil aţi realizat că Ida era o fetiţă invalidă.
Insă, ea a învăţat să-şi accepte handicapul, chiar dacă se întâmpla de multe ori să nu poată dormi o noapte întreagă din cauza durerii. Ea şi-a dat seama că durerea era cu mult mai uşor de suportat dacă ştia să se gândească şi la alţii. Chiar acolo în patul ei, când durerea îi învăluia trupul, ea învăţase să se gândească la Dumnezeu şi la minunatul Său univers, şi obişnuia să se roage şi să vorbească cu El.
Cititul era un alt lucru pe care Ida putea să-1 facă cu uşurinţă. Citind mereu, ea ajunse foarte interesată de China, şi în special de pruncii care se năşteau deformaţi şi erau aruncaţi de vii într-un eleşteu care, din întâmplare, se afla lângă un spital misionar din Kiukiang. Ea a citit de asemenea despre fetiţele invalide de vârsta ei despre care se credea că erau posedate de spirite rele. Stând aşa întinsă în patul ei şi gândindu-se la bebeluşii aceia şi la fetiţele invalide, inima sa a fost cuprinsă de dorinţa să facă ceva pentru ei. Dar cum s-ar fi putut duce ea acolo ca asistentă, misionară sau ca învăţătoare? Era conştientă că, în starea în care se afla, putea să ofere sau să facă prea puţin.
Şi totuşi, în cele din urmă, un plan se cuibări în mintea sa. Ea se va ruga Domnului pentru a obţine banii necesari cumpărării terenului pe care se afla acel eleşteu din China. Şi de asemenea se va ruga pentru ca acolo să

se poată construi o casă în care fetiţele invalide să poată fi îngrijite şi instruite.

Atunci când prietenii săi veneau s-o viziteze, Ida le povestea cu mult entuziasm despre visul ei. Faţa sa radia de fericire, aşa încât prietenii se molipsiseră de entuziasmul ei şi începură să-i ofere daruri pentru a putea deveni posibilă cumpărarea terenului. Apoi ei au spus şi altora până când un cerc destul de mare de prieteni erau implicaţi în a o ajuta pe Ida să-şi ducă planul la îndeplinire.

Nu ştim unde îşi păstra ea banii. Poate că erau sub saltea. Sau poate că asistenta şefă din acel sanatoriu găsise un loc sigur unde să-şi ţină Ida bănuţii, argintii şi bancnotele. însă, indiferent unde ar fi fost, ei s-au înmulţit şi s-au tot înmulţit până când într-o zi Ida aflase că avea 1000$, bani suficienţi pentru cumpărarea acelui teren în China. După aceea, ea s-a simţit îndemnată să se roage pentru construirea unei clădiri în acel loc. Dar asta însemna că ar fi fost nevoie de încă 2000$ pentru a fi clădită casa potrivită în care oamenii se vor îngriji de fetiţele invalide ale Chinei. Şi, după câte se ştiu, în cele din urmă cei 2000$ au venit!

într-o noapte, sora ei s-a aplecat asupra sa pentru a-i transmite câteva veşti bune.

„Ida, îi zise aceasta, mama a lăsat o mică sumă de bani spre a fi plasaţi în contul tău pentru invalizi."

„Minunat", şopti fetiţa bolnavă. Faţa îi radia de fericire, astfel că surorii sale îi era foarte greu să creadă cuvintele Idei care tocmai îi spunea că duhul ei era pe punctul de a pleca într-un loc cu mult mai bun.

Ida n-a trăit pentru ea însăşi: cu toate că gemea înăuntrul fiinţei sale atât de bolnave, ea şi-a lăsat inima să se deschidă pentru a-i putea înţelege pe alţi invalizi.

Astăzi, la Kiukiang, pe malurile fluviului Yangtze, se află *Ida Lacey Home for Cripples* (Casa Ida Lacey pentru Invalizi), construită în memoria tinerei invalide care prin rugăciune a transformat un vechi eleşteu în ceva care să fie în beneficiul multora.

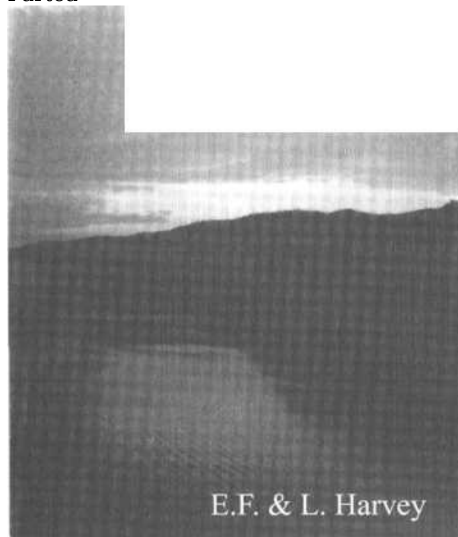
CUPRINS

TRIUMFĂTORI PE GENUNCHI
voi. 1

Copyright 2001 *Harvey* ***Christian Publishers*** **ISBN 973-97567-3-5**

TRIUMFĂTORI PE
GENUNCHI

Partea

Poţi frânge-un vreasc, dar nu şi-un trunchi;
Eşti vertical, doar pe genunchi!
In odăiţă să te-ascunzi,
Adâncul cărţii să-1 pătrunzi
Şi să te scoli - asemeni lor -
De pe genunchi, triumfător...

Cartea însumează 60 de articole scurte, care sunt asemenea unor filoane de aur deosebit de preţioase, subiectele fiind aranjate de autori după o clasificare logică: „Importanţa rugăciunii", „Timp de rugăciune", „Rugăciune şi comuniune", „Piedici în calea rugăciunii", „Rugăciunea de mijlocire", „Rugăciune şi credinţă".

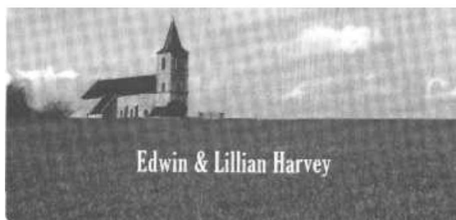
„în spatele fiecăreia dintre marile mişcări ale lui Dumnezeu se află un om pe genunchi, în rugăciune ", spunea D. L. Moody.

Această carte ne demonstrează cu putere că biruinţele adevărate şi nepieritoare se obţin numai pe genunchi, într-o atitudine de totală dependenţă de Dumnezeu.

TRIUMFĂTORI PE GENUNCHI
voi. **2**

ISBN 973-99155-1-5

Poţi frânge-un vreasc, dar nu şi-un trunchi;
Eşti vertical doar pe genunchi.
In odăiţă să te-ascunzi,
Adâncul cărţii să-1 pătrunzi
Şi să te scoli.- asemeni lor -
De pe genunchi, triumfător...

Continuând demersul iniţiat în primul volum, cartea de faţă conţine 60 de mini-capitole şi tot atâtea glorioase aspecte ale unei teme inepuizabile: rugăciunea. Mărturii, îndemnuri, confesiuni, declaraţii -o nepreţuită moştenire de la marii oameni ai rugăciunii... *„Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!"...*

EI L-AU CUNOSCUT PE DUMNEZEUL LOR
voi 1

© Copyright 1999 *Harvey* ***Christian Publishers Inc.*** **ISBN 973-97567-1-9**

E. & L. HARVEY & E. HEY

Tu vii din veacuri de ştiinţă, C-un dor împins la apogeu, Căci setea ta de cunoştinţă O poate-opri doar Dumnezeu.
Dar carte-aceasta ţi-e menită Să-i strigi azi ignoranţei: „NU!" Şi-n floarea ei neveştejită, Pe Dumnezeu să-L vezi şi tu...

„...au *priceput că ei fuseseră cu Isus."* O concluzie simplă la care au ajuns odinioară „anchetatorii" apostolilor Petru şi Ioan.
La aceeaşi concluzie ajungi şi după citirea acestor mişcătoare fragmente biografice. Dar ce se poate spune despre noi?

O CUNOSCUT PE DUMNEZEUL LOR

Voi. II

Edvyin si Lillian Harvey

EI L-AU
CUNOSCUT PE
DUMNEZEUL LOR

voi. 2

 ISBN 973-99155-9-0

Putere, glorie, renume -Nimic nu-i stătător pe lume; Plăceri, avere, sănătate Dispar, sunt trecătoare toate... Cunoaşterea divină-i pernă: Şi-aici, şi-n viaţa cea eternă!

Este cealaltă „piatră de moară", necesara şi binevenita continuare a primului volum. Secvenţa din viaţa acestor creştini atât de diferiţi prin cultură, naţionalitate, context social şi istoric, dar având aceeaşi trăsătură fundamentală: *„Ei L-au cunoscut pe Dumnezeul lor. "*

Citeşte, şi te vei convinge!

EI L-AU CUNOSCUT PE DUMNEZEUL LOR

voi. 3

ISBN 973-97567-1-9

STRĂBATEŢI SIONUL ŞI OCOLIT1-I.
INTARITURA !
■ALATELE CA SA
EI L-AU CUNOSCUT J PE DUMNEZEUL LOR
EDWIN & LILLIAN HARVEY
STRĂBAŢI:!! SIONUL ŞJ OCOLII i-l.
NUMĂRA ii-i TURMJRILL;. PRIVIII-
•:LOR CE VOR VENI DUPĂ EI.

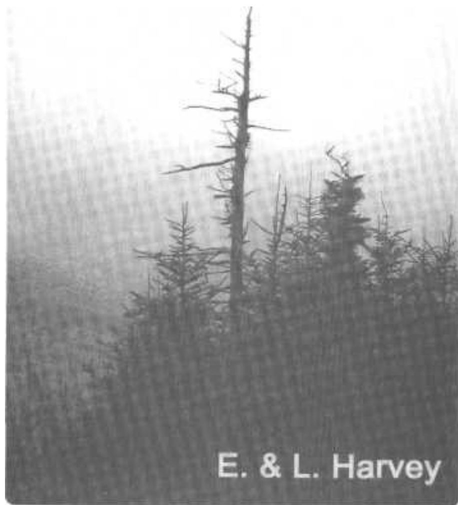
Pe Dumnezeu real să-L poţi cunoaşte, Şi-acest volum îţi este de-ajutor: în verzi păşuni Păstorul te va paşte Şi vei sorbi din ape de izvor...

La fel ca predecesorii lor, eroii acestui al treilea volum L-au conoscut realmente pe Dumnezeu: I-au gustat dragostea şi bunătatea, I-au testat puterea şi credincioşia, şi-au însuşit *„făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe".* O cunoaştere care este însăşi viaţa veşnică (Ioan 17.3).

Tu îl cunoşti personal pe Dumnezeu sau doar *„în felul lumii"* (cf. 2 Cor. 5.16)?

Singurătate

Seria Evocări

SINGURĂTATE

Seria *Evocări*

ISBN 973-97567-2-7

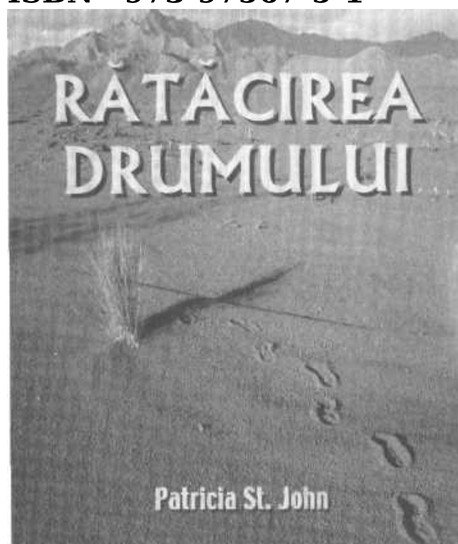
Tu eşti nespus de singur... Şi te doare...

îţi este frig, deşi-i atâta soare...
Ah, izgoneşte stol de triste gânduri
Să poţi citi domol aceste rânduri,
Şi vei afla reţeta ce te-nvaţă
Cum schimbi singurătatea-n... drag de viaţă.

Probabil că cea mai mare durere a omului modern este, paradoxal, singurătatea. Ştiinţa şi tehnica ne-au adus o puzderie de semeni dincoace de prag. Şi totuşi... Această carte, prima din seria *Evocări,* cu cele douăzeci şi cinci de mini-capitole ale sale, ne îngăduie să auzim voci care „ne vorbesc peste vremuri". Iar aceasta, pentru ca noi să putem transforma singurătatea în... drag de viaţă.

RĂTĂCIREA DRUMULUI

ISBN   973-97567-5-1

Pe calea îngustă sunt laţuri şi spini, Căci drumul spre slavă nu duce prin crini. De vrei, ca un soare, pe veci să luceşti, Tu drumul sluj irii să nu-1 rătăceşti! De-aceea citeşte şi-această broşură Şi fa-o să meargă... din gură în gură...

Ca misionară, Patricia St. John le-a deschis multor marocani drumul spre Dumnezeu; ca scriitoare pentru copii, le-a deschis un drum spre „Misterul din pădure", identificând câteva „Urme pe zăpadă", iar prin această carte îi avertizează pe adulţi asupra a şase păcate care duc la... rătăcirea drumului.

rustrare

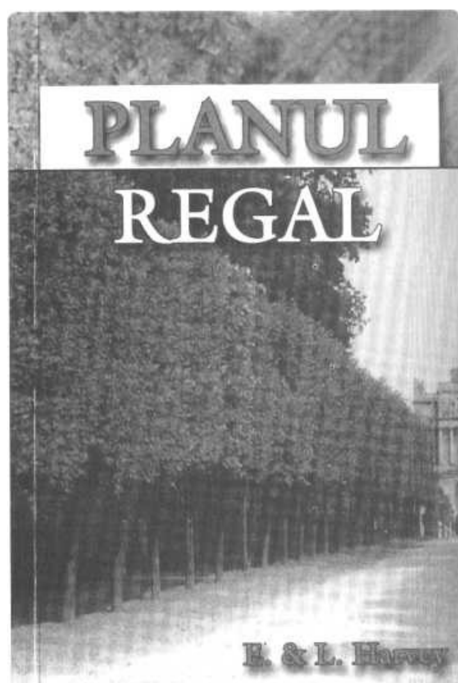
Seria Evocări

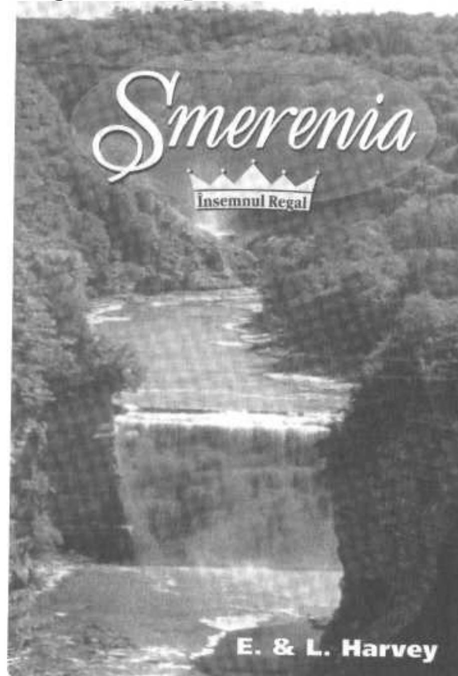
FRUSTRARE

ISBN 973-86018-2-7
E. & L. Harvc
• »•
Când focul te strânge în gheare Şi rana te arde cu forţă, Citeşte, cu sete, *Frustrare,* Şi crucea schimba-vei în torţă...
Când pacea ţi-o pui sub zăvoare, - Căci singur te crezi, ca Ilie -Citeşte, din Harvey, *Frustrare* Şi vezi că-s mai mulţi ca o mie...
Ai dat cumva şi tu de gustul amar al eşecului şi al falimentului? Ai alunecat în bezna depresiei sau a frustrării? Te-ai pomenit aruncat în mlaştina trădării sau a respingerii?
Dacă da, cel mai bun remediu pe care ţi-1 putem oferi este această inegalabilă carte. Drumul tău spre *fericire* trece prin lectura cărţii *Frustrare...* Citeşte-o, şi convinge-te! Apoi, nu ezita s-o recomanzi şi altor ...frustraţi!
PLANUL REGAL

ISBN 973-7738-17-9

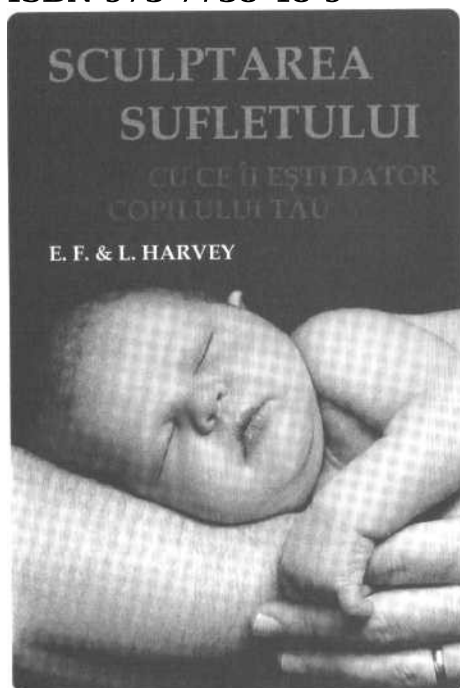

Un „plan regal" îl face *doar un rege* Şi *doar un rob* îl poate înţelege. De eşti un rob, deschide-această carte Şi vei avea, de multă pace, parte. încă n-ai găsit un răspuns satisfăcător întrebărilor fundamentale ale existenţei? Atunci, rezervă-ţi zilnic câteva minute, timp de o lună întreagă, pentru a citi cele treizeci şi una de scurte meditaţii care alcătuiesc această pe cât de *mică,* pe atât de *minunată* cărţulie. „Planul regal" te va ajuta să pătrunzi mai profund sensul vieţii şi te vei bucura de... multă pace sufletească. în plus, vei înţelege ceva din planul Regelui Suprem referitor la viaţa ta.

SMERENIA
ÎNSEMNUL
REGAL

S.C. Veyhar Chrisrom S.R.L.
ISBN 973-7738-01-2
Nu lanţ de rob, ci-nsemn regal Tu vei purta-n eternitate, De laşi al umilinţei val Să stingă-n tine ce-i carnal Şi-apoi să-ţi dea identitate.
O compilaţie din 98 de mini-capitole, „depuse" de-a lungul a peste două decenii şi conţinând mărturiile a vreo 200 de oameni evlavioşi despre pericolele mândriei şi beneficiile smereniei. Cum „smerenia este singurul ogor în care prinde rădăcină harul", mesajul cărţii este deosebit de actual.
Căci, dacă smerenie nu e, nimic nu e..
SCULPTAREA SUFLETULUI

SC *Veyhar Chrisrom SRL*
ISBN 973-7738-48-9

Cum să sculptezi un suflet de copil S-ajungă demn de Patria Cealaltă, Dup-al Scripturii sfânt şi veşnic stil?! Ţi-arată blând această carte-naltă, Căci ea aduce-n casa ta subtil: Machete, hărţi, priboi, ciocan şi daltă...
Unul dintre scopurile divine ale instituţiei familiei fiind procrearea (Geneza 1.27-28), problema creşterii copiilor va dăinui câtă vreme pe pământ vor mai exista oameni.
Sculptarea sufletului, fără să emită pretenţia unui manual de referinţă, vine totuşi în întâmpinarea acestei nevoi arzătoare, oferind sfaturi, mărturii şi experienţe din partea unora care ...au reuşit.
Poeziile pe tema „sculptării sufletului" incluse aici amplifică şi sintetizează ideile, înlesnind înţelegerea şi memorarea mesajului cărţii.
Tiparul executat **la: S.C. Cârmei Prinţ & Design S.R.L.**
Arad, Str. Weitzer nr. 12
telefon 0257 250670; fax 0357 814601
e-mail: oblaj@rdslink.ro